

"Brody-Lew" Inc., Brotherhood

**БРАТСТВО ОХОРОНИ ВОЄННИХ МОГИЛ
І КУЛЬТУ ПОЛЯГЛИХ**

c/o Ukrainian National Home,
140-142 Second Avenue New York, N. Y. 10003

В ДНІ ЗЕЛЕНИХ СВЯТ

diasporiana.org.ua

Рік XII
NEW YORK

Травень
1966

Ч. 12
НЬО ЙОРК

СИМОН ПЕТЛЮРА
Головний Отаман Військ
Української Народної Республіки
Лицар Ордену "Залізного Хреста"

„В ДНІ ЗЕЛЕНИХ СВЯТ”

Рік XII Зелені Свята Ч. 12

Видає Братство „Броди-Лев”, Інк.
в Нью Йорку.

Кореспонденцію висилати на адресу:
„Броди-Лев”, с/о У.Н.Дім, 140-42 Друга Еве.
Нью Йорк, Н. Й. 10003.

„ON MEMORIAL DAY”

Years XII May № 12

Published by “Brody-Lew”, Inc.
Brotherhood in New York.

Correspondence
should be addressed to:
“Brody-Lew”, Inc., c/o Ukrainian National Home
140-42 Second Ave., New York, N. Y. 10003.

УПРАВА БРАТСТВА „БРОДИ-ЛЕВ” ІНК. на рік 1965-66

/Поділ Функцій і Праці/

1. Д-р Роман Дражньовський — голова і рівночасно референт воєнних могил при Краєвій Управі Братства б. воєнків УД УНА в ЗДА.
2. Мирон Заліпський — містоголова, зв'язковий поміж іншими товариствами, організаційний рефер. та архівар.
3. Д-р Богдан Левицький — секретар та прес. рефер.
4. Григорій Яремчук — касієр і архівар.
5. Григорій Швайковський — книговод і завідуючий канцелярією.
6. УСС Осип Стеткевич — завідуючий виданнями і експедитор.
7. Степан Шепарович — імпрезовий референт.
8. Василь Сидір — комунікаційний референт.
9. Микола Канятин — господар.

Контрольна Комісія

1. Проф. Степан Салик — голова і архівар.
2. Володимир Гриньох — член і зв'язковий з журналом "Вісті Комбатанта".
3. Кирило Григорович — член.

Знімка Симона Петлюри на титульній сторінці репродукована з олівного образу артиста маляра Дмитра Потороки.

Знімки виконували: В. Грицин, Р. Грегоріч, В. Кулинич, П. Надольський, Р. Фенчинський, інж. М. Пежанський.

Знімки з табору полонених в Ріміні з архіву М. Канятина.

Дні Зелених Свят — це дні національних поминок, йдемо в ці дні, щоб віддати поклін Тим, що свої буйні голови поклали за кращу долю Батьківщини.

Дні Зелених Свят — це також дні допомоги Українським Воєнним Інвалідам.

**ВСІМ ОРГАНІЗАЦІЯМ, ПІДПРИЄМСТВАМ І ЖЕРТВОДАВЦЯМ ЗА ЇХНІ ПРИВІТИ
І НА ПРЕС-ФОНД — НАЙЩИРІШУ ПОДЯКУ.ВИСЛОВЛЮЄ**

УПРАВА „БРОДИ-ЛЕВ”

НА СВЯТО КВІТЧАННЯ ВОЯЦЬКИХ МОГИЛ

Павло Шандрук
Генерального Штабу Генерал-Полковник
Командант Української Національної Армії
Почесний член Б-ва "Броди-Лев"

"Немає більшої любові, як покласти душу свою за своїх друзів" – Євангельська Правда.

Вона зобов'язує до пошанування тих, що душі свої поклали за Батьківщину і Народ.

Скільки ж тих знаних і незнаних героїв-українських вояків полягло в боротьбі за волю України, тих що згинувли зі зброєю в руках на бороненій ними Рідній Землі, а часом з обставин від них незалежних і на землі чужій, але з ідеєю боротьби за свою власну. А скільки і тих, теж героїв, що вели тиху, не орунну, боротьбу проти ворога і ворогів. Їхніми кістками – одних і других – вкрито, їхньою кров'ю полито землю.

Не один раз, коли про ті минулі, але й так недавні справи роздумуємо, повстає перед нами питання – а чому ж так сталося, що ми мимо таких офір і незрівняної в історії змагань за волю свого краю офірності не здобули її, не здобули волі своєму Народові, де і як шукати та знайти відповідь на це питання? Багато списано на цю тему дослідів, багато й про все це говоримо у своїх публічних виступах, зокрема коли згадуємо такі історичні чини і події з минулого, як Листопадовий Чин, Оборону Києва, Крути, Вапнярку, Базар, Броди, боротьбу УПА та інші всі героїчно-безсмертні чини. Алеж не

винних ми повинні шукати – їх завжди знайти легко – бо ми всі винні. Треба шукати лише об'єктивну правду, треба шукати причин, щоб, коли знову прийде сприятливий час, вже не було б винних.

Братство Охорони Воєнних МогиЛ "Броди-Лев" зі свого титулу до тих пошукувань правди не є покликане. Воно повнить великий і почесний обов'язок опіки над могилами тих, що, на чолі зі своїм Головним Отаманом С. Петлюрою, хотіли бачити нашу Батьківщину вільною і в боротьбі загинули, або коли й мали щастя труди боротьби пережити, з цього світу відходять. Братство "Броди-Лев" складається з бувших чинних вояків наших армій, воно своєю працею опіки над могилами або родинами своїх б. товаришів платить свій товариський обов'язок пам'яті. Треба відмітити велику і почесну роль тих, що перші подбали про заснування братства. Треба вірити, що братство як інституція гоноруватиме все перманентно-актуальна ніколи не заперестане своєї діяльності і завжди знайде широко відчине серце серед свого громадянства.

Травень, 1966.

С. ПЕТЛЮРІ

(У роковини смерті)

Прогуркотіла в даль епоха
Бурхливих днів, залізних літ
І вже холодне серце тривога
І вже не рветься до побід.

Замовк вже гуркіт ешелонів,
Пропав чарівний хміль повстань,
Не мають квітами шоломів
Така, як ти, – весна змагань.

А кат гуляє вже на тризні...
І кіньми стоптані жита
І сум в Мазепиній дідиці
І галич кряче на хрестах.

Деся казкою могутній спомин
Про славу, пімсту і про бунт.
Деся громом славний волі гомін
І в огняній заграві лун.

Та Отаманів дух суворий
Вітає в темряві епох,
Він поведе полки бадьорі
До слави й нових перемог.

Ю. К.

Квітка на могилу Симона ПЕТЛЮРИ

Ховалося сонце, густішали хмари,
Каміння вкривало всі наші путі,
Ворожих шакалів хижацькі отари
До нашого серця шукали шляхи.

Розкрились відразу всі їх таємниці,
Коли від злочинця підступливих ран
На вуличний брук світової столиці
Упав непритомно наш Вождь-Отаман.

Стріляли — в ідею, забили — людину,
Забили лише її тіло слабе.
Даремні зусилля огидного чину:
Велична ідея і далі живе!

Живе, розливається буйним потоком,
Що путь собі вільну знаходить між скель,
І вістником правди, надхненим пророком
Пливе переможно до рідних осель.

Пливе як могутня, незтримна стихія,
Що сил набирає нових звідусіль —
Як символ потуги, як світла надія
На зріст молодий всенародніх зусиль.

Упав наш Апостол... та вогнище віри
Незгасне для нас по собі залишив

Мгр. ЛЕВ СТЕТКЕВИЧ

Старшинський Кандидат ІУД-УНА

І теплою кров'ю своєї офіри
Нам шлях у майбутність посвятно скропив.

То ж та його жертва була недаремна
І овоч коштовний відразу дала,
Бо сила ворожа — брутальна і темна —
Ударів од неї тяжких зажила.

І хочем у нього сказати на могилі:
«Спи, Батьку, спокійно — безболу й тривог,
І далі будь певний в святім Тобі ділі,
Бо шлях нащ в прийдешність — це шлях
[перемог

Хай нині немає між нас Моїсея,
Що в Рідную Землю путі нам шукав, —
Веде нас і далі бозсмертна ідея,
Вона нас гуртує до з'єднаних лав,

Остання впаде нам колись перепона
І рідні ниви та рідний наш степ
Ще зродять, дадуть нам з глибин свого лона
Новітніх Богданів, новітніх Мазеп.

Услід за Тобою пійдуть ті герої
Та виявлять творчий розумний почин
І силою духа, і силою зброї
Завершать достойно твій жертвений чин!

20. V. 41.

Головному Отаманові

/В пам'ять: Мої історіософічні міркування/

В місяці травні минає 40 років, коли від большевицької кулі згинув Симон Васильович Петлюра, Голова Директорії та Головний Отаман Військ Української Народньої Республіки.

Для нас, бувших вояків ІУД-УНА, Могила Головного Отамана задушевно дорога. Ми у своїй молодості виховувались на його ділах та його заповідях. Він започаткував нову епоху в українській історії, добу збройного чину, еру збройної боротьби за Українську Державність.

Щоб належно оцінити його велич і духовість, мусимо завернути думкою до бурхливих років 1917-20. Це роки героїського чину, яким немає рівних у все-світній історії. Це роки творення української армії — гордості народу, сили і основи Держави.

Похід з'єднаних армій на Київ, Зимовий Похід, Базар, Крути. Це тільки одна з багатьох сторінок дій, плянів і акцій Головного Отамана.

Ми, бувші вояки, віддаємо йому честь, в першу чергу, як Начальному Вождеві — Головному Отаманові — наш подив, респект і шану.

Довголітня неволя полишила на психіці українського народу своє тяжке п'ятно, п'ятно раба і Україна під кінець 1917 р. все ще прислухалась до Петербурга або Москви. Важко було зорганізувати державно-адміністративний апарат. Селянство лишлось байдужим, воно скоро переходило у площину анархії, жило ненавистю до "панів", жаждою посідання якнайбільше землі та легкого збагачення.

В такому часі діяв Симон Васильович. Одічив

Він завзятість по славних предках, бо прийшов Він на світ у Полтаві, в козацькій родині. Виростав Він у мазепинських традиціях і мав ясну візію Української Держави. Йдучи за своїми переконаннями, зараз же по вибуху лютневої революції в царській Росії, включився у вир громадського життя, а головню військового.

Ранньою весною 1917 р. Симон Васильович вже був Головою Української Ради західного фронту. Брав участь, як делегат, у Першому Українському Військовому З'їзді, а опісля вже в Києві стає членом Українського Генерального Комітету, а ще пізніше обіймає пост Генерального Секретаря Військових Справ в Центральній Раді.

Авторитет Симона Петлюри все був великий. За словами академіка М. А.: "Українці самі не знають, кого вони мають серед себе. Вони думають, що Петлюра визначний редактор, гарячий патріот, рухливий і здібний громадський діяч. Ні, Петлюра з природи – вождь".

З вибухом т. зв. большевицької жовтневої революції в Петрограді, Симон Васильович на Слобідській Україні організує українські полки. Зорганізував Він там патріотичну організацію молоді, т. зв. Кіш Слобідської України. І коли в січні 1918 року полчища Муравйова окупували Київ, Симон Петлюра на чолі цього Коша, разом з Червоними і Чорними Гайдамаками, відбиває Арсенал і ліквідує большевицьке повстання в Києві.

За часів гетьманату Павла Скоропадського 4 місяці перебуває у в'язниці, що для нас воєків не є виясненням. По звільненні з в'язниці Симон Петлюра включається у створену трьома українськими політичними партіями й очолювану В. Винниченком Директорію. По ліквідації гетьманату, війська Петлюри урочисто 14 грудня 1918 р. вступають до Києва. Симон Петлюра весь тягар перебрав на свою відповідальність. Постійно перебуває серед армії. Армія та її потреби були для Симона Петлюри рішенням чинником, його турботою.

Советські війська, займаючи села і міста Укра-

їни, перш усього, їх дощенту грабували. Ленін на 8-ому з'їзді Комуністичної Партії в Москві /березень 1919 р./ наказав до дня 1-го травня доставити в Московщину 50 мільйонів пудів зерна з України.

Українська армія побувала в багатьох селах і містах України й це було реальним доказом живучости української ідеї. Ім'я Петлюри вже в той час стало символом боротьби за повну суверенність України. Петлюрівщина, як колись мазепинщина, стала синонімом боротьби за Українську Державність.

Симон Петлюра любив український народ цілим своїм еством і мимо загальної анархії Він його оправдував, бо як сам говорив: "український народ є такий, яким зробили його вороги".

25 травня 1926 р. зрадлива большевицька куля Ш. Шварцбарда перервала нитку трудового і ідейного життя Симона Петлюри, Богом даного Начального Вождя, Президента Української Народної Республіки. Надії большевиків: – з Петлюрою вбити українську самостійницьку ідею і привернення суверенности Україні, – не сповнилися. Могила Симона Петлюри на Монтпарнаському кладовищі в Парижі перетворилася в Українську Мекку. Вона породила Українську Повстанчу Армію з її вождем сл. п. Тарасом Чупринкою, вона породила Українську Дивізію Української Національної Армії. Вона зродила і зроджує невідомих борців, що голови свої кладуть за ту саму ідею ще й сьогодні, аж до повної перемоги.

Ми, бувші Дивізійники, горді, що й ми черпали з духа "Петлюрівщини" і склали нашу цеголку у боротьбі за Державність.

Ми, бувші воєки Першої Української Дивізії Української Національної Армії, ще й до сьогодні духово не здемобілізувалися в ім'я наших духових нахненників, яким був і Головний Отаман Симон Петлюра, в ім'я: "Ідеї тієї убитий не зуміла смерть – ні наклепи навісні. Ідея його стократні жнива зародила в серцях відданих по всій Землі!".

Андрій ДОНІКІВ – Шекерик

Вішмок із "Слова про Безсмертних"

"... І нам сьогодні стріляють в наших народних героїв московські, чи польські, чи мадярські, румунські кулі – це кулі наїзників, що мають один приціл – мозок нашого народу. Чи стріл у Парижі, Роттердамі, в Хусті, Києві, Рівному і Львові, чи перфідний морд Лева Ребета та Провідника ЗЧ ОУН Степана Бандери – це кулі, спрямовані в чоло самого українського народу".

"Самостійна Україна"
Травень, 1965 р.

ДЕРЖАВА ВИЩА

НАД ПАРТІЇ,

НАЦІЯ ВИЩА

НАД КЛЯСИ.

Симон Петлюра

«ЧУЄШ БРАТЕ МІЙ, ТОВАРИШУ МІЙ!»

/Звернення Управи Братства "Броди-Лев" в Нью Йорку/

**ВЕЛЬМИДОСТОЙНІ ПАНІ, ПАНОВЕ, ДОРОГІ
ТОВАРИШІ ПО ЗБРОЇ, НАШІ ВІРНІ
ПРИЯТЕЛІ ТА ПРИХИЛЬНИКИ!**

Ми зараз репрезентуємо Братство "Броди-Лев", Інк., Братство Охорони Военних Могил та Культур Поляглих за Волю України.

Вже п'ятнадцять літ проминуло від його оснування і сучасної діяльності. Десятки тисяч доларів за цей час перейшло через наші руки, які Ви з повним довір'ям нам вручали, а ми їх уважливо зуживали без зайвих витрат – з точною відчитністю. Вся наша праця, витрата нашого часу була все без компенсати. З появою цього, зряду 12, числа Одноднівки "В Дні Зелених Свят" Ви точно довідаєтеся про готівкові впливи і їх витрати, як також і в звітах з попередніх видань.

Десятки пам'ятників в Західній Європі – Австрії, Німеччині і Італії на побоевищах, де гинув український вояк, ми побудували з Ваших жертв. Ми опікувалися рядом могил, удержуючи їх в культивованій формі.

Деяке замішання в останньому році в публічній opinii виринуло у зв'язку з перенесенням кладовища покійних бувших вояків І УД-УНА з Червії в Італії. Виною була неджерельна непоінформованість припадкових звітодавців. Але ця справа вже вяснена авторитативним звітом Високопреподобного Архiepіскопа Кир Івана Бучка, нашого Почесного Члена. Будь ласка, читайте на іншій сторінці вичерпний Його звіт в оцій Одноднівці.

Военно-Військові могили вояків українців у Вільному Світі є під охороною і контролею Братства "Броди-Лев" Інк., яку то опіку наше Братство виконує через своїх уповноважених. Повний і вичерпний звіт читайте про стан военно-військових могил у повному статистичному опрацюванні голови д-ра Романа Дrajньовського в іншому місці Одноднівки.

В дальшому допомагаємо будувати пам'ятники на могилах в останніх часах померлих: бувших військовиків і визначних українських політичних і громадських діячів в Америці, Німеччині, Австрії, Польщі і Англії. Також анонімово допомагаємо нашим бувшим товаришам зброї і їх залишеним родинам за залізною заслоною. Очевидно, що це діється по точній проверці з нашої сторони і ми цього не можемо

публічно оголошувати, але кожному цікавому можемо служити достатніми матеріялами.

Наші приходи складаються: 1) З видання Одноднівки "В Дні Зелених Свят" в тиражі трьох тисяч; 2) З видання Різдвяної Карточки в чотирьох тисячах тиражу та 3) Зі Зелено-Святочних збірок під нашими церквами по цілій Америці за врученням зелено-святочних жетонів. В цій останній акції користаємо з допомоги і повної кооперації місцевих станиць 1-ої УД-УНА. За це ми в тому місці складаємо сердечно-дружню подяку, а спеціально кожночасній Краєвій Управі Братства бувших вояків 1-ої УД-УНА.

Теперішній голова Краєвої Управи сотн. Василь Заброцький іде на повну співпрацю в тому напрямі з великим зрозумінням для добра справи, за що йому належить спеціальна подяка. Тільки одна станиця 1-ої УД-УНА в Америці чомусь антагоністично ставиться до цієї акції.

Для соціологічно-економічного досліду жертвенности на наші цілі перед веде українське повсякчас патріотичне духівництво обох віровизнань, потім слідує зорганізоване українське купецтво, яке дуже радо спонзорує наші видання, опісля йдуть висотою пожертв, але не поголовністю, українські лікарі і інженери. Цікавою групою є старші віком люди – ті, що живуть зі старечих пенсій. Вони жертвують дуже багато, відносно до своїх скромних доходів, та майже завжди з оправданням та вибаченням, що не можуть більше пожертвувати /пишуть до нас зворушливі листи/.

Відносно мало жертвують українські організації, за виїмком: Українського Конгресового Комітету та деяких Місцевих Відділів УККА, Самопомочі, Українського Робітничого Союзу, Українського Народного Союзу і "Провидіння" та їх відділів. Відгукуються також Союз Українок Америки та Український Самостійний Золотий Хрест.

Всім нашим жертводавцям ми цією дорогою складаємо найщирішу подяку, а кожний касовий вплив індивідуально квітуємо і поіменно оголошуємо в нашій Одноднівці "В Дні Зелених Свят".

Дальшою нашою ціллю, від самого нашого існування, було відновити у величавих формах традицію "Зелених Свят – як Дня Поминок Поляглих за Волю України". Ця традиція, так гарно культивована в Рідному Краю, починала забуватися в країні нашого нового поселення.

Зелені Свята, крім їх релігійного характеру, були відмічуванням, від довгих літ, Українським Народом, як дня маніфестації подиву, молитви, вияву любови до тих, що віддали все, включно з життям своїм, в історичному поході Народу за повернення і закріплення його повної суверенности.

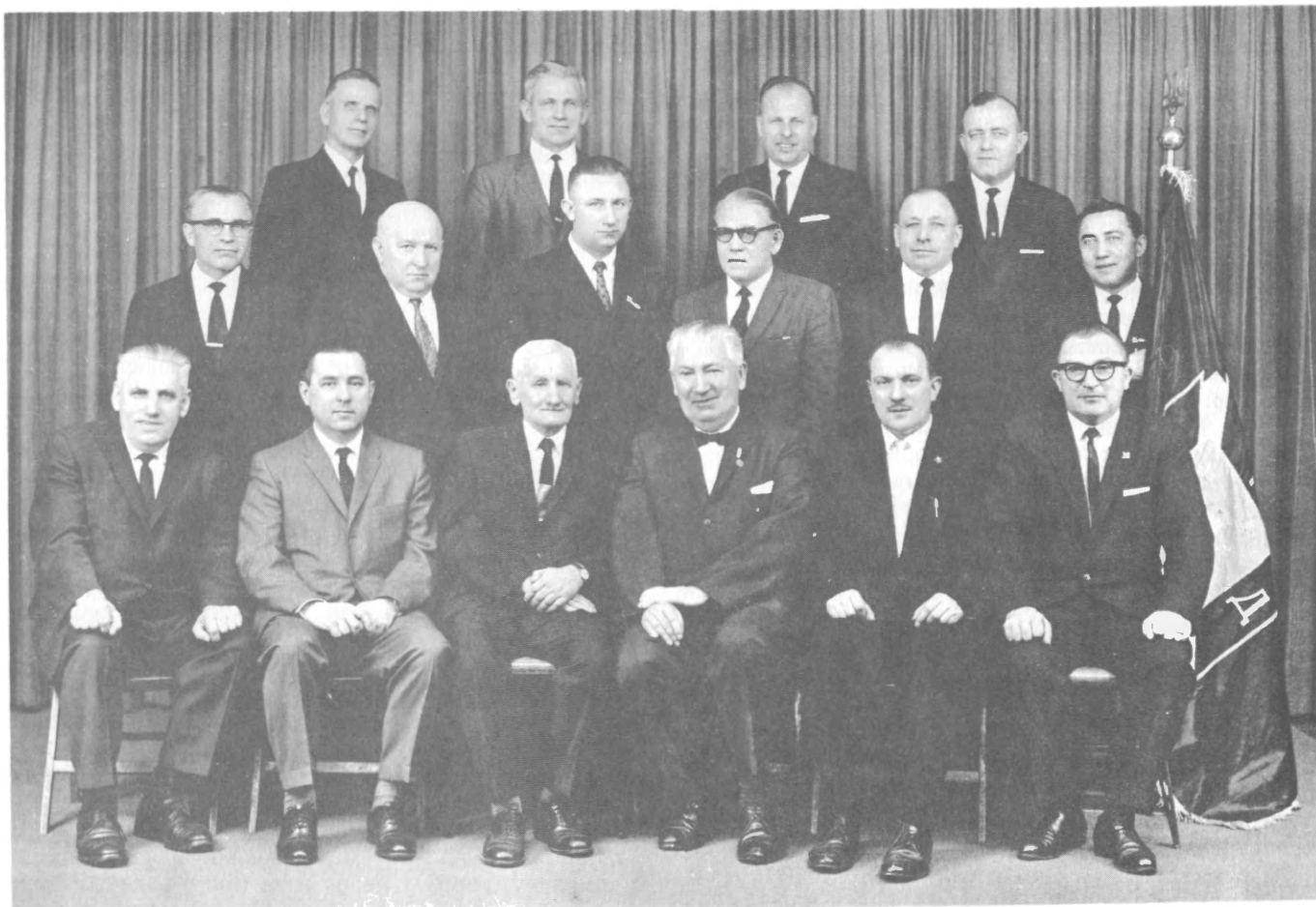
Ви всі, включно зі всією вільною українською пресою, надалі відмічуєте День Зелених Свят, як і колись на Рідних Землях. Повне зрозуміння спіль-

ного державницького почування і намагання прислужитися здійсненню його наповнює Ваші груди і далі, як колись, носить в своїх серцях любов і подив до тих, що впали в боротьбі не тільки за державні ідеали, але за саме фізичне існування нашого народу.

Ми надалі в День Зелених Свят збираємося по церквах при символічних Могилах-Пам'ятниках, чи дійсних могилах героїв-діячів, щоб спільною молитвою не тільки віддати честь і пошану Безсмертним, але щоб знову відновити нашу снагу дальших змагань і віру в український героїзм.

А на закінчення: як наше молоде покоління ставиться до розв'язки цих проблем?

І тут приходять на згадку слова Митрополита Андрея Шептицького: "Будучність і розвиток нашого

Управа Братства "Броди-Лев" і Станиці 1-ої УД-УНА в Нью Йорку

Сидять зліва: Г. Яремчук, д-р Р. Дrajн'ювський, мгр. О. Стеткевич, д-р Б. Левицький, А. Боднарчик, М. Заліпський.

Стоять в першому ряді зліва: П. Згоба, мгр. Л. Вербинець, М. 'Канятин, проф. С. Салик, М. Сидор, М. Виноградник.

Стоять в другому ряді зліва: Г. Швайковський, П. Надольський, С. Шепарович, М. Мац.

народу залежить від того, що усталиться в серцях нашої молоді".

І оце, як один видимий середник для здобуття сердець нашої молоді та її любови до своїх Без-

смертних Героїв, ми здвигнули Могилу-Пам'ятник в Глен Спей.

Наша логіка в спорудженні цієї символічної Могили-Пам'ятника була: увічнення пам'яті, що має

ЧЕРВОНА ЛЯМПАДКА

/Спомин з українсько-галицького,
Подільського села/

Пронісся думкою в свої діточо-молодечі літа, тому 30 років назад, в одно галицько-подільське прикордонне село, де я родився і виростав. Таких як я селянських підлітків у селі було може сотня. Ніхто не присвячував їм багато уваги, а спеціально їх національному освідженню і вихованню. Кінчали нижчого типу сільську школу, де ледве навчилися скупо писати і читати. Польська окупаційна влада не дуже дбала про народню освіту, практикувала старошляхоцьку засаду: "як хлоп буде мудрий, хто буде робити на землі". Ми, селянські підростки-хлопці, продовжували свою освіту на вигоні за доглядом худоби, гралися у війну, зачинали вчитися курити та пекли картоплю, а в хаті допомагали при праці на батьківському господарстві. Виховувалися в прадідівським патріархальним звичаї на селян-грецько-сїїв у великій пошані до батьків, до старших віком людей, в побожності, в твердих морально-етичних законах і в глибокій прив'язаності до давньої-древньої традиції.

Одною з таких, віками освячених, традицій було, що кожна хата в селі мала ікону – якогось святого покровителя. Були ними ікони: Покрови Пресвятої Богородиці, Почаївської Божої Матері, Зарваницької Божої Матері, Архистратига Михаїла чи Святого Миколи. Ті родинні ікони-покровителі подекуди числили і сотню літ: поховкілі, почорнілі, та все у великій пошані. Ними родичі благословляли своїх дітей перед вінчанням, їх клали в головах покійників, коли їх прощали на вічний спочинок, їх виставляли, коли туча з громовицею і градом проходила над полями, у вікнах хуторів, щоб хоронити господарський

свідчити майбутнім поколінням про нашу подяку і любов. Цей пам'ятник являє собою кусок історії України, історії, зафіксованої в копець з землі, залізобетон і Святий Залізний Хрест, вже скам'янілої історії, що викликає в душах молоді хвилину застанови над годинами страждань їх попередників по крові, а також хвилину подяки за гідну героїку.

Справжній задум Пам'ятника в двох поняттях – спомині і пересторозі. Спомин повинен сьогодні і повсякчасно навіки відноситися до тих, що знайшли свій спочинок в боях, на шибеницях від ворожої руки, від ворожої кулі, в тюрмах і концтаборах, в підступних мордах і атентатах та всіх тих, що гинули в судорогах штучно викликаного голоду Советським Союзом. Пересторога – не дати забути нашому молодому поколінню всіх цих жертв і вчити нашу молодь охороняти і тримати високо, як священний вогонь, готовість і рішучість національної оборони, а вогонь цей підсичувати до повного полум'я і постійного горіння.

Управа Братства

"Рік-річно патріотичне українське громадянство сходиться в Дні Зелених Свят, щоб відзначити Пам'ять Поляглих. Це самозрозуміло, бо тільки нікчемний народ не відзначає жертву тих, що душу свою віддали за ближніх, за спільноту, за кращу долю. Але святкування, сама зовнішня форма, хай потрібна, це не все. Зовнішня форма святкувань мусять стати тільки виявом глибоко відчуваної і на практиці будня переживаної пошани до Поляглих, а це знову значить, залишитися в повсякденному житті вірним тим ідеалам, за які вони віддали своє життя."

дорібок перед стихіями природи. У звичайний час висіли вони на почесному місці, а перед ними ставили лампадку з лянною олією, з вічним світлом.

Жив побіч хутора моїх батьків середніх літ, працюючий, заможний, усіма шанований газда, якого усі в селі звали "Вуйко". Він усе порався в гарному огрядному своєму сарі біля пасіки. Пригадую, весною у травні 1936 року, проходячи попри тин, поблизу "Вуйка", поздоровив нашим звичаєм "Слава Ісусу Христу".

"Вуйко" глянув на мене, оглянувся і поволі відповів: "Слава на віки", Миколка". Не вдаючися в дальшу розмову, наказуючим тоном каже: "Хлопче, ходи сюди, я тобі щось скажу". Це було надзвичайне для мене, що такий статочний господар, як "Вуйко", має щось сказати такому "бахорові", як я.

Каже "Вуйко": "Це, що му казати, не повтори навіть рідному татові, заборися". Я заїкався і простогнав: "Бігме". "Прийди сьогодні по заході сонця до моєї хати". "Добре, "Вуйку!" І я скоро відійшов. Серце билось молотом, що "Вуйко" має якусь таємницю для мене, але ніяк не міг вгадати.

Надійшов довгожданий вечір. Я вже у снігах "Вуйкової" хати. А там бачу і Михаська з Горішного Кінця, що все любить книжки читати, і Гриця, що на піддячого вчиться, і ще трьох інших моїх ровесників та двох синів "Вуйка".

"Вуйко" відчинив світлицю та казав іти за ним. Ми вступили в світлицю, зняли наші шапки та мняли в руках, не знаючи, що з собою почати. Всі ми нетерпеливо чекали, що скаже "Вуйко".

Він мовчав, тільки простягнув руку, вказуючи на стару родинну ікону Зарваницької Матері Божої і лампадку, горіючу перед нею. Побіч родинної ікони ми побачили чорний, не подібний до ікон святців, портрет, обмашений зеленню і квітами.

"Хто з вас знає, що це за портрет?" – питає "Вуйко".

Ми лише здивовано, з роззявленими ротами переглянулися між собою.

"Вуйко", бачучи наше заклопотання, промовив:

"Сьогодні десята річниця, як згинув Головний Отаман Петлюра, великий будівничий Української Держави, що його замордував большевицький агент Шварцбард. Затамте собі десятку річницю його трагічної смерті. Цей великий син України удостоївся, щоб перед його портретом світилася лампадка так,

Закінчення на стор. 28

Останній салют

Дня 19-го жовтня 1965 р. вранці в Нью Йорку в Пресвітеріанському шпиталі відійшов у засвіти після довгої і важкої недуги на 82-му році життя

д-р СТЕПАН ВИТВИЦЬКИЙ

Президент Української Народної Республіки в екзилі, кол. вояк Легіону Українських Січових Стрільців, кол. державний секретар закордонних справ Західньо-Української Народної Республіки, член делегації Української Національної Ради у Львові на Трудовий Конгрес у Києві, співтворець Акту Соборності 22 січня 1919 р.

СЛОВО ГОЛОВИ ОБВУА над МОГИЛОЮ ПРЕЗИДЕНТА СТЕПАНА ВИТВИЦЬКОГО

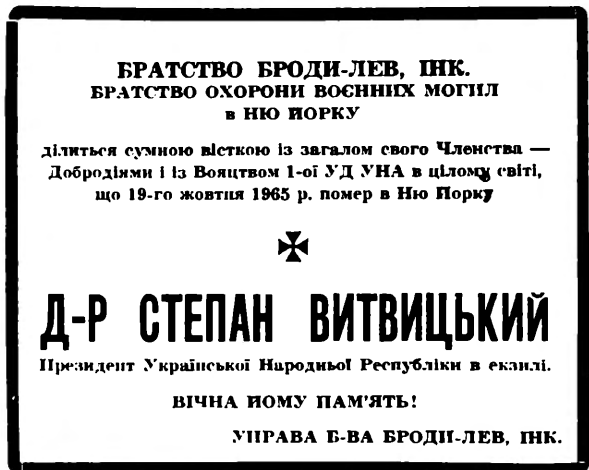
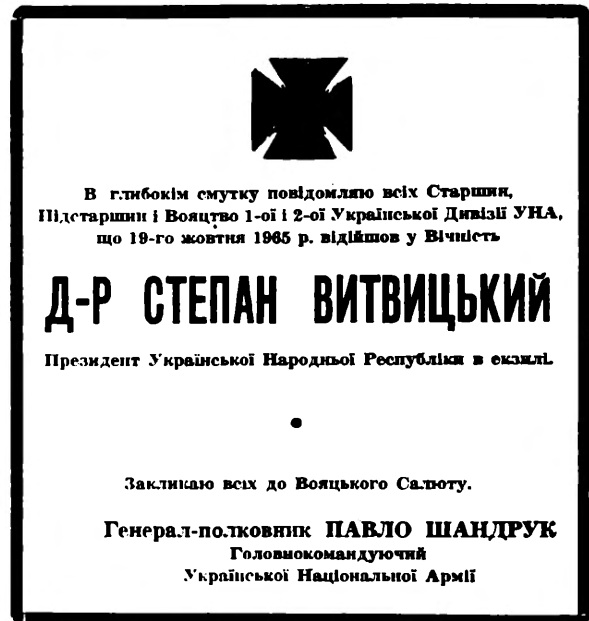
Високодостойний Пане Президенте!

Від імени Об'єднання бувших Вояків Українців в Америці, яке об'єднує найстарших і наймолодших воїнів Армії і Фльоти Української Народної Республіки, голошу слухняно, що ми явились на цей сумний обряд попрощатися з Тобою та запевнити, що Твоя праця над відбудовою Української Держави залишить вічну пам'ять в серцях всього нашого народу.

Вся Україна вкрита безіменними з похиленими хрестами могилами її борців —

"І ніхто не зна,
що там похований лежить стрілець — душа свята..."

Але Твоя могила на вільній землі Вашингтона залишиться для нас символом безупинної завзятої бо-

ротьби за свободу і незалежність нашого народу — до тієї хвилини, коли в столиці України — Києві знов задзвонять дзвони на Софійській Площі та подадуть вістку, що Президент України, учасник акту злуки українських земель 22 січня 1919 р. вернув на свою землю, до свого народу — до вільної Української Держави.

Ми, члени Об'єднання б. Вояків Українців — прирікаємо докласти всіх зусиль, щоб Твої ідеали самостійності України стали дійсністю.

Хай же вільна американська земля буде Тобі пером.

Як пам'ятку від Українських Січових Стрільців складаємо на Твою домовину грудку землі з Янівського стрілецького цвинтаря у Львові.

РЕПОРТАЖ З ПОХОРОНУ

Б-во "Броди-Лев" було організацією, яка одною з перших увійшла в склад Тимчасового Жалібного Комітету для переведення похоронів бл. п. Президента УНР д-ра Степана Витвицького.

Похід 7-ою вулицею до церкви
Св. Ю р а в Нью Йорку.

Члени Б-ва "Броди-Лев" та бувші вояки 1-ої УД-УНА взяли активну участь в організації й переведенні похоронів.

21 жовтня — в часі другої панахиди почесну стійку при домовині Президента тримали комбатантські організації: ОБВУА, УСС, 1-а УД-УНА, Б-во "Броди-Лев".

22 жовтня — в часі великої третьої панахиди почесну стійку тримали вище згадані комбатантські організації й "Зарево" — Товариство Академічної Молоді та Пласт.

23 жовтня — день похорону: о 9-ій год. рано бувші вояки 1-ої УД-УНА та члени Б-ва "Броди-Лев" несли домовину з тлінними останками бл. п. Президента від 2-ої авеню по 7-ій вулиці до церкви св. Юра. Генерал А. Валійський в асисті плк. Д. Бакума й сот. Я. Фартушного ніс інсигнії Мазепа. П. мгр. Скочилас в асисті пластунів ніс герб Президента.

Перед церквою Св. Ю р а.

В церкві почесну стійку тримали члени Б-ва "Броди-Лев", бувші вояки 1-ої УД-УНА та Пласт.

Перед
церквою
Св. Ю р а.

На цвинтарі в Баунд Бруку: Порядок на цвинтарі тримали вояки Філадельфійської Станиці 1-ої УД-УНА під команду Голови Краєвої Управи інж. Василя Заброцького.

Домовину несли члени Б-ва "Броди-Лев" та бувші вояки 1-ої УД-УНА і тримали почесну варту над гробом.

На цвинтарі
в Баунд Бруку

Н. Дж.

На цвинтарі
в Баунд Бруку

Н. Дж.

На цвинтарі
в Баунд Бруку

Н. Дж.

Від війська промовляли:
22 жовтня, на панахиді, п. Генерал-пкл. О. Загородський склав останній рапорт п. Президентові УНР.

23 жовтня на цвинтарі: п. Генерал-полк. П. Шандрук і п. д-р В. Галан.

КОМІТЕТ ВЕАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ПРЕЗИДЕНТА УНР. ДРА СТЕПАНА ВИЩИЦЬКОГО

Нью Йорк, дня 18. січня 1966

До
Управи Братства "Броди-Лев"
Нью Йорк, Н.Й.

Високоповажані Панове!

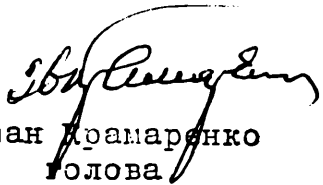
Маємо шану скласти Вам отсим щераз сердечну подяку за Вашу пожертву у висоті доларів 250.00 для зреалізування завданнь нашого комітету.

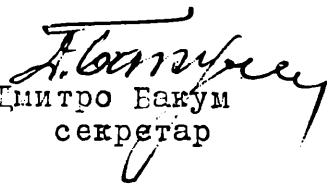
Ваша пожертва була разом з іншими проголошена в нашому виказі ч.І в щоденнику "Свобода" разом з подякою усім ласкавим жертводавцям.

Приємно нам сконстатувати, що Ваша організація була першою організацією, що склала таку поважну суму на згадану вище ціль та що дотепер жадна з центральних чи льокальних організацій не зуміла дорівняти Вашій пожертві.-

Бажаємо Вам найкращих успіхів у Вашій важливій національній дії у цьому Новому 1966-му Році та остаємо

з правдивою до Вас попанкою

Іван Крамаренко
голова

Дмитро Бакум
секретар

І залучник- поквітування на дол.250.00.

Тарас Г. Шевченко

"... Любіться, брати мої,
Україну любіте
І за неї безталанну
Господа моліте".

/ "Послання", Орська Кріпость, 1847/

Архiepіскоп Іван Бучко, Почесний Член Братства "Броди-Лев", з первоієрархом Української Католицької Церкви Верховним Архiepіскопом і Кардиналом Йосифом.

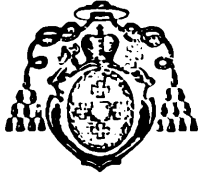
З БОЖОЇ ПРАВДИ

"... Поправді кажу вам, коли б ви мали віру й не сумнівалися, то не тільки зробили б те, що зо смоківницею, але й коли б цій горі сказали: двигнися та кинься у море — станеться. І все, чого попросите в молитві, віруючи, одержите".

/Від Матея XXI 21-22/

У Христовому Царстві Христовий мир!

АПОСТОЛЬСЬКИЙ ВІЗИТАТОР
УКРАЇНЦІВ У ЗАХІДНІЙ ЕВРОПІ

ч. 0.1394/66.

28 січня 1966.
Рим, для
Pontificio Seminario di S. Giusef
7, Passeggiata del Gianicolo 7.

До
Хвальної Управи Братства Охорони Воєнних Могил
на руки Голови ВП.Д-ра Романа ДРАЖНЬОВСЬКОГО
в Новому Йорку.

Високоповажаний і Дорогий Пане Докторе,

Дуже дякую Вам за два останні листи з дня 26 листопада та 20 грудня м.р. як також за надруковане для преси звіт про Збори Братства. Прошу вибачити, що відповідаю на Ваші листи з таким спізненням. На моє оправдання скажу тільки те, що я бажав Вам дати докладну відповідь на заторкнені питання, а це не було можливе серед моїх зайнятків на Соборі та й по Соборі. Зокрема жаль мені, що не встиг я подякувати Вам за святочні побажання, ані не встиг Вас вчасно привітати з Світлим Празником Христового Різдва та з Новим Роком. Запевнюю однак, що мої сердечні побажання для всіх Членів Братства висловив я у моїй тихій молитві у стіп Вифлеємської Дитинки, Предвічного Бога й Спаси нашого. Дай Боже, щоби цей Новий Рік прискорив сповнення наших мрій і бажань про волю й кращу долю нашої Батьківщини України. Христос радається!

Ви переслали мені також чек на суму 50 дол. на кошти подорожі нашого священика на могили наших поляглих. Дуже дякую. Та скажу відверто, що грошові кошти тут не грають найважливішої ролі,

бо священик з Риму в міру вільного часу виїзджав безкорисно в душпастирських справах. Мені дуже прикро, що через мої важкі зайняття останніх місяців не мав я змоги подати Вам вістку про долю могил українських Вояків у Червії, коло Ріміні. Отже нині скажу коротко про стан справи могил, а саме:

Італійська адміністративна влада зажадала від Управи цвинтаря в Червії, щоби з різних причин перенести згаданий цвинтар на інше місце. Передусім з уваги на те, що цвинтар був положений на морському побережжі, де в останньому часі розбудовано літню відпочинкову оселю для туристів. Отже Управа цвинтаря підшукала нове місце коло Фльоренції, в місцевині, що називається Пассо делля Фута, і там закупила за великі гроші кусень землі на 30.000 могил, найняла власного Архітекта, заплатила спеціалістів для ексгумації померших, виготовила план дії і зачала перенесення поляглих вояків з Червії до Пассо делля Фута. При цьому затримано весь порядок щодо розположення поодиноких військових груп, поодиноких могил та спільних гробів. Процес перенесення Поляглих вже довершений, але цвинтар ще не упорядкований і покищо для відвідин збоку рідних, знайомих чи взагалі туристів недоступний. Кошти його побудови й належного упорядкування високі і в більшій частині покриває їх сам німецький Уряд. Цвинтар повинен бути остаточно готовий у 1968 році. Гроби лежатимуть у формі спіралі, що пнеться в гору і вершок якої буде завершений загальним пам'ятником, в готицькому стилі. З архітектурного та з мистецького боку цвинтар буде свого роду історичним пам'ятником. Його положення при автостраді "дель Солє" уможливить відвідини паломників з Німеччини та з інших країн.

що ж з могилами наших українських Вояків? Ці могили були в Червії в окремому українському відділі і такий самий відділ буде для них на новому цвинтарі у Пассо делля Фута, але будуть ще краще упорядковані, як були дотепер у Червії і матимуть окремий пам'ятник з написом імен Поляглих. Відносно пам'ятника, то він мусить бути достосований до цілої побудови, хоч і напевно буде в українському стилі й буде виразно пізнати, що цей невеликий відділ українських могил /тридцять/ на тридцятьтисячів гробів відрізняється від інших, бо це могили українських Воїнів. Управа цвинтаря радо йде в цьому напрямі назустріч нашим бажанням.

Щодо інших подробиць, то годі покищо говорити чи писати. Як тільки минеться дощева чи радше зимова пора, на місце до Пассо делля Фута поїде наш священник разом з відповідальним за цвинтар німецьким урядовцем і там огляне й обговорить справу і дасть потрібні зарядження відносно українських могил. Так як у Червії наші українські могили мали завжди опіку, на них росли квіти і наші священники відвідували їх та і відправляли там Богослужбу, так само й на новому місці ці могили не будуть забуті.⁶ Навіть добре сталося, що наші вояки поховані на цвинтарі, що ним опікується нині сильна німецька Держава, бо в той спосіб гроби будуть забезпечені на майбутнє, доки не зможемо їх перенести на Україну. Положення цвинтаря при залізничному шляху Рим-Фльоренція є також вигідне для нашого священника, що кілька разів до року мусить їхати на північ і тому й частіше зможе вступити на могили наших вояків й відправити заупокійні Богослужби.

Це покищо стільки вісток відносно могил наших українських Вояків з Ріміні, що повинні заспокоїти схвилованих Побратимів, що остали в живих і слушно і справедливо цікавляться долею тих могил. Вийшло таке, що наші померші Рімінці так, як і ми всі ще живі, зазнають далі скитальчої долі, бо ще й по смерті тих Рімінців переносять. Але Господь Бог опікується ними. Нехай і в нашому народі буде пам'ять про них вічна.

З цілого серця благословлю Вас усіх усім добром -

*Вашим з усім добром
Дякую
Микола Щербак*

Микола ЩЕРБАК

СВЯТОСЛАВ-ЗАВОЙОВНИК

„Іду на Ви!“ — як блискавка із хмар
Летіла княжа вість перестороги, —
І вже димілися походами дороги,
І мов од холоду здригав хозар.

„Іду на Ви!“ — І в пущах печеніг
Тікав через багницька чередою,
Не чуючи від жаху під собою
Ані землі, ані тремтливих ніг.

.....
Ще прийде він, новітній Святослав,
І знов злетить стоусто крізь стожари:
„Іду на Ви!“ — як віщування кари —
Приречення у відблисках заграє.

ШАНУЙМО МОГИЛИ НАШИХ ВОЇНІВ—

ВОНІ ПАМ'ЯТКА ГЕРОЇЧНОЇ БОРОТЬБИ

Й НАШОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ДРАМИ.

Рудольф Грегоріч
Шкільний директор.
Почесний член Б-ва "Броди-Лев".

Rudolf Gregorich

Поширюючи свою діяльність на Стирію, Австрія, Б-во "Броди-Лев" знайшло в особі Рудольфа Грегоріч, учителя з Сант Стефан і тодішнього голови Відділу Австрійських Ветеранів, совісного та сумлінного співпрацівника. Вже більше як десять літ зовсім безінтересовно допомагає Він Б-ву в спорядженні багатьох пам'ятників та військових цвинтарів, де спочивають наші друзі. На прохання Б-ва організує відправи та рік-річно, за нашою фінансовою допомогою, прикрашує квітами могили наших по-братимів.

Оцінюючи цю його жертвенну працю, Братство "Броди-Лев" рішило надати йому почесне членство.

В поміщеній тут фотокопії його листа Він дякує за це відзначення та запевняє про дальшу його опіку над могилами і співпрацю з Б-вом так, як він це ви-

словлював і в попередніх своїх листах. ("В Дні Зелених Свят" 1956 р. стр. 15-16).

St.Stefan im Rosental 15.3.1966

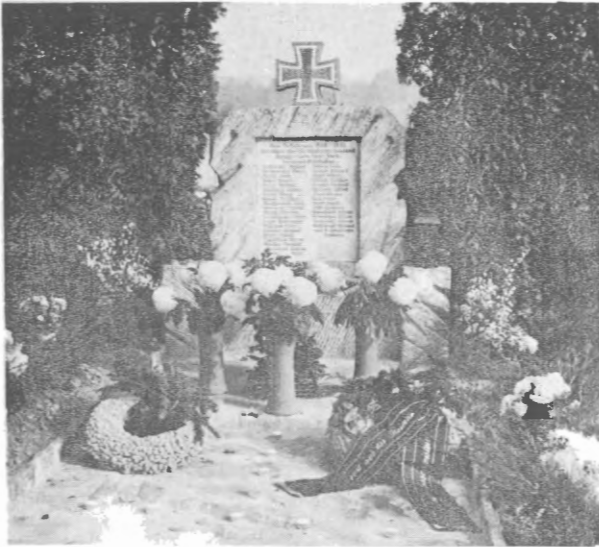
Sehr geehrter Herr Doktor!

Ich danke Ihnen sehr für Ihren werten Brief und bin gerne bereit Ihrem Wunsche nachzukommen und ein Bild von mir mit meiner Unterschrift Ihnen zu senden. Es ist für mich eine große Ehre, dass Sie mein Bild auch in Ihrer Zeitschrift veröffentlichen wollen. Ich bin auch sehr stolz Ihr Ehrenmitglied zu sein und werde auch weiterhin bemüht sein alle die Kriegerfriedhöfe Ihrer gefallenen Kameraden hier in unserer schönen Heimat zu betreuen. Es würde mich auch sehr freuen, wenn Sie mir verehrter Herr Doktor auch eine Ihrer Zeitschriften schicken könnten.

Dass Sie selbst im September nach Österreich kommen wollen, freut mich sehr und ich habe dann Gelegenheit Sie persönlich kennzulernen. Ich könnte dann auch mit Ihnen alle die Heldenfriedhöfe Ihrer ukrainischen Gefallenen besuchen.

Recht herzliche Grüße an Sie und Ihre Organisation
Ihr ergebener

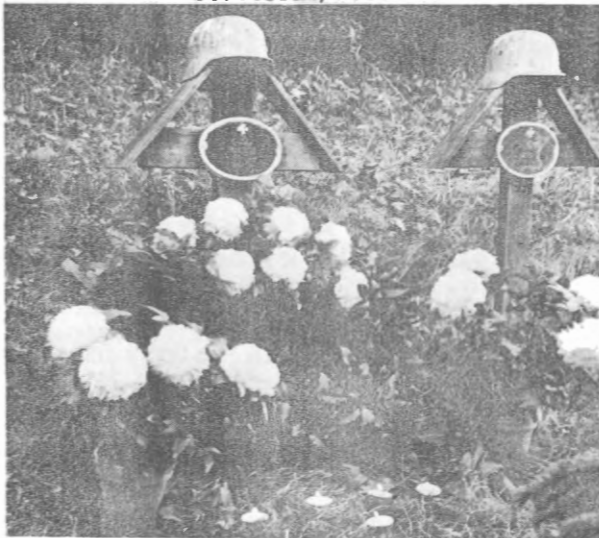
P.S. Das Photo stammt von der Einweihung eines Kriegerdenkmales in unserem Bezirk. Ich selbst habe gerade eine Ansprache zur Bevölkerung gehalten.

St. Stefan/Rosental

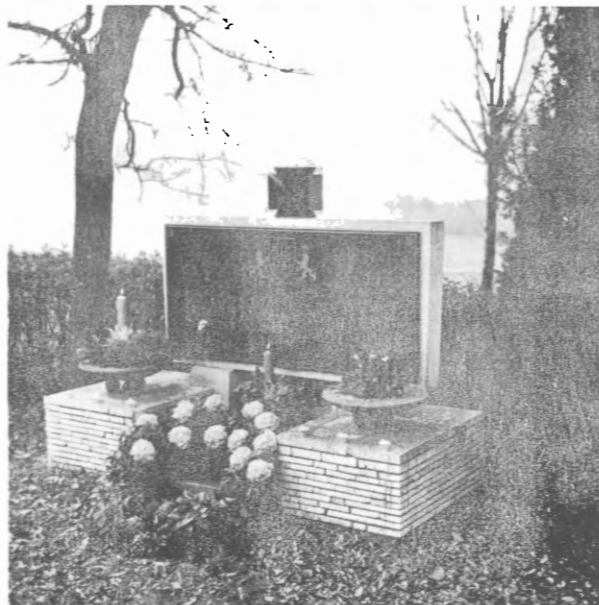
Feldbach

Bierbaum

Bierbaum

Bad Gleichenberg

Gnas

«... Нічого крім Тернопілів ...»

Леся Храплива

Цю фразу знайдете в численних підручниках історії, соціології чи історії культури, з яких навчаються молоді люди в сьгоднішніх школах Америки. В цілому звучить це так: "Сувора й вимоглива до своїх громадян Спарта не залишила нам нічого крім Тернопілів, тоді, коли ми й до сьогодні живемо духовими здобутками вигідних та поблажливих Атен".

Нам треба мати на увазі, що в числі американської молоді знаходиться

і наша, українська молодь. Ми виїхали аж так далеко від Батьківщини, щоб мати змогу саме цю молодь виховати без всякого постороннього ворожого тиску — щоб мати змогу виховати її згідно з нашими власними переконаннями.

І справді, коли говоритимемо з нашими молодими, почуємо майже від кожного з них цю фразу, яку ми навели на початку, коли прийдеться говорити про героїство й самопожертву. Чи це нам вадить? Чи відбігає це поняття від ідеалів, які хочемо впоїти нашим дітям? Тож сьогодні нема виглядів на можливість збройної визвольної боротьби, а деклямування про неї — без реальних можливостей — ледве чи принесло б комусь користь.

Це так, але саме не лиш збройна боротьба вимагає мужности і самопожертви, відваги і дисципліни. Ми бачимо на власні очі, як багато терпить наше мирне громадське життя на тому, що великій кількості громадян цих саме прикмет недостає.

З рідного краю винесли ми традиції ідейного громадянства. Звичайно, що далеко не кожна одиниця

була справді готова в кожную хвилину покласти "власний труп - останню барикаду". Але скільки цих одиниць все таки було! І скільки жертв несла наша ідейна молодь не лиш у формі нараження життя чи особистої свободи, але й у безконечних годинах відчитів по читальнях, зборів, організаційних заходів.

Хто і як не посвячувався б тоді для української справи — кожного за те цінили й поважали. І старалися наслідувати.

Чи в ці часи не було в нас особливого наголосу на культ смерти, мучеництва? Безперечно, що був. І це ми чуємо від нашої молоді дуже часто, як особливо гіркий закид в нашу сторону. Та треба усвідомити собі одно: в часах поміж війнами саме цей культ "могил і панакхид" виховав покоління здорової, здібної до чину і навіть життєрадісної молоді. Історики тих часів залюбки описують, який підйом і яку охоту до діла викликувало наприклад таке сипання символічних могил чи Зеленосвятні заупокійні відправи.

І тому треба застановитися: чи саме ми плекаємо сьогодні цей культ у такій формі, щоб не залишався він тільки зовнішньою декорацією, а щоб справді він жив повністю?

Доцільно шукати нових способів, щоб при їх допомозі передати нашій молоді те, в що самі віримо і що самі відчуваємо. Але треба мати на увазі, що йдеться тут завжди лиш про засоби, але ніколи не вільно нам зректися суті нашого культу лицарства й героїства. Навіть за те, щоб здобути "популярність" серед нашої сьогоднішньої молоді! Бо коли "забудемо" його, станемо перед чужим світом дуже вбогі, бо втратимо дуже багато з того, чим можемо перед розумними й чесними людьми похвалитися — і за що повинні нас шанувати. Тож і американці мають свій день поминок, і вони відвідують з пієтизмом могилу президента Кеннеді.

Це так сказати б практична причина, чому не можемо ми відірватися від нашого героїчного минулого. Але поза всякою практичністю — це минуле є нерозривною частиною нашої спадщини, і ми рідні по крові Крутянцям, Базарцям чи лицарям Бродів — та цього споріднення не заперечити.

Отже наша проблема зводиться тільки до того, як передавати нашій молоді пошану й пієтизм до нашого минулого, а зокрема до його лицарських традицій. Як передавати це, щоб вони сприйняли і полюбили його?

Шукання цього способу нелегке і, на жаль, зовнішні вияви можуть бути дуже далекі від внутрішнього сприймання. Тому не диво, що в наших шуканнях ми помилялися не раз і не двічі.

Хлопчина на сцені під час академії, який розмовляв аж до піднесення заслони чужою мовою — може стати прикладом такої трагічної помилки. Він у повному однострої та з прапором в руках, але в нього лиш одно бажання: щоб заслони опала і він міг шуг-

St. Stefan/Rosental

нути додому, звичайно, не ждучи кінця імпрези. Тоді все: і прапор і однострій і святочні слова – стають радше знесвяченням події, яку саме вшановуємо.

Тому ніколи не можна зробити забагато в тому напрямі, щоб молодь пізнала й зрозуміла, навіщо влаштовуємо ці врочистості, що значить прапор, який вони держать, і яке це все має відношення до неї особисто. З молоддю треба говорити незвичайно багато на ці теми. В першу чергу, щоб самому пізнати, що молодь точно думає і що знає про ці речі. Часто ми зупиняємося на обуренні над якимсь висловом молодих людей ("це старомодне"; "не стісняй моєї особистості", "це мене не обходить") – а не пробуємо перевіряти, що молодь сама під цією фразою розуміє та як далеко зуміє боронити її слушності. Бо дуже часто, коли поважна застанова замінить вивчену бездушну фразу – молодь може навіть признати нам правду. Тільки як часто ми припускаємо, що молоді автоматично знають те, що й ми, і лютуємо, коли зустрічаємося з їх байдужістю до цих справ. А в якій мірі це може бути прямо незнання?

Тільки такий глибокий чуттєвий та розумовий контакт поміж молоддю і виховниками може дозволити на передання молоді наших найбільших вартостей.

З того погляду незвичайно важна і лектура для молоді. В читанні з зацікавленням і з захопленням дитина може найкраще нав'язати зв'язок з небаченими подіями чи героями. Саме зі своїми українськими предками-лицарями. Та при цій незвичайній вазі нашої книжки для дітей та молоді наше громадянство відноситься до неї чомусь з неоправданою неохотою. Все, що говорять у нас про нашу дитячу літературу, це закиди та обурення: "Як вони сміють

писати таке, чого моя дитина не розуміє?" Та зрештою і постійні вимоги до зорганізованого суспільства, щоб воно знижувало свої вимоги згідно з низьким рівнем одиниць – це саме типовий вислів нелицарської постави. А саме тільки читаючи свою книжку дитина може перейти на вищий рівень знання своєї мови. А збільшена уважність і опіка для нашої дитячої літератури зі сторони громадянства дасть змогу їй розвиватися і поширюватися і більше зацікавлювати дітей.

Шлях не легкий, але може саме поглиблення цього духового зв'язку з нашою молоддю дасть нам змогу таки переконати її, що вище стоїть у гієрархії людських вартостей Лесі Українки "Убий, не здайся!" – як модний тепер клич "краще червоний, ніж мертвець".

Зрештою, українська лицарська епопея не закінчена і не так скоро їй закінчитися. І коли наших дітей не переконали б покійні давні герої, то вони можуть дивитися і на сучасних: на тих, що в умовах большевицького панування важаться поширювати вірші Василя Симоненка, чи що переписують та розповсюджують їдку сатиру на режимний курс "Забуваймо українську мову!"

А до того ж старинна Спарта, яка осталася класичним прикладом героїства і твердої дисципліни, була куди убогіша за Україну. Суворові вимоглива Україна залишила нам не лише "Гонту, що дітей свяченим ріже", але й високу етичну та інтелектуальну культуру – "усміх, ласка, мати і садок вишневий коло хати" – як їх синтезував у своєму вірші Євген Маланюк.

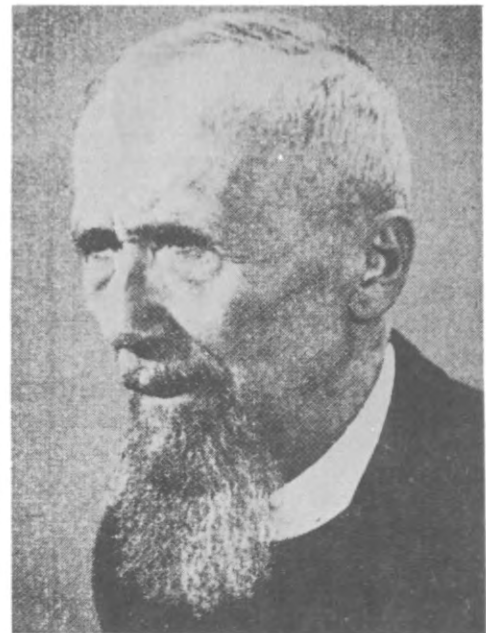
Треба тільки, щоб наша молодь зрозуміла, що українські вишневі сади можуть цвісти своїм духовим плодом лиш тоді, коли на їх сторожі стане лицарський етос.

Всесвітліший о. митрофорний протоієрей, полковник д-р Василь Лаба, найменований генерал-хорунжим

Уряд УНР в екзилі (Військовий ресорт) підвищив за видатні заслуги у визвольній боротьбі за державну незалежність України, начального духовника УГА і 1-ої Дивізії УНА, генерального вікарія Українсько-Католицької едмонтонської єпархії, Почесного Члена УСГ Канади і 1-ої Дивізії УНА, полковника Армії УНР Всесв. о. Митрофорного Протоієрея д-ра Василя Лабу до ранги генерал-хорунжого Військового Духівництва Армії УНР.

Новоіменований генерал-хорунжий о. д-р Лаба був під час першої світової війни полемим куратором б. австро-угорської армії та повнив службу на італійському фронті, де давав духовну опіку воякам українцям.

В 1918-20 роках він був начальним духовником УГА, з якою перейшов всі її дні слави та горя та здобув собі в Команді УГА та всіх старшин і стрілецтва пошану та безмежну любов. В Армії УНР серед її генералітету і Головного Командування (ставка Головного Отамана) і серед старшинства і вояцтва тішився і по сьогодні тішиться авторитетом і любов'ю за його голубине серце та ревну працю для

**СЛАВНИМ ГЕРОЯМ І ПРОВІДНИКАМ
наших збройних Визвольних Змагань**

ОЛЕКСАНДЕР ЗАГРОДСЬКИЙ
*Генерал-Полковник,
Лицар Залізного Хреста.*

МИКОЛА КАПУСТЯНСЬКИЙ
Ген. Штабу Генерал-Полковник

П
Р
И
В
І
Т
І
П
О
Ш
А
Н
А

та

найсердечніші побажання здоров'я, вояцької наснаги та дальшої
плодотворної праці для добра України на довгі, довгі літа.

Богдан Бора

О МАМО!

О, мамо, в ніч глуху,
Як плаче вітер в підвіконні,
Ти не тужи, не плач...
За катом син пішов в погоні, —
Пробач йому, пробач!

Пробач, пробач йому,
Хоч немічну тебе покинув,
Хоч сива ти й стара.
Ти ж тям слова? "За Україну
Я в бій іду. Пора!"

То ж ти не плач уніч,
Як плаче вітер в підвіконні,
І сльози обітри!
За ворогом мчить син в погоні,
Несуть його вітри!

Ф. Дорошенко
180-ий Відділ У.Р.С.
в Ірвінгтон, Н. Дж.

До Т-ва Броди-Лев, Інк.

Цим висловлюємо Вам від 180-го Відділу Українського Робітничого Союзу в Ірвінгтон, Н. Дж. щире признання за здвигнення "Могили-Пам'ятника" Поляглим за Волю України на Оселі У.Р.С. Верхovina в Глен Спей, Н. Й.

В залученні пересилаємо Вам чек на 10 доларів (десять) на цю ціль.

З поваженням
180-ий Відділ У.Р.С.
Секретар **Ф. Дорошенко**
Скарбник **М. Лебедь**

22 травня 1963 р.

МОГИЛА-ПАМ'ЯТНИК В ГЛЕН СПЕЙ, Н. Й.

здвигнена на Оселі Українського Робітничого Союзу Комітетом Побудови та передана на власність і опіку Братству "Броди-Лев".

Антін Батюк
Головний Предсідник Українського
Робітничого Союзу
Почесний член Б-ва "Броди-Лев"

В оцій одноднівці ми намагаємося в останньому часі дати якомога більше матеріалу з дня 2-го червня 1963 року із Зелених Свят, щоб відновити в пам'яті хвилини, коли то ми відслонили святий Хрест на "Могилі-Пам'ятнику" в Глен Спей, Н. Й. В тій цілі ми використали багато відбиток-знімок з цих обходів по засаді американської журналістики: "Одна добра відбитка-знімка говорить за десять тисяч слів".

Та однак для репутації і історичної хронології сміємо оголосити чотири найбільш характеристичні листи з того часу від вельмиповажних українських інституцій, яких то зміст листів-привітів не стратив своєї свіжості думки та широкої гами благородних та патріотичних почувань.

Управа

Головний Предсідник Українського Робітничого Союзу передає Б-ву "Броди-Лев" на власність площу, на якій здвигнено Могилу-Пам'ятник.

Могила-Пам'ятник

Могила перед відслоненням.

Президент промовляє.

П'єрізд-Президента

Відслонення Пам'ятника. Д-р Богдан Левицький складає вінок від Б-ва "Броди-Лев".

Генерал-хор. А. Валійський в супроводі духовників очолює маршову колону.

Промовляє Голова комітету Побудови "Могили-Пам'ятника" ген.-хор. А. Валійський.

Служба Божа.

Президент Авраам Лінколн.

"Пошана до Могил Поляглих —
це пошана до самих себе".

1. Скільки зібрано пожертв:

		ПРИХОДИ:	РОЗХОДИ:
1959 рік	дол.	35.00	дол.
1960 "	"	742.75	" 88.69
1961 "	"	583.10	" 14.84
1962 "	"	1.856.07	" 300.35
1963 "	"	4.120.00	"
1964 "	"	410.16	" 620.03
1965 "	"	430.11	" 344.35
Разом	дол.	8.277.19	дол. 1.368.26

2. Загальний рахунок будови:

ПРИХОДИ:		РОЗХОДИ:	
1. Збірки і пожертви	дол. 8.277.19	дол.	
2. Фундамент і на- віз землі	"	"	6.000.00
3. Х р е с т		"	470.20
4. Огорожа		"	3.920.00
5. Адміністрація		"	1.368.26
6. Фільм з відкриття		"	200.00
7. З каси "Броди-Лев"	3.681.27	"	
31.12. 1965 р.	дол.11.958.46	дол.	11.958.46

а) В році 1963 не було розходів тому, що всі видатки були ліквідовані аж 1964 і 1965 рр.

6) На адміністрацію видано:		
25 тисяч карток – Могила		
в Глен Спей, Н. Й.	дол.	154.35
18 тисяч коперт і лист		
жертводавцям	"	37.50
Оплата пошти за вис. карток	"	221.76
Різні видатки за 7 років	"	954.65

Разом дол. 1.368,26

Григорій Яремчук
Фін. реф.

ПРОТОКОЛ

Списаний дня 5-го квітня 1966 р. з переведення контролю Контрольною Комісією Братства "Броди-Лев" Інк. в Нью Йорку в складі: п. Осип Стеткевич, п. Степан Салик і п. Володимир Гриньох. Від Управи були присутні: п. Григорій Яремчук - фінансовий референт і п. Григорій Швайковський - книговод.

Контрольна Комісія стверджує, що всі приходи і розходи на побудову "Могили-Пам'ятника" в Глен

Спей, Н. Й. було ведено на окремому conto і вписано правильно.

Побудову "Могили-Пам'ятника" зачато в 1959 році і всі прилоги були вже перевірені членами Контрольної Комісії кожного ділового року.

Контрольна Комісія ставить внесення до Комітету побудови "Могили-Пам'ятника" і представляє цей звіт як кінцевий і остаточно ліквідаційний.

Контрольна Комісія:

Осип Стеткевич,
Степан Салик,
Володимир Гриньох.

Нью Йорк, дня 5-го квітня 1966 року.

ИРАИДА РАКТОРА СТАВУШКА В СЧА

До
Хвального Комітету Будови "Могили-Пам'ятника"
та Братства Охорони Восених Могили "Броди-Лев", Інк.
Нью Йорк - Глен Спей

29.травня 1963 р.

Високоповажні Паново!

Усе українське пласуєство на терені З'єдинєних Дєржав Америк кидєть в Зелєку Нєдїлю голом перед тїнами полятєх борцїв за Волю Соборнїї України в пам'ятї лїх вєсємоє хрєст на могилї - пам'ятнику.

Українська пластова молодь виховувана в традиції славного минулого України завжди плекас і плекатиме в своїх серцях пам'ять і пошану за тих, що зложили найвищу жертву - жертву життя у боротьбі за краще майбуттє своєї Батьківщини.

3 п'ястовим привітом

С К О Б !

За Крайову Пластову Старшину

пл.сен. *И.И. Денисов*
ДЕНИСОВ

ст. п. л. Абрамзон
СЕКРЕТАР

До
Увального Комітету
Робудоси "Огили-Памятника"
Поляглим Борцям за волю соборної України:

Вельмишнікові Панов:

Відділ Вашого цінного запрошення на Святоче Вівідомлення Хреста на "огни-Пам'ятник" Полтавці Борися Гізекуліва Совбу Українців Католіків "пробуділа" постігновіла віддіати зі своїх фондів суму 25 кол., як дар на будів Пам'ятника, не яку порисалисмо в залученні чеків, як рівном привіт, якго текст ~~наша~~ залучуємо.

Бажємо Вам як найкращих успіхів у Вашій цінній праці та оста

з християнським привітом і правдивою пошковою
на Еквексу-иву Союзу Українців Католиків "Провидіння"

Степан Спринский голоркий рекорд секретас

СОЮЗ УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ „ПРОВИДІННЯ“

817 N. FRANKLIN STREET -- PHILADELPHIA 23, PA.

Phone: MArket 7-4993
MArket 7-4984

о. Монс. Степан Тиханський, Головний Предсідник
Степан Спринський, Головний Рекордовий Секретар

Теофіл Мультцицький, Головний Фінансовий Секретар
Степанів Вовчак, Головна Касирка

Філадельфія 28 травня 1963 р.

До
Хвального Комітету
Побудови "Могили-Пам'ятника"
Поляглим Борцям за волю соборної України:

У день святчного відслонення Хреста на Могилі-Пам'ятнику поляглим Борцям за волю соборної України, на площі Оселі "Верховина" в Ілен Спей, Союз Українців Католиків "Провидіння" приєднується молитовно до учасників Богослужб і Панахид, що правитимуться у цей день на Могилі-Пам'ятнику, у глибокій пошані до героїських чинів кращих синів і дочок української землі, які жертвою свого життя промощували шлях до вільного буття нації.

Кожний нарід, в цьому й український, має в пантеоні своїх героїв небуденні постаті, які сукупністю своїх духових і фізичних прикмет відзеркалюють духове й фізичне обличчя цілого народу, які чинами свого життя стають виразником стремління і змагу нації.

Вшановуючи що року і віддаючи поклін пам'яті Героїв, знаних і незнаних з імені борців, що поклали своє життя за перемогу ідеї правди і волі у своїй хаті, українська спільнота плекає культ поляглих, які в просторі життя нації символізують симбіозу мертвих, живих і ненароджених.

Багато Могил-Пам'ятників розкопав і збезчестив ворог на українських землях, намагаючися знищити символи непоборного духа нації, в яких жевріла і поєднувалася велична традиція оспіваних походів княжих воїнів-захисників Землі Руської, славних перемог Козацького Війська Запорозького, збройного чину українських військових формацій в періоді відновлення української державности, героїчного змагу Карпатської Січі та боїв І. Української Дивізії УНА, завершена виявом безприкладного патріотизму і героїзму воїнів УПА.

Віддаючи пошану пам'яті Героїв-воїнів при відслоненні Хреста на Могилі-Пам'ятнику, що виросла далеко від рідної землі, в новій-прибраній батьківщині, клонимо теж голови в пошані перед усіма Героями-мучениками нашої Мовчазної Меркви в Україні, жертвами большевицьких конц-таборів, усіма відомими і невідомими борцями за волю, та перед нашим воюючим проти безбожництва і тиранії українським народом.

Хай пам'ять про них назавжди залишиться між нами, а приклади їхнього життя і чину хай освічують жевріючим маяком шлях змагу нації за здійснення і-деалів для яких жили, за які боролися та життя своє поклали вони-Українські Герої.

За Екзекутиву Союзу Українців Католиків "Провидіння"

Степан Спринський

..... о. Монс. Степан Тиханський.....
Степан Спринський, головний рек. секретар о. Монс. Степан Тиханський, головний пре-
сідник

Ukrainian Evangelical Alliance of North America

Mailing Address: Rev. W. BOROWSKI, Executive Secretary
2146 Kelly Road, East Detroit, Michigan
Phone FR 2-2812

Rev. John B. Kordalevich, Montreal, Can. — President
Mr. W. Sulway, British Plaines, N. Y. — Vice-President

Associate & Executive Secretary:
Rev. John J. Jurek, Chicago, Ill.
Rev. J. J. Jurek, Chicago, Ill.
Rev. J. J. Jurek, Chicago, Ill.
Rev. J. J. Jurek, Chicago, Ill.

Advisers:
Rev. L. Stankov, Winnipeg, Man.
Mr. M. Kozak, Toronto, Ont.
Honorary Members:
Rev. L. Stankov, Hamilton, Ont.
Mr. P. Kordalevich, Livingston, N. Y.

22-го травня 1963

Комітет Будови "Могили-Пам'ятника" Поляглим
Борцям за Волю Соборної України
та
Братство Охорони Воєнних Могил "Броди-Лев", Інк.
в Нью-Йорку, Н.Я.
Бельшановичі Пані Н. Панове!

Бро дікуємо за Ваше цінне запрошення взяти дня 2-го
червня б.р. участь у святковому відслоненні хреста на "Могили-
Пам'ятникові" поляглим борцям за волю України на площі оселі
"Дерковина" в Ілен Спей, Н.Я.

На превеликий жаль, ми не в стані взяти участь в цій
важливій урочистості, але зі своєї сторони заслаємо Вам сво-
є привітання й подяку за додання цього важкого чину в пова-
жування тих, які віддали своє життя за волю України. Вітаємо
Вас і всіх учасників цього рідкого, але так багато значу-
чого свята. Нехай Господь благословить Вас усіх там зібраних
і допоможе, щоб жертва життя всіх тих, що не позалили віддати
його за волю рідного краю, скоро завершилася здійсненням їхніх
і наших прагнень, і наш нарід став правдивим і дієсним господа-
рем своєї рідної землі.

Працюймо наполегливо й далі над припідняттям здійснення
цієї завітної кхвалі, а наші щирі молитви до Всевишнього про
ого благословення й провід, нехай супроводять цю нашу працю.

За Головного Управу Українського Євангельсь-
кого Об'єднання в Північній Америці

Вітання
Паст. В. Боровський,
олександрівський Секретар

25 - го травня 1963 р.

ДО КОМІТЕТУ ПОБУДОВИ "МОГИЛИ-ПАМ'ЯТНИКА" ПОЛЯГЛИМ БОРЦЯМ ЗА ВОЛЮ СОБОРНОЇ УКРАЇНИ ТА БРАТСТВА ОХОРОНИ ВОЄННИХ МОГИЛ "БРОДИ-ЛЕВ"

Дорогі Побратими Збройно-Визвольного Чину!
З приводу СВЯТОЧНОГО ВІДСЛОНЕННЯ ХРЕСТА НА "МОГИЛИ-ПАМ'ЯТНИКУ"
ПОЛЯГЛИМ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ, сердечно вітаю Вас і всіх Присутніх на
Урочистості, з завершенням ВЕЛИКОГО ЧИНУ.

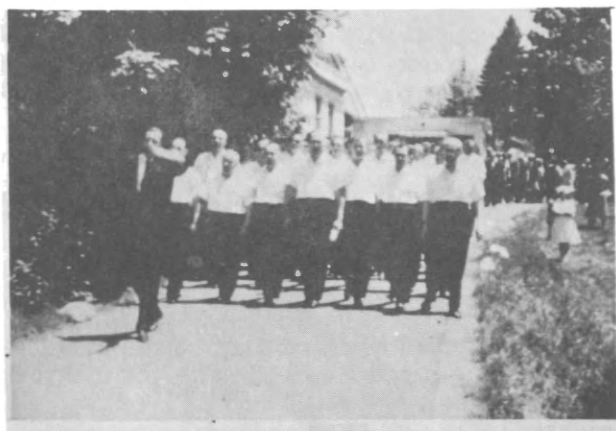
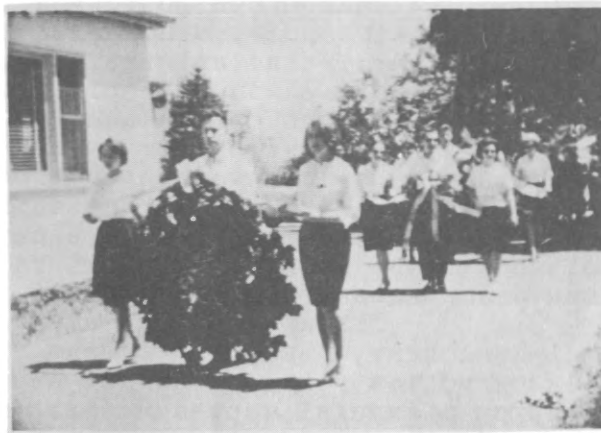
Кожний народ, що має свою власну Державу, має такі пам'ятники:
перед ними і вдень і вночі горить негасимий вогонь, як символ
негасимої любові й поваги. Не маючи можливості вшанувати в той
спосіб ПОЛЯГЛИХ УКРАЇНСЬКИХ БОРЦІВ, ми вшануємо їх негасимим
вогнем нашої любові, нашої поваги й нашої вдячності, в серцях на-
ших.

Віднині, завдяки Вам і УРСовзу, такий пам'ятник постав, як сим-
вол домовини знаних і незаних, що життя своє склали на Жертовник
Визволення України. Нема сумніву, що ПАМ'ЯТНИК цей стане українською
Меккою.

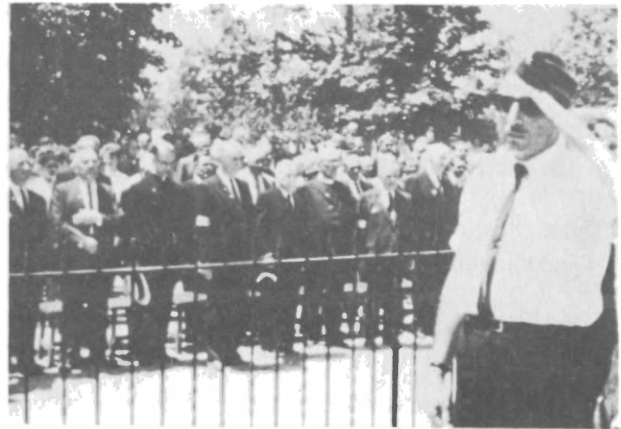
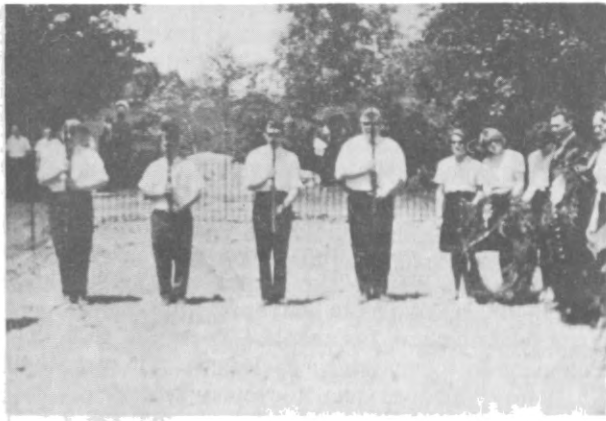
За це Вам і УРСовзу ЧЕСТЬ І СЛАВА!

О.Виннівський

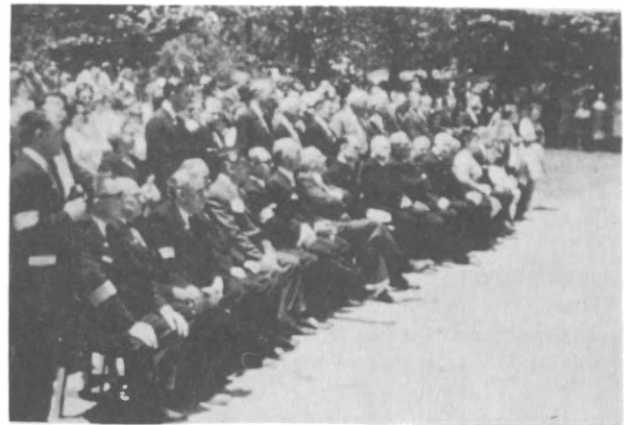
/Ген.пор.армії УНР./

Ветеранські, молоді та громадські організації й хор "Думка" в поході.

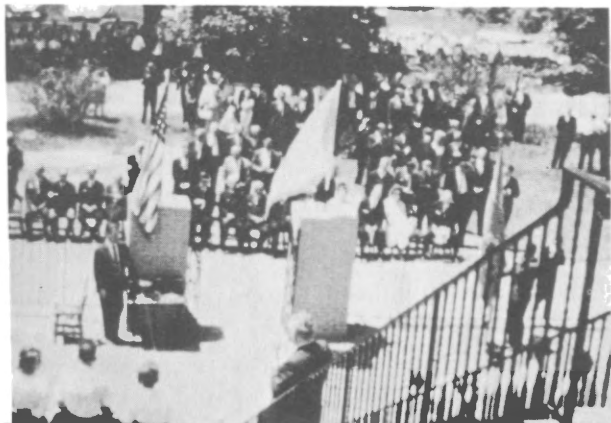
Українське Громадянство на відкритті "Могил-Пам'ятника".

сти збірки в Глен Спей в дні 2-го червня 1963 року.

Д-р Роман Дразньовський
голова

Д-р Богдан Левицький
секретар

УСТІЙНЕННЯ І ПОДЯКА

Понижче в тому письмі наводимо "Касове Зіставлення" зі вступів, за відзнаки з поіменним виказом друзів, що цим ділом займалися, зі вступу на Концерт та з датків, зложених у зв'язку з виголошеними усно чи надісланими письмово привітаннями. Зіставлення, подане 3-го червня 1963 року, за повним підписом фінансового референта ВП. п. Григорія Яремчука.

Тому, що по провірці цей звіт вже на протязі довшого часу не був ще ніде опублікований, робимо це, з вибаченням, якраз тепер та складаємо ширу подяку всім тим, що причинилися до фінансової успішно-

Зіставлення фінансів з приводу Святочного Відслонення Хреста на "Могилі-Пам'ятнику" Поляглим за Волю України, дня 2-го червня 1963 р., на Оселі Українського Робітничого Союзу "Верховина" в Глен Спей, Н. Й.

Вступ за відзнаками:

1. Д-р Вербінець	дол.	126.00
2. Осип Стеткевич	"	116.00
3. Ключас	"	100.00
4. Мирон Заліпський	"	98.00
5. Інж. Володимир Яворський	"	82.00
6. Шепарович	"	59.00
7. Мац	"	50.00
8. Француженко	"	47.00
9. Інж. Демчук	"	41.00
10. Сидір	"	37.00
11. Боднарчук	"	35.00
12. Конятин	"	29.00
зі вступів на Концерт	"	178.00
з привітів усних і писемних	"	245.00

Р а з о м дол. 1.243.00

Григорій Яремчук Фін. реф.

ДВАДЦЯТИЛІТТЯ ТАБОРУ ПОЛОНЕНИХ В РІМІНІ

3 перспективи двадцяти років

Причинники до історії зорганізованого життя
полонених 1-ої УД УНА в Ріміні, Італія.

Говориться, що час гоїть рани. Цей же час має ще й інші прикмети, а саме – утруднює вірне відтворення подій минулого.

Кожний, хто тільки згадає минуле, зовсім несвідомо, може помилитися в його точнім переданні. Ця небезпека є тим більша, коли людина числить виключно на свою пам'ять. Часто з цього виходять непорозуміння, а то й прикroші.

З таких згадок про минуле був табір полонених вояків 1-ої УД УНА в Ріміні, Італія.

В щоденнику "Свобода" з 9-го листопада 1965 р. ч. 209, в статті д-ра Володимира Галана "1-ий Листопад і наші завдання" читаємо, що автор літом 1946 року, відвідуючи, як представник ЗУАДК-у, знайшов табір полонених українців б. вояків 1-ої УД УНА в Ріміні, Італія, без ніякого військового командування та політичного проводу.

Тому, що до Управи наспіли численні запити, а то й протести в справі згаданої статті, поміщуємо частину знімок та деякі матеріали про табір в Ріміні.

Українська філіятелія в Ріміні, Італія, 1946 р.

Як довід існування проводу в таборі полонених та його праці, вистачить навести кілька прикладів зорганізованого життя в таборі. Вже з 1945 року, а найдалі в 1946 р. почали діяти такі освітні установи: торговельна, реміснична, технічна, вчительська, драматична та рільнича школи. Матуральні, електро-технічні, шоферські, мірничо-будівельні, лісничі та дяківські курси.

Преса: щоденники – "Життя в таборі" (1945 р.), "Останні радієві вісті". Тижневик "Батьківщина" (1945 р.); двотижневик "Оса" (12.6.45). Далі виходили: "Юнацький зрив" (15.9.1945), "Наш Шлях". Крім згаданої преси видано твори Т. Шевченка в накладі

80 примірників на 26 сторінок кожний, "Історія Русов", "Національне відродження Карпатської України", збірка поезій Ю. Фориса – "3 моїх думок" та лірика Б. Бори. Зорганізовано театр (грудень 1945), таборовий хор, оркестру. Засновано "Студентську Громаду" (7.8.1945), "Цех українських ремісників" (4.11.1946), "Об'єднання вчителів" (5.3.1946), "Товариство українських Інженерів і Техніків" (6.6.1946), "Товариство українських Вояків Філіателістів" (1.5.1946), "Літературно-Мистецький Клуб" (24.6.46), Мистецька спілка малярів "Веселка" (26.2.1946).

Ділянка спорту була заступлена дружиною копального м'яча, плавачкою секцією, дружиною відбиванки, кошівки, столового тенісу, відділ легкої атлетики. Вийшло кілька чисел спортивного журналу *).

Вже це коротеньке перечислення організацій в таборі полонених дає можливість оцінки праці проводу.

Управа Братства "Броди-Лев"
Голова Краєвої Управи 1-ої УД УНА
сотн. Василь Заброцький

Уривки з листів до Управи в справі статті
д-ра Володимира Галана

1. З листа генерал-полковника П. Шандрука:
"З листів генерала М. Крата бачу, що пан Галан цілковито зігнував те, що Дивізія у великому відсотку складалася з інтелігенції, яка вміє думати і діяти, zdegradував і здискваліфікував ту інтелігенцію і цілу Дивізію".

Вид на табір.

*) Б. Литвинович, десятник 1-ої УД – Культурно-освітня й виховна праця в таборах полонених в Італії: "Вісті", рік 4, 1953, ч. 3-4 (29-30), стор. 15-16; "Вісті", рік 4, 1953, ч. 5-6 (31-32), стор. 21-23.

2. Промова п. В. Галана в таборі полонених в Ріміні в 1946 році:

"Мої Дорогі Вояки Українці! Представляюся Вам, як сотник, командант батареї Української Галицької Армії. Признаюся Вам, що я з охотою їхав до Вас, щоб не тільки Вам допомогти, в чім зможуть наші сили українців – Ваших братів з Америки, організаційно і індивідуально, але щоб побачити Вас – цих "контраверзійних" українських вояків. Признаюся Вам, що я все, цідє мое досьогоднішне життя задержував і задержую військову життєву поставу, а це в багатьох случаях полегшує все мое існування і громадську працю. А сейчас моя Вам порада, щоб не сталося з Вами у Вашому будучому житті, задержте цю військову настанову до життя, яка, як я сейчас заобсервував: ціхує і оформлює Вас досі".

У в а г а: Промова відтворена з моїх записок і може бути записана.

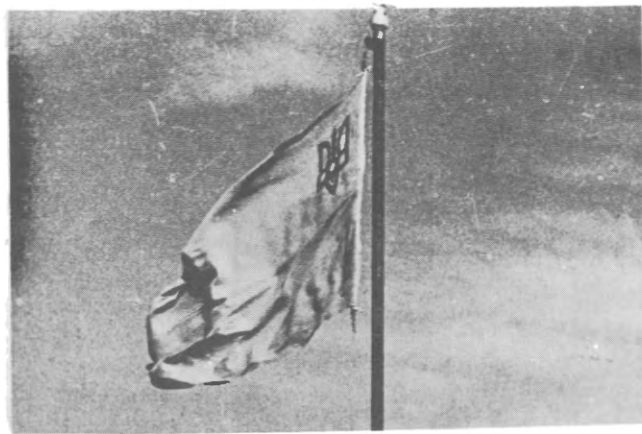
Слухаючи тоді, я, пане сотнику Галан, як бідний, голодуючий, споневірений і духово розбитий полонений, думав: "От, як раціонально, як будуючо говорить сотник Галан".

Двадцять літ пізніше, Докторе Галан, я прочитав Вами написану промову, як вище цитовану у щоденнику "Свобода", і подумав: "Невже ж Доктор Володимир Галан такі нераціональні і такі кривдячі виголошує промови, так низько нас характеризує, і ще їх опісля опубліковує?... Чому це так? Звідкіля та зміна критичних думок і настанови?"

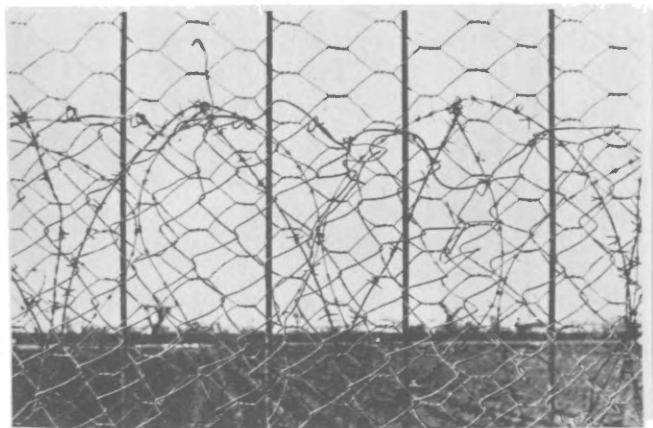
Д-р Богдан Левицький
бувший полонений

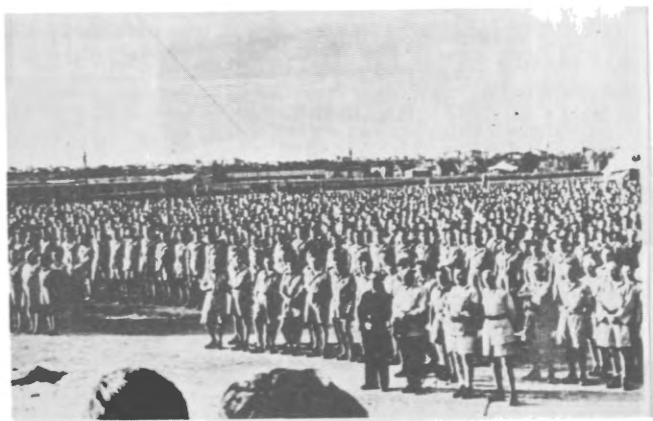
Архисвєпскуп Кир Іван Бучко в повних архисвєпскупських ризах уділяє архисвєрейське благословення полоненим в Ріміні. /Листопад 1945 р./.

Український Національний Прапор щоденно мав на високій щоглі на головному майдані Табору полонених вояків українців в Ріміні.

А ця огорожа табору та високі башти зі скорострілами, які зв'язали нашу фізичну волю та не скували живого духа. /Ріміні, 1945-1947/

Один із полків полонених вояків українців на щоденній перевірці англійською командою. /Табір полонених в Ріміні/

Абітурієнти української гімназії в таборі Ріміні 1946 рік. Перший ряд: о. В. Ваврик ЧСВВ з Риму, візитатор таборного шкільництва з рамени Сх. Конгрегації, Папа Пій XII, о. радн. Емануїл Кордуба; другий ряд: М. Датиюрак, В. Томасевич, сп. І. Бучко, О. Монцібович, А. Сендецький; третій ряд: С. Кордуба, І. Мудрий, О. Маср, М. Борисюк, М. Кулицький, Г. Дорожівський, І. Коваль; четвертий ряд: Е. Бірчак, Б. Припхан, майор Савелій Яськевич, Б. Тарнавецький, С. Ільницький

Закінчення зі стор. 6

як і перед Божими угодниками. Я вас вибрав із сотні подібних вам, бо ви вже не діти, а в мене дорослі і я вірю, що збережете в тайні до слушного часу, що я вам говорив. Ідіть, читайте Історію України, Кобзаря і вчіться, а я буду перевіряти ваше знання, ваші поступи. Вашим обов'язком буде продовжувати діло, яке розпочав Головний Отаман. Та перш усього приготуйтеся до цього духово. А маєте якісь питання, сумніви — питайте мене".

Це були наші перші таємні сходини, і ми розходилися домів вже більш зрілі, з роєм думок. Потім слідувало багато таємних сходин, і ми виростили і розросталися, що зробило з нас національно свідомих молодців, які організувалися й організували других. Багато з нас загинуло в боротьбі, багато розбрелися по світі, а ще більше працює на Україні.

А тепер, зі скупих листів з України, довідуємося: "Вуйко", як 75-літній старець, доживає віку. Багато від того часу впало жертв Безсмертних Українських Героїв.

Старецю рукою "Вуйко" пише до мене: "Миколка держися, не забудь, що я тебе вчив". Однак, ніколи не згадає, чи ще засвічує лампадку перед "Безсмертними", а я вірю, що так.

Бофало, лютий, 1966 р.

Командний склад табору, Белярія 1945 рік. Сидять: підполк. Силенко, полк. Малець, полк. Крат, підполк. Барвінський, о. Кордуба; другий ряд: підполк. Нікітін, підполк. Долинський, сотн. Сакович, хор. Яримович, пор. Навроцький; третій ряд: три невідомі, сотн. Темник, пор. Винницький, сотн. Яськевич, пор. Дяхоцький (бракує: сотн. Підгайний, і о. ієромонах Йов Скакальський)

Духовий провідник і авторитет табору полонених ген.-пор. Михайло Крат в дні 31-го серпня 1946 року підписує грамоту посвячення "Дивізійного Прапору".

Архiepископ скитальців Кир Іван Бучко в дні 21 листопада 1945 року (в день Святого Михайла) відвідує табір полонених в Ріміні. При вході до табору представники вітають Архiepископа.

А це вояки-полонені: на "Розійдисі!" по збірці-перевірці. /Табір полонених в Ріміні/.

В День Зелених Свят, в День поминання Випавших за волю України – ген.-поруч. Михайло Крат сходить з вершка символічної Могили-Пам'ятника по виголошенні промови та членювню вінка. /Табір полонених в Ріміні, 1946 р./

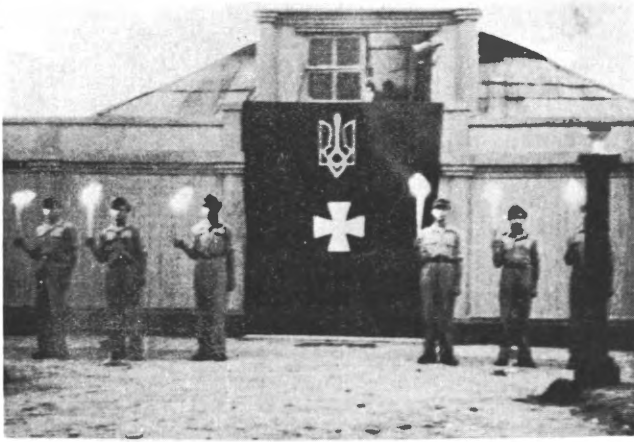

Г
І
С
Т
Ь

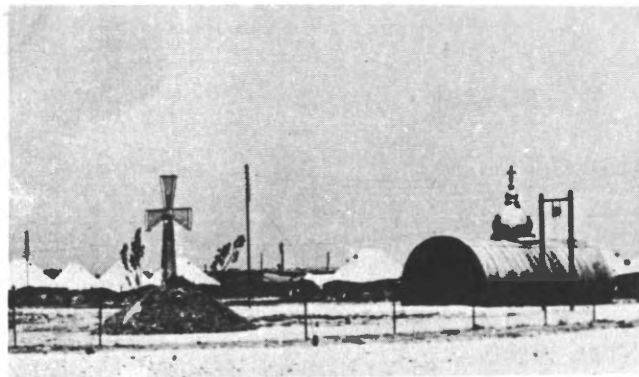
3 КАНАДИ

О. др Василь Кушнір, президент КУК-у в Канаді, благословляє "Боже Слово" і аливас віру і надію в душі таборовиків (знімка праворуч). (Знімка ліворуч) О. др Кушнір під час важливої конференції з Управою Табору: сл. п. полк. Романом Долинським та майором С. Яськевичем. /Ріміні, січень 1946 р./

Свято Героїв.

Запалення смолоскипів під час "Свята Героїв": с. п. Головного Отамана Петлюри та с. п. полк. Євгена Коновальця. /Ріміні, травень 1946 р./

Українсько-католицька Церква та символічний "Пам'ятник-Могила" Поляглим за волю України посеред табору полонених українців в Ріміні. /1946 - 1947/

Зовнішній і внутрішній вигляд таборового театру полонених. Посмність : тисяча сидячих місць зі сценою і бальконом. Побудований зимою 1945 року силами самих полонених під доглядом інж. М. Побідинського. /Ріміні, табір полонених/.

Іконостас в українській католицькій церкві в таборі полонених в Ріміні.

Іконостас в українській православній церкві в таборі полонених в Ріміні.

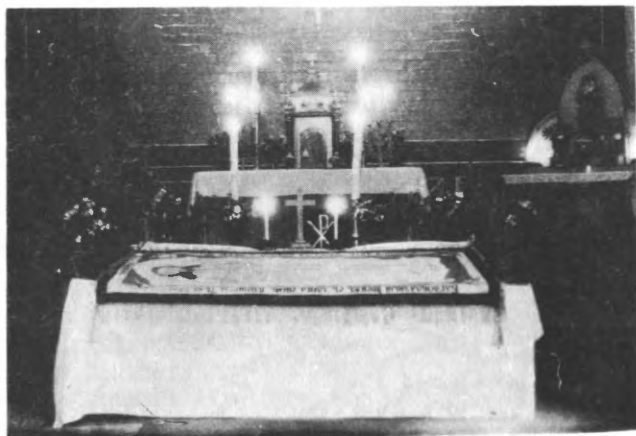

Василь Стефаник

С И Н И /Віймок/

— Послідній раз прийшов Андрій; він був у мене вчений. "Тату, каже, тепер ідемо воювати за Україну". — "За яку Україну?" — А він підоймив шаблев груду землі та й каже: "Оце Україна, а тут — і спра-

вив шаблев у груди — отут її кров, землю нашу ідем від ворога відбирати. Дайте мені, каже, білу сорочку, дайте чистої води, аби-м обмився та й бувайте здорові!" — Як та его шабля блиснула та й мене засліпила. "Сину, кажу, та є ще в мене менший від тебе Іван, бери і его на це діло; він дужий, най вас обох закопаю у цу нашу землю, аби воріг з цего коріння її не віторгав у свій бік". — "Добре, каже, тату, підемо оба". — Та як стара вчула, то я зараз

"Велика П'ятниця" в Таборі полонених в Ріміні.

В таборі панував взірцевий порядок, але крім цього кожна частина старалася прикрасити свій район от хоч би так, як п'ятий полк.
/Табір полонених, Ріміні/

МОЛИТВА, ВІРА в БОГА й НАДІЯ

Вірність Законам Божим, глибока віра в Бога, молитва ціхували усіх воїків-полонених. Всі Богослужби відбувалися ведичаво при все численній участі таборовиків. Духову опіку сповняло п'ять українсько-католицьких священників-капелян під наглядом спочитого вже с.п. сотника Емануїла Кордуби. Українсько-православним капеляном був нинішній Архимандрит Високопреподобний Йов Скакальський.

На групі знімок: ліворуч вгорі – Соборна Богослужба на Великдень; ліворуч внизу – Йордан і Свячення води; праворуч вгорі – Свячення прапору "Юнацького Куріня"; праворуч внизу – Зелені Свята. Табір полонених воїків українців в Ріміні, Італія.

видів, що смерть обвилася коло неї білим рантухом. Я подався до порога, бо-м чув, що її очі віпали і покотилися, як мертве каміне по землі. Так мені здавалося, але світло на її чолі вже погасло...

– А рано вони оба виходили, а стара сперласи на ворота та не говорила, але так здалека дивиласи, як з неба. А як я їх скидав на колії, то-м казав: "Андрію, Іване, взад не йдіт, за мене пам'ятайте, бо я сам, наша мама на воротах умерла..."

Комітет Українських і Американських Ветеранів в Нью Йорку

П о д я к а

Дня 21 січня 1966 року, за ініціативою Мирона Заліпського та Михайла Виноградника, зійшлися в домівці Броди-Лев Інк. Представники дев'ятох Американських і Українських Ветеранських Організацій міста Нью Йорку, а саме:

1. Станиці ч. 7 Українсько-Американських Ветеранів,
2. Станиці Братства Українських Січових Стрільців,
3. Станиці Українського Вільного Козацтва,
4. Товариства Запорожців ім, полк. Петра Болбочана.
5. Відділу Об'єднання бувших Вояків українців в Америці,
6. Об'єднання колишніх Вояків УПА,
7. Товариства бувших Вояків УПА ім, ген. Тараса Чупринки,
8. Станиці бувших Вояків 1-ої УД-УНА та
9. Братства Броди-Лев Інк.

Вибравши з-посеред себе Діловий Комітет в складі: Почесний Голова – Володимир Стек, діловий Голова – д-р Богдан Левицький, члени: Юрій Юрків, Іван Ділай та Іван Дмитрик, рішили урядити дня 19 лютого 1966 року Вояцькі Вечерниці в залі Українського Народного Дому в Нью Йорку.

Баль цей був прийнятий з великим вдовolenням українською публікою, яка прибула на баль в кількості біля 500 осіб. Моральний і фінансовий успіх з балу був великий, а заключився він в чистому приході 675.27 дол. – (шістсот сімдесят п'ять дол.).

До великої успішності в значній мірі причинився Допоміжний Комітет Вельмидостойних Пань, а семе: Уляна Козак – голова, Гайзел Стек – містогорова, Анеля Дмитрик, Зося Ковбасовська, Тетяна Долинська, Марія Ватран, Ольга Попе, Марія Шепарович, Ірена Сендецька, Марія Левицька, Анна Лопатинська, Владислава Павлик, Евфрозина Силенко, Марія Куркчі, Анна Юрків і Анна Сидор, які то Пані сповняли ролю господинь вечора, а також своїми дармовими приносами датків до буфету його збагатили і урізноріднили.

Осібна подяка належиться Видавництву "Червона Калина", яка в особах ВПоважаних Панів дир. П. Постолюка та полк. Юрія Лопатинського жертвувала на цілі Балю 50.00 (п'ятдесят) доларів.

Дальша наша глибока подяка і вдячність: фірмам м'ясних виробів за безкоштовне постачання буфету всяким м'ясивом – "Куровицький-Бачинський", "Броди", "Браттям Стасюки", "Крешньовський і Син", "Ілько Ташук" і "Дунай".

Дякуємо Книгарням: Арка, Еко і Сурма за даромове постачання вартісних предметів для вигравшів в лотерії.

Нашому дивізійному маестрові "Гогові", Орестові Слупчинському за вималювання карикатур з часів "війська і полону", які прикрашували залю, а які напевно мають артистичну вартість – особна військова подяка.

Поміж почесними гостями балю ми мали честь і привілей вітати слідуєчих Панів: ген. хор. Аркадія Валійського, полк. Юрія Богуна де Лярс, полк. П. Содея-Зелінського, Матвія Попе, визначного організатора американсько-українських ветеранів та бувшого команданта Станиці Михайла Гузира, секретаря Католицьких Воєнних Ветеранів при церкві св. Юрія в Нью Йорку, Василя Дубця, другого заступника Всеамериканської Української Ветеранської Органі-

зації, сотн. Василя Заброцького, голову Краєвої Управи б. воєнків 1-ої УД-УНА в ЗДА, а також найстаршого віком американського ветерана ВП. Теодора Бражника, який під час балю святкував свої 85-літні Уродини, а якому заля проспівала гучне: "Многая Літа".

Чистий прихід Комітет розподілив як слідує: по 100.00 (сто) долярів: –

- 1) на будову гайскул при церкві Святого Юра в Нью Йорку;
- 2) на фонд Церкви-Пам'ятника в Бавнд-Брук, Н.Дж.;
- 3) на Українських Інвалідів на руки Суспільної Служби у Філадельфії та 25.00 (двадцять п'ять) долярів на Видавничий Фонд "Вісті Комбатанта".

Решту здепоновано як резервний фонд в Самопоміч.

Комітет

Veterans Organizations Seek Closer Relations

By WALTER KLAWSNIK

NEW YORK, N.Y. — For the past several months regular meetings have been held by officers and representatives of nine veterans organizations for the purpose of exchanging ideas and solving mutual problems. The name of this combined organization is "The Ukrainian and American Veterans Committee" with headquarters at the Ukrainian National Home in New York City.

The nine veterans groups are: Ukrainian American Veterans Post No. 7; Brotherhood of Ukrainian Sichovi Striltsi, New York Post; Ukrainian Free Cossackship; Association of Zaporozhian Cossacks, Col. P. Bolbochan; United Ukrainian War Veterans of America, New York Branch; Society of Veterans of the Ukrainian Insurgent Army; Former Members of the Ukrainian Insurgent Ar-

my, Branch in New York; Brotherhood of Veterans of the First Ukrainian Division, Ukrainian National Army, Post in New York; Ukrainian Brotherhood for the Preservation of War Graves and Memorials.

At present, the Committee is planning the First Annual "Military Ball" to be held on Saturday, February 19, 1966 in the main ballroom of the Ukrainian National Home in New York City. Music by the popular "Amor" Orchestra conducted by I. Rakowsky. Included will be a buffet under the supervision of the Members of the Ladies Auxiliaries.

The officers of the newly formed group are: Walter Steck, honorary chairman, Dr. Bohdan Lewycky, executive chairman, George Yurkiw, Iwan Dilaj, Iwan Dmytruk, executive members.

Притча зі Святого Євангелія від Матея, XX, 29-33

ДВА СЛІПЦІ

І як виходили вони з Єрихону, йшло за ними багато народу; і ось два сліпці, що сиділи край дороги, почувши, що проходить Ісус, закликали, кажучи: "Змилуйся над нами, Господи, сину Давидів!" Люди же сварили на них, щоб вони замовкли. Вони ж ще дуще кричали, кажучи: "Змилуйся над нами, Господи,

сину Давидів!" І зупинившись Ісус покликав їх і сказав: "Чого хочете, щоб я зробив для вас?" Вони кажуть йому: "Господи, нехай відкриються наші очі". І змилювався над ними Ісус, доторкнувся до їх очей, і сейчас їх очі прозріли й вони пішли за ним.

**Consistory of the
Ukrainian Orthodox Church of U. S. A.**

MSTYSLAW S. SKRYPNYK,
Archbishop of New York and President of the Consistory.

Квітень 19, 1966

P. O. Box 595
South Bound Brook, N. J.
Tel. EL 6-0090.

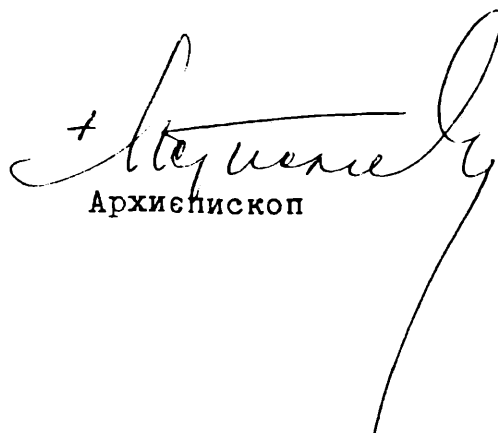
**До Комітету Українських і
Американських Ветеранів,
Нью Йорк, Н.Й.**

Вельмидостойні і Дорогі Побратими,

Найперше, - сердечно Вам вдячний за участь делегації Братства Броди-Лев і Станиці I-ої Дивізії Української Національної Армії в поминовенню наших Попередників та Героїв і Мучеників Українського народу, що відбулося в Провідну Неділю 18 квітня цр. на Цвинтарі Церкви-Пам"ятника в С.Бавнд Брук, Н.Дж. Приявність цієї Делегації з організаційним пропором присутні належно й високо оцінили.

Зчерги щиро дякую Вам за дар на фонд Музею Церкви-Пам"ятника, в сумі \$100. Ваш дар напевно спричиниться до прискішення відкриття цього музею, в якому передбачається й відділ присвячений визвольним змаганням Українського Народу. Доцільним і корисним буде, коли наші військові організації збагатять цей відділ пам"ятками з часів Визвольної Боротьби і участі їхніх членів у тій Боротьбі.

Міцно усіх Вас обнімаю, щиро відданий у Христі

Архископ

СУСПІЛЬНА СЛУЖБА КОМБАТАНТІВ

Об'єднання б. Вояків
Українців Америки

Братство к. Вояків
І Української Дивізії УНА
в З. Д. А.

ч. 251 / 66

Філадельфія, дня 28 березня 1966.

Високоповажаний Пан
Інк. Мирон Заліпський
156, 2-га Евеґа
Нью Йорк 3, Н.Й.

Потверджуємо отримання Вашого грош. переказу на квоту
\$ 100.00 /сто доларів/.
на Дар Українському Воєнному Інвалідові.

За Вашу щедру пожертву складаємо щирю подяку іменем
наших воєнних інвалідів.

З правдивою пошаною!

Ів. Порятко

Частина доходу з Комбатантських
Вечерниць в Нью Йорку, Н.Й.

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА СВ. ЮРІЯ, НЬЮ ЙОРК
ST. GEORGE'S UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH, NEW YORK

Ваша Достойносте!

Нью Йорк 3/24/66

Щиро дякуємо Вам за Вашу щедру жертву в сумі \$ 100
на Українську Вищу Школу в Нью Йорку. Хай Господь Бог Вашу ще-
дрість Вам стократно нагородить.

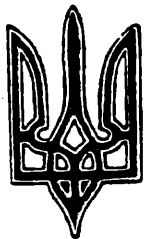
Вдячні й віддані

ОТЦІ ВАСИЛІЯНИ

Dear Friend:

We wish to acknowledge the receipt of your contribution in the sum
of \$ 100 towards the St. George's High School. May God bless you
and reward you a hundredfold.

BASILIAN FATHERS

З ДІЯЛЬНОСТІ Б-ВА «БРОДИ-ЛЕВ»

Звідомлення про збори Братства «Броди-Лев»

Нью Йорк (Б. Л.) — Братство Броди-Лев, Інк., товариство охорони воєнних могил, на своїх Річних Зборах 16 жовтня звітами уступаючої Управи подало звідомлення за період від 20-го березня 1964 до 30-го вересня 1965 року.

Братство Броди-Лев опікується воєнними могилами та пам'ятниками по полеглих українських вояках, а також могилами деяких заслужених українських покійних громадян в Австрії, Німеччині, Італії, а навіть в Польщі. Кожнорічно першого листопада в прийнятий день згадування померлих в Західній Європі, як і в український традиційний день поминок полеглих, в день Зелених Свят, Броди-Лев за допомогою своїх добродіїв-зв'язкових на Західню Європу складає вінці та запалює світла на вище згаданих могилах. Добродіями — уповажненими Братства Броди-Лев на Італію є Впреосв. Архiepіскоп Іван Бучко, на Австрію — Вп. п. Рудольф Грегоріч, президент Т-ва австрійських ветеранів, на Стирію, — о. отаман Данило Ковалюк з Грацу та Красва Управа Братства б. вояків 1 УД УНА в Німеччині. Броди-Лев виконали за звітний час слідує: побудову пам'ятників на свіжих могилах, а саме сл. п. Іриней Сапруна у Відні, довголітнього каторжного-полоненого, та бл. п. М. Лаби, бувшого дивізійника в Рочестері та один пам'ятник в Польщі. Закінчено сплати заборгувань за будову символічної, величної Могили-Пам'ятника полеглих за волю України в Глен-Спей, Н. Й., коштом дванадцятьох тисяч доларів.

Плекання культу полеглих за волю України у всіх осередках поселення, де тільки б'ється українське серце, — це ціль праці Братства. Цю ціль вже протягом чотирнадцятьох років досягається видаванням кожнорічно одноднівки „В День Зелених Свят”, влаштуванням святкування Зелених Свят, як також Дня Культу Полеглих українських вояків, видаванням культурно-мистецьких посібників, посвячених цій ідеї і т. п.

Фінансовий звіт виявляє дол. 24.365.05 прибутку і дол. 23.159.01 видатків.

Загальні Збори, оцінюючи працю і допомогу Братству Броди-Лев на протязі чотирнадцятьох років свого існування найменували перших своїх почесних членів, а саме: Високопреосвященного Архiepіскапа Івана Бучка, апостольського візитатора українців католиків в Західній Європі, ген.-полковника Павла Шандрука, командира Української Національної Армії і панів: Рудольфа Грегоріча з Австрії і Антона Батюка, головного президента Українського Роб. Союзу в ЗДА.

Братство Броди-Лев прийняло такий план праці: 1966 рік буде відміченням нам дорогої могили новітнього українського державного мужа Отамана Симона Петлюри, замордованого в травні 1926 року совєтським агентом в Парижі. З тої нагоди видання одноднівки „В Дні Зелених Свят” буде присвячене Симонові Петлюрі. Братство свій зеленосвятичний жетон випустить з портретом Симона Петлюри, та влаштує здвиг у стіп Могили-Пам'ятника в Глен-Спей, Н. Й., присвячений світлій постаті Головного Отамана Військ УНР з участю комбатантських молодечих і громадських організацій. З церковними Богослужбами, з військовим апелем та зі спортовими змаганнями між молод. організаціями під кличем „За справність і готовість”. Братство уфундує спортові нагороди. Воно уфундує три грошеві нагоди на літературно-мистецький конкурс за найкраще написане оповідання для дітей і молоді з тематикою про Отамана Симона Петлюру.

Нововибрану Управу очолив д-р Роман Дrajньовський. Його співробітниками є бувший старшина УСС Осип Стеткевич, Мирон Заліпський, д-р Богдан Левицький, Григорій Яремчук, Григорій Швайковський, Степан Шепарович, Микола Канятин, Василь Сидор, Андрій Беднарчик. Контролю передано в руки панів: проф. Степан Салик, Кирило Григорович і Володимир Гриньох.

Додати треба, що президент за згодою всіх присутніх на внесення Миколи Канятина перервав Загальні Збори, щоб взяти участь в панахиді по сл. п. Степані Бандері в церкві св. Юра в Нью Йорку.

Братство «Броди-Лев» та опіка над могилами

Високії ті могили
Чорніють, як гори,
Та про волю нишком в полі
З вітрами говорять
Свідок слави, дідівщини.

Т. Шевченко

Було б помилково думати, що цвинтарі та могили це тільки місця спочинку померших. Їх значення для кожного народу є далеко більше – це одна з багатьох ланок, яка лучить живучу частину народу з її предками, з її минулим. Це рівно ж частина історії народу, на якій виховуються нові покоління. Тому охорона та культ плекання могил, а зокрема могил людей, які впали в обороні Батьківщини, відзеркалює зрілість нації. Розуміючи значення могил та їх силу, кожний ворог старається їх якнайскорше знищити і перервати зв'язок з минулим, затерти всі сліди боротьби та тяглості існування народу.

Це зовсім не припадок, коли Шевченко з болем у своїх поезіях згадує про збезчещення і руйнування могил:

І могили мої милі
Москаль розриває...

Тут, на чужині, Б-во "Броди-Лев" поставило собі, як одно з завдань опікуватися та зберігати могили тих, які згинули в боротьбі за волю українського народу. Це завдання Братство виконує від 1952 року завдяки жертвенності українського громадянства. Кожнорічно в своїх виданнях "В Дні Зелених Свят" Б-во подає інформації жертводавцям про переведену працю.

В цім році є моїм обов'язком приготувати подібний звіт з проведеної праці в ділянці опіки над могилами. На окрему увагу заслуговує перенесення цвинтаря наших побратимів з Червії до Фута Посс. Тому що в цій справі вийшло непорозуміння, до цього редакція "Вісті", зовсім не знаючи ходу подій та не стараючись перевірити діяльність "Броди-Лев", невірною інформувала читачів *), є потрібне вяснення. Наші Друзі, які померли в таборі полонених в Ріміні, були хоронені на цвинтарі в Червії. Поліпшення і удержання цвинтаря фінансували "Броди-Лев", про що згадувалося в попередніх виданнях Б-ва **). Італійський уряд рішив перенести згаданий цвинтар, і це переведено. Б-во надалі опікується цими могилами. В цій справі провадиться переписка з товариством "Volksbund Deutsche Kriegsgräberfürsorge", яке відповідає за цілий цвинтар, частиною якого є наш дивізійний.

Про саме перенесення, нове місце спочинку на-

ших побратимів і дальшу долю їх гробів наш Владика Преосвященний Архiepіскоп Кир Іван Бучко в своєму листі, який є поміщений в цілості на іншій сторінці цієї Оeднoднiвки, дає точні та вичерпні інформації в тій справі.

Часто рідні бувших дивізійників, як також і інші, звертаються до Б-ва з проханням допомогти, а то і зовсім перебрати кошти побудови пам'ятників на могилах їх рідних. Братство докладає усіх старань, щоб поміч була вистарчаюча та скоро, бо це ж наш обов'язок. Хіба можна бути глухим на такі звернення: "Тому прошу Вас, зрозумійте немічну і нещасну матір. Хіба ж той нещасний мученик, гонений і переслідуваний, через довгих 18 років, заслужив собі у своїх товаришів зброї на цей останній подарунок?" Наведена цитата з листа матері Іриней Сапруна, бувшого дивізійника і советського в'язня, говорить сама за себе. Б-во перебрало цілковито на себе побудову пам'ятника на гробі покійника у Відні та вплатило вже дві рати на покриття коштів.

Звернувся за допомогою до Управи Б-ва наш бувший військовий капелян от. Ковалюк з Грацу. Він повідомляє Б-во про розпочату побудову пам'ятника в Вільяху, Австрія. Мимо цього, що на згаданому цвинтарі нема могил дивізійників, Б-во вирішило допомогти фінансово, щоб докінчити розпочате діло. Вирішним чинником в перебранні частини коштів побудови пам'ятника Б-вом була приналежність померших до української нації, обов'язком якої є заопікуватися їхніми могилами. Здвигнений пам'ятник не тільки буде казати чужинцям, хто є ці похоронені на їхній землі, але буде також на сторожі їхніх могил, щоб не зникли безслідно в чужому морі.

Вислано в цьому році даток на частинне покриття коштів побудови пам'ятника на могилі бл. п. магістра Бенцала в Мюнхені та викуплено на дальших 20 літ могилу бл. п. Войтовича – також в Мюнхені. Ведеться листування в справі побудови пам'ятника на гробі бл. п. Мирона Літинського з зарядом цвинтаря в Driffeld, East York, England та призначення фондів на покриття коштів пам'ятника на могилі бл. п. Ярослава Кубашевського в Бельгії. В програмі Б-ва є також перевірка та спорядження коло 200 могил наших дивізійників на цвинтарі в Травтмансдорф, про які згадує у своєму звіті сот. В. Яворський і пізніше п. Стечишин. Потрібні є також більш точні інформації про поодинокі могили наших дивізійників в районі Фелькермаркт-Галіцієн, щоб і їх привести до порядку.

Зближається реченець викупу 16-ти могил в Інгольштадт, Німеччина, на яких Б-во побудувало окремі пам'ятники. Потрібна дальша опіка над гробами бл. п. Ганни Совачевої, Адмірала Савченко - Бельського у Франції, де Б-во також фінансувало побудову їхніх пам'ятників.

Члени Братства взяли активну участь в похоронах Президента в екзилі бл. п. д-ра С. Витвицького.

*) "Вісті" Ч. 119, 1965, стор. 110.

**) "В Дні Зелених Свят", 1956 р. 19-21, стор. 51.

— " — 1957 р. стор. 17.

— " — 1958 р. " 28-29.

— " — 1963 р. " 47.

Фінансовий звіт приходів і видатків

Братства "Броди-Лев" в Нью Йорку, Інк.

За час від 1-го січня до 31-го грудня 1965 р.

Приходи:

Р-к – Членські вкладки	дол.	541.00
Р-к – Допомоговий фонд	"	869.45
Р-к – Фонд охорони В. Могил	"	1,531.46
Р-к – На адміністрацію	"	866.39
Р-к – Зворот за репрезентацію	"	71.00
Р-к – На видавничий фонд	"	229.00
Р-к – Від імпрез та святкування	"	1,918.62
Разом приходи		дол. 6,026.92

Приходи	дол.	6,026.92
Сальдо з 31.12. 1964	"	509.05
Разом		дол. 6,535.97
Разом приходів	дол.	6,535.97
Разом розходів	"	5,550.82
Сальдо на 31. 12. 1965		дол. 985.15

Розходи:

Р-к – Членські вкладки Устан.	дол.	30.00
Р-к – Допомоги	"	120.00
Р-к – На Могили	"	1,040.00
Р-к – Рент за домівку	"	300.00
Р-к – Адміністрація	"	623.83
Р-к – Репрезентація	"	81.00
Р-к – Оголошення	"	73.00
Р-к – Видання	"	1,138.46
Р-к – Дотація для Станиці 1-ої УД-УНА в Нью Йорку	"	95.00
Р-к – Вісті Комбатанта	"	100.00
Р-к – Імпрези та святкування	"	1,949.53
Разом розходи		дол. 5,550.82

Григорій Яремчук
касир

Григорій Швайковський
книговод

Закінчення зі стор. 37

Грошовою пожертвою Б-во допомогло покрити частину похоронних коштів.

Широ дякую від Братства "Броди-Лев" всім жертводавцям, що своїми датками уможливили ведення нашої праці та причинилися до її успіхів. Переглядаючи попередні видання одноднівков "В Дні Зелених Свят", кожний зможе переконатися про ті успіхи Б-ва та про число побудованих вже пам'ятників, деяких знимки є також поміщені і в цім числі. Згадав я також коротко і про намічені плани праці, але до їх зреалізування потрібна нам поміч і то не тільки моральна, але й матеріальна.

Звертаюся до всіх, а головню побратимів по зброї, щоб включилися до цієї праці та допомогли нам в дальшому веденні опіки над могилами.

Як видно зі звіту, дія Б-ва не обмежується тільки до З'єдинених Держав і також не обмежується виключно до бувших дивізійників, тому вже час, щоб і інші громадські установи, як також і інші Краєві Управи 1-ої УД-УНА прийшли нам з допомогою. Охорона могил, а воєцьких могил зокрема, це не тільки справа поселенців у З'єдинених Державах, це обов'язок нас усіх, де б ми не були.

Д-р Дражньовський

Голова Б-ва

Могила бл. п. Сотника Івана Бурди.
Інгольштадт, Німеччина.

ДО НАС ПИШУТЬ ЛИСТИ

(3 течки секретаря)

Ми раді, що до нас пишуть листи, що є зацікавлені, що хочуть з нами комунікуватися. Там відчуваєте всі гами людської душі, всі відрухи людських почувань, там і душевний біль, і горювання, і нарікання на долю і світ, але знайдете і піднесення духа, і глибоку віру і надію в Провидіння Боже, ясну візію будучого нашого народу і багато доброзичливих порад і сугестій. Всі листи автентичні, нездумані, лежать в течці секретаря до огляду кожного цікавого. Та це лише листування тільки секретаря з рідкими дописувачами.

Багато нашого листування, а саме: категорія листів, що відносяться до справ побудови воєнних пам'ятників, опіки над могилами, а саме – листування з Високопреподобним Архiepіскопом Кир Іваном Бучком, Всечесним Отцем Отаманом Данилом Ковалюком з Грацу, з ВП. П. Рудольфом Грегоричем з Австрії, з "Вістями", Органом Краєвої Управи 1-ої УД-УНА в Німеччині, далі з родичами та свояками погібших та померлих, на могилах яких або допомагаємо частинно, або будуємо, або побудували надгробники і пам'ятники – що є окремою темою в обговоренні д-ра Романа Дражньовського, голови Братства "Броди-Лев" в іншому місці цього видання.

Мені, секретареві, залишилося лише декілька цікавіших, для ширшої публіки, листів, які оце подаю до відома в такій послідовності:

1.

Михайло Крат
Генерал-поручник

До
Братства "Броди-Лев"
в Нью Йорку

Дня 29 грудня 1965 р.

Дуже дякую за пам'ять та різдвяний привіт. Прошу прийняти мою скромну пожертву. Бажаю Братству великих успіхів в Новому Році.

Михайло Крат

В і д п о в і д ь:

Вельмидостойний Пане Генерале!

Дякуємо за пам'ять та побажання успіхів нашому Братству. Найбільшим нашим задушевним побажанням на цей рік є, щоб при Головніч чи Краєвій Управі Братства Бувших Вояків 1-ої УД-УНА створити Історично-Документальну Комісію, завданням якої було б зібрати і оголосити документи відносно 1-ої УД-УНА за цілий час її існування. Тоді може не було б інцидентів та кривдятих вістей з боку зле поінформованих людей. Ми думаємо, що Ви цю думку можете інспірувати та далі її лянсувати.

Остаємось з глибокою та правдивою пошаною

Управа

2.

Микола Капустянський
генерал

Париж, 24 січня 1966 р.

Дорогі Друзі!

Щира дяка за пам'ять про мене і за Ваше Різдвяне побажання. Для мене є спеціально цінним Ваш лист з підписом сімох друзів. Я цілий останній час перебував біля смертного ложа моєї хворої дружини. Вона віддала Богу душу. Ми її урочисто поховали дня 22 січня 1966 р. Аж щойно тепер можу до Вас написати оцих кілька слів.

З глибокою пошаною, Слава Україні

Ваш Микола Капустянський

В і д п о в і д ь:

Вельмидостойний Пане Генерале!

В першу чергу Вам наше глибоке співчуття з приводу смерті Вашої Дорогої Дружини. Хай Милосердний потішить Вас у Вашому тяжкому горю. Вам, Пане Генерале, у 85-ліття Ваших Уродин бажаємо всього найкращого, а іменно – ще довшої продуктивної праці на громадсько-суспільнім та військово-комбатантським секторі.

Остаємось з побажанням:
НА МНОГА ЛІТА!

Управа

Могила бл. п. А. Калити. Новий Ульм, Німеччина.

3.

Порт-Амбой, 3 січня 1966 р.

Високоповажані Панство!

Цим складаю мій мізерний даток на Вашу так благородну працю, на яку Ви так жертвенно посвячуєтесь. Хай Господь Благословить!

Остаюсь з пошаною

о. Дмитро Федасюк, священник емерит

В і д п о в і д ь:

Всечесний Отче!

В першу чергу подяка за Боже Благословення, а відтак за Ваше признання та жертву. Ваш і тим подібні до Ваших листів кріплять нашу віру і надію, що ми ще живем повним життям в ім'я оцих слів:

"Якщо один з нас в бою поліг,
Другий стає за двох,
Тому, що в друзів таких
У серці спільний Бог".

(Р. Маєр)

Остаємось з глибокою пошаною та християнським привітом.

Управа

4.

Митрофорний Протоєрей

Йосиф Желехівський

64 Океан Стр.

Провіденс 5, Род Айленд.

02905.

26 листопада 1965.

Шановні Панове!

В залученні висилаю 2.00 (два) дол., повідомляю, що рад би більше на таку ціль жертвувати, та я на старості моїх літ (вже вісімдесятка добігає). "Рада б душенька до Раю, але гріхи не пускають". Таке і моє – більше не можу жертвувати.

Бажаю якнайкращих успіхів та остаюся до Вас з глибокою пошаною.

о. прот. Йосиф Желехівський

В і д п о в і д ь:

Високопреподобний Отче Митрофорний Протоєрей!

Ми ось тут вчисті заявляємо, дай нам Боже, щоб всі "так грішили, як оце Ви", і щоб кожний, до кого простягнемо руку в ім'я нашої цілі, прислав два доларя на ціль звеличання наших Безсмертних Бор-

40

ців-Героїв, то тоді б ми не пам'ятники, а мавзолеї здивгали, гідні Великого Народу.

З правдивою пошаною та просимо про Ваші молитви за долю України та наші організаційні заміри.

Управа

5.

Куфштайн, Австрія, 18 січня, 1966 р.

До

Братства "Броди-Лев"

в Нью Йорку.

Христос Рождається! Прошу Вельмишановних Голову і Членів Управи Братства прийняти побажання Веселих Свят, а з Новим Роком бажаю добра та успіхів в так конечній та корисній праці.

д-р Роман Дашкевич

В і д п о в і д ь:

Вельмишановний Пане Докторе!

Ми просимо Вас о одну поміч: у нашій Дивізії служило багато колишніх членів Товариства "Луг", якого Ви колись були Головою Головної Управи у Львові. Ваші колишні духові виховники з-під Вашої руки були дуже добрими і вірними вояками 1-ої УД-УНА. Чи не було б у Ваших силах дещо написати на цю тему до слідуєчої "Однорівки в Дні Зелених Свят".

Остаємось з правдивою та глибокою пошаною

Управа

6.

Теодор Сорока

43 Е. 23-тя Стріта,

ЧЕСТЕР, Пенсильвенія.

Високоповажаний Пан Теодор Сорока переказує нам, дня 13 січня 1966 р. суму 7.00 (сім) доларів з такою, як він сам називає, "маленькою заувагою": "Наколи робиться Панахиди, не забувайте, не зашкодить, що єсть можливо і у Православних Церквах Панахиди". Відправляйте і моліться там також.

Остаю з поважанням – Теодор Сорока

В і д п о в і д ь:

Вельмишановний Пане Сорока!

Наше Братство "Броди-Лев" ніколи не робило і не робить різниці поміж нашими членами, прихильниками і жертводавцями з причин їх віровизнання. Дока-

зом хай буде, що в День Зелених Свят на "Могилі-Пам'ятнику" завжди щороку відправляються Бого-служби і Панахиди в обидвох українських вірови-знаннях. Зрештою, запитайте Українсько-Правосла-ву Консисторію в Бавнд Бруку, чи ми, як товари-ство, не брали участі у всіх важніших уряджуваних там торжествах та скільки ми вже жертвували на "Церкву-Пам'ятник" в Бавнд Бруку.

З правдивою пошаною за відважний вияв своєї думки —

Управа

7.

Найбург Ситі, 12 грудня, 1965 р.

Перші мої слова, мої шановні, я від вас дістав листа і щиро Вам дякую. Як я прочитав, то виджу, що Ви правите поміч для борців, що згинули в бою за волю і рівні права для України. Я вам висилаю два долари для упорядкування їх могил.

"Спіть, хлопці, за добру Божу волю, спіть! Вічна Вам, Вічна Пам'ять".

А ви, що збираєте для них гроші, перше помолі-ться за них, нехай спочивають. Це божий ваш обо-в'язок за них молитися. Наші старі Батьки пригото-вили нас і нам тут в Америці наші Церкви повибудо-вували, щоб ми тут Бога дальше хвалили і Йому до вічності служили та своїх дітей до цього пригото-вляли. Бажаю Вам багато успіхів на Свята і на Новий Рік 1966.

Йосиф Боровскі

В і д п о в і д ь:

Високоповажаний Пане Боровський!

Дяка Вам за листа і пожертву. Видимо, що Ви правильно нас осудили і по-батьківськи нас навчає-те. Очевидно, що першою річчю Братства "Броди-Лев" є гідно спом'янути і до Бога помолитися за Тих, що віддали життя своє за Україну.

Пишіть частіше, дуже радо використаємо Ваші батьківські поради та науку.

З правдивою пошаною і глибоким поважанням —

Управа

8.

Нортгемптон, Пенсилвенія
11 січня 1966 р.

Дорогі Панове, пересилаю в оцім листі до Това-риства "Броди-Лев" (П'ять доларів готівкою). Післав би я більше, та мені тяжко зайти на пошту, щоб взя-ти маніордер.

Василь Саюк

В і д п о в і д ь:

Високоповажаний Пане Саюк!

Ваша щира жертва дійшла до нас, яку потвер-джуємо. Ми щиросердечно дякуємо. Хай Вам Бог дасть сил і поверне Ваше здоров'я, щоб тілом були такі сильні, як Ви є Вашим духом і вірою.

З глибокою пошаною до Вас, на все добре. Кріп-кого здоров'я —

Управа

9.

Володимир Костів

540 Блакстоне Стріт
Воонсокет, Род Айленд.

13 січня, 1966.

Насамперед ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ і всего Вам доброго і Рождеством і Новим Роком. Сердечно Вам дякую за святочну карточку і за повіншування. Про-сите, щоб я пожертвував на ті военні могили, що в них там лежать ті, що віддали своє життя і за рідне-ньку Україну, і за наш бідний нарід. Висилаю Вам два долари, бо більше не можу. Ще раз желяю Вам сильного Нового Року в праці і бажаю Вам здоров'я у Вашім життю і щоб діждати вернути на рідну і віль-ну Україну.

Володимир Костів

В і д п о в і д ь:

Високоповажаний Пане Костів!

Хай Відвічний і Милосердний подасть нам силу і ласку — вернутися на нашу Україну, чого і Вам ба-жаєм.

Управа

10.

30 грудня 1965 р.

До Високоповажаних Панів!

Посилаю Вам одного долара, а одного долара пі-слав до Стрілецької Громади в Торонті в Канаді за карточки. Більше не можу, бо я сам каліка лише все доктори і шпиталь забирає. Розумію вагу і ціль, але безпорадний і немічний.

Бувший підстаршина УГА. Остаюся з пошаною —

ГПО (Криптонім)

В і д п о в і д ь:

Вельмишановний Пане!

З Вашого листа ми бачимо, що Ви военний інва-лід і самі потребуєте помочі. Тут в ЗДА існує т. зв. "Суспільна Служба", яка опікується українськими

З побажанням видужання та покращання здоров'я

11.

Я пішов в одне місце, де наші українці робили забаву в нашій місті. Я хотів зібрати пару доларів на пам'ятник-могилу для наших, що полягли за Україну. Пішов, і, як звичайно, там гуляли, пили... Спитав одного, а цей каже: "Не роблю, брате, маю лейоф". Другий каже: "От ліпше випиймо, а то облиш на колись ліпшим разом". І так багато інших мені відмовили, і ніхто нічого не дав. Тоді мені стало встидно і я перестав більше питати. Я сам від себе долучую три долари. Пробачте і їм, і мені, що більше не можу Вам післати.

Хай Бог їм простить, кожна жертва на наші цілі – це жертва з глибини серця, пошанування па-

Дякуємо за Вашу пожертву та не зражайтеся в своїй насназі прислужитися доброму ділу й справі.

12.

76 Глор Стріт
Буффало 7, Н. Й.

Дорогі Панове! Дуже перепрошую, що не можу післати більше, бо я вже сам старий, непрацездатний і ніде не працюю. Прошу прийняти два долари, то все, що я можу Вам післати. Я почуваяся до свого святого обов'язку. Думаю, що зрозумієте.

Ми Вас не тільки, що розуміємо, але й подивляємо і клонимо наші голови перед Вами і Вашим великим національним почуттям обов'язку супроти української спільноти.

Управа

13.

2819 Пирамид Авеню
Пітсбург, Пенсильвенія.

Повідомляю, що я дістаю Ваші "Одноднівки" і карточки, але на жаль пожертв не можу дати, бо я живу на старечій пенсії, а до того я ще лежу хворий в ліжку. Тому, що на Українських Інвалідів жертвую через Українське Радіо Комічака в Пітсбургу по п'ять доларів, то вже не можу Вам нічого дати.

Глибоко співчуваємо Вашому старечому вікові

та безнадійному положенню. За "Одностітку в Дні Зелених Свят" ми нічого від Вас не вимагаємо, а нам буде дуже приємно, що хоч висилкою наших видань зможемо облегшити Ваше тяжке положення. Якщо уважаєте, напишіть до нас коротенького листа, то ми також з наших фондів будемо могли уділити Вам грошової допомоги.

З глибоким поважанням поздоровляємо Вас

Управа

14.

М. Волошук

421 Ельмер Стр.
Вінеланд, Н. Дж.

28 грудня, 1966 року

Панове з Бродів! Майте від Господа Бога більше. Посилаю Вам три долари тільки тому, що я так само бідний, як сирота, живу зі старечої допомоги.

Христос Рождається!

М. Волошук

В і д п о в і д ь:

Пане Волошук! Ваша пожертва нас до глибини серця зворушує. Краще більше не посылайте нам пожертв, а нашу одностітку "В Дні Зелених Свят" та наші різдвяні побажання приймайте від нас, як наш товариський подарунок та товариські поздоровлення. Згода!

З глибоким поважанням здоровимо Вас щиро

Управа

15.

Андрій Лисий

5958 Лейкшор
Лексінгтон, Мішіген

25 грудня, 1965 р.

До "Броди-Лев"

Я пишу до Вас, щоб Ви не посилали до мене листів за грішми. Я старий, живу на жебрачій пенсії, та ще до того нездоровий. Посилаю Вам одного долара, та більше мені не висилайте.

Андрій Лисий

В і д п о в і д ь:

Пане Лисий! Ми просимо Вас, не висилайте нам більше Вашого долара, бо ми знаємо, що Ви віднімаєте собі від уст. Та просимо Вас, приймайте в Вашу хату, як старий український патріот, як подарок від нас наші видання та наші поздоровлення для Вас,

а якщо охота, напишіть час від часу про себе, про Ваші клопоти і Ваше здоров'я, а ми радо прочитаємо і Вам відповімо.

Здоровимо щиро, на все добро —

Управа

16.

А. Літинська-Сушко

7515 ля Кадіе Булевард,
Монтреал, Канада.

29 листопада, 1965 р.

"Броди-Лев", Братство Охорони
Воєнних Мегил в Нью Йорку, Н.Й.

Високоповажані Панове!

Потверджую відбір Вашого листа, з дня 7 грудня 1965 р. Я дуже зобов'язана Вам, що Ви були такі ласкаві зайнятися болючою для мене справою, мого сина Мирона Літинського в Англії.

З поважанням А. Літинська-Сушко

В і д п о в і д ь:

Цю справу переводить д-р Роман Дразньовський, голова Братства і сам веде перетрактації із суперінтендентом кладовища в справі побудування пам'ятника.

Здоровимо щиро — Управа

17.

Дуже дякую Братству "Броди-Лев" за святочну карточку і висилаю п'ять доларів на суспільно-догомові цілі.

Зістаю з поважанням — Христос Рождається!

Нью Йорк,
10 січня 1966 року

Ваш Василь Сидор

Панство Сидор! Сердечно Вам дяка. Ви все трудитесь та жертвуєте на користь нашого "Братства", якого Ви є чільним членом Управи.

Здоров'я та Многих здорових та працьовитих літ бажають Вам

Друзі з Управи

18.

Український Громадський Комітет Метрополії
Нью Йорку і Нью Джерзі для вшанування бенкетом в
честь Блаженнішого Верховного Архієпископа Ук-
Закінчення на стор.59

СПОВІДЬ

/Автентичний лист, одержаний через "Броди-Лев"/

Окрім релігійних сповідей, розкриття тайників душі, бувають ще й національного характеру сповіді. Анонімно, без відкриття імен, дат і інших обставин оце вислухайте одної такої сповіді, а вона ось так звучить:

"Високоповажані Панове!

Ваш приятель, а мій любий батько відійшов у вічність. Розумію філософію смертності життя людини. Та мимо мого раціонального розуміння, щось обірвалося в моїй душі, якийсь дисонанс незносими акордами обвіяв мою душу. Мене, молоду, повну життя і енергії людину, що вповні потонула в кар'єру і успіхи тутешнього життя. Я ненадібно завернув увагу від моєї мізерії та душевної вбогости, що виповнила береги моєї душі, в інший світ, а саме: у світ аналізу життя мого батька, в світ передумувань "нотацій", які звик він був звичайно мені говорити при кожній нашій зустрічі, аж до занудження, як тоді звик я був думати.

Моїм наміром, щоб облегшити свою совість, є з кимсь тими проблемами поділитися, прямо... ксмум висповідатися, щоб розігріти мою скостенілу душу.

Я не психопат, але людина з чутливою совістю, прозаїчний з'їдач хліба та молодий грішник...

Уважно слухайте: "Старець, мій батько, з підірваним здоров'ям, все з фізичними недомаганнями, все радий бачити мене, коли я його зрідка відвідував, все у своїй розмові переходив на тему України і тоді його очі ставали живішими, горючими."

"Ах, та Україна" — я звичайно відповідав, що вона тобі дає, тату, та що вона тобі дала за твою боротьбу, за твої поневіряння.

Мені ставало прикро, бо я відчував, що я непотрібно вразив свого батька. Я найрадше оминав цю тему і мало цікавився його військовою кар'єрою та боротьбою "за Україну". Я не раз бачив, як він вдягався в якусь "музейну уніформу" з його молодих літ, а яку він привіз тут аж до Америки і хоронив, як святість. Я це уважав за "старече дивацтво".

В останнє, в якусь неділю минулої зими, я відвідав свого батька. Він лежав у ліжку. Коли я спішився відходити, він слабим голосом попросив: "Останься ще трохи, сину, порозмовляємо". Та я таки спішився, бо мав стрічу з умовленим молодим товариством. "Сину, маю щось дуже важного тобі сказати". "Пізніше, тату, буду у вас за кілька днів".

Бажання забави, розривки проганяли мене від ложа смерті старого умираючого ідейника, мого батька, у світ мимогої казки і романтики.

За два дні пізніше вістка: "мій батько не живе", вразила мене громом. Я вже не застав батька серед живих, тільки стареньку матір в сльозах.

Панове! Оце є мій гріх супроти мого батька. Що мені робити? Я ніколи не цікавився його військовою кар'єрою, його боротьбою, його ідеалізмом, бо я все був переконаним, що це не підходяче для теперішніх часів для молоді мого стилю життя і думання.

З глибокою пошаною до Вас

— Невдячний Син

ВІДПОВІДЬ

Дорогий і Вельмиповажаний Пане!

Наша відповідь і порада коротка. В першу чергу наші сердечні співчуття Вашій Достойній Матері-Вдові і Вам. Ми співчуваємо Вашому горю. Добре, що Ви перевірили Ваше відношення до "нереального ідеалізму" Вашого Покійного Батька, а наша порада зв'язна і коротка: наслідуйте бодай частинно "нереальний ідеалізм" і любов до України Вашого Батька, а виповняйте своє призначення вповні доброго українця.

Будуйте здорові і

Остаємо з глибокою пошаною для
Вашої Матері і Вас

Управа.

Братство Броди-Лев Інк.
в Нью Йорку

Лютий, 1966 р.

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями та Знайомими, що в
суботу, 26-го лютого 1966 р., прийнявши Най-
святіші Тайни, відійшов у Вічність на 46-ому
році життя наш
**НАШ НАНДОРОЖЧИЙ МУЖ, БАТЬКО,
СИН і БРАТ**

сл.п. МИХАЙЛО ГОЛОВЧАК

ПАНАХИДА буде відслужена в П'ЯТНИЦЮ,
4-го березня, о год. 8-ій веч. в похороннім заведенні
Насевича при 109 E. Tabor Road, Philadelphia.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ почнуться в тому само-
му похоронному заведенні в СУБОТУ, 5-го березня
в годині 8-ій ранку, після чого слідуватиме Заупо-
кійна Служба Божя в церкві Царя Христа, 1623 Ca-
yuga Street, і опісля перевезення Тлінних Останків
Покійного на український католицький цвинтар на
Факс Чейсі.

В глибокому смутку:

АННА з роду ВОРОБЕЦЬ — дружина; ХРИ-
СТИНА — донька; РОМАН — син; ЮСТИ-
НА — мама; ПАВЛО — батько; МАРІЯ
ФЛЮНТ з мужем ТЕОДОРОМ і дітьми —
сестра; СОФІЯ ДЗІНДЗЮРА з мужем ІВА-
НОМ та дітьми — сестра; МИКОЛА з дру-
жиною та дітьми — брат; ЮЛІАН з дружи-
ною та дітьми — брат; ВАСИЛЬ — кузин.

Замість квітів на могилу Покійного просять пересилати
пожертви на „Броди-Лев" в Нью Йорку.

КОМІТЕТ ЗАКУПУ ВАКАЦІЙНОЇ ОСЕЛІ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ В БЕЛЬГІЇ

Брюссель, квітень 1965 р.

До всього свідомого українського громадянства в Бельгії, до братніх Українських Установ у вільному світі та до колишніх членів українських громадських організацій у Бельгії, що виїмігрували до інших країн.

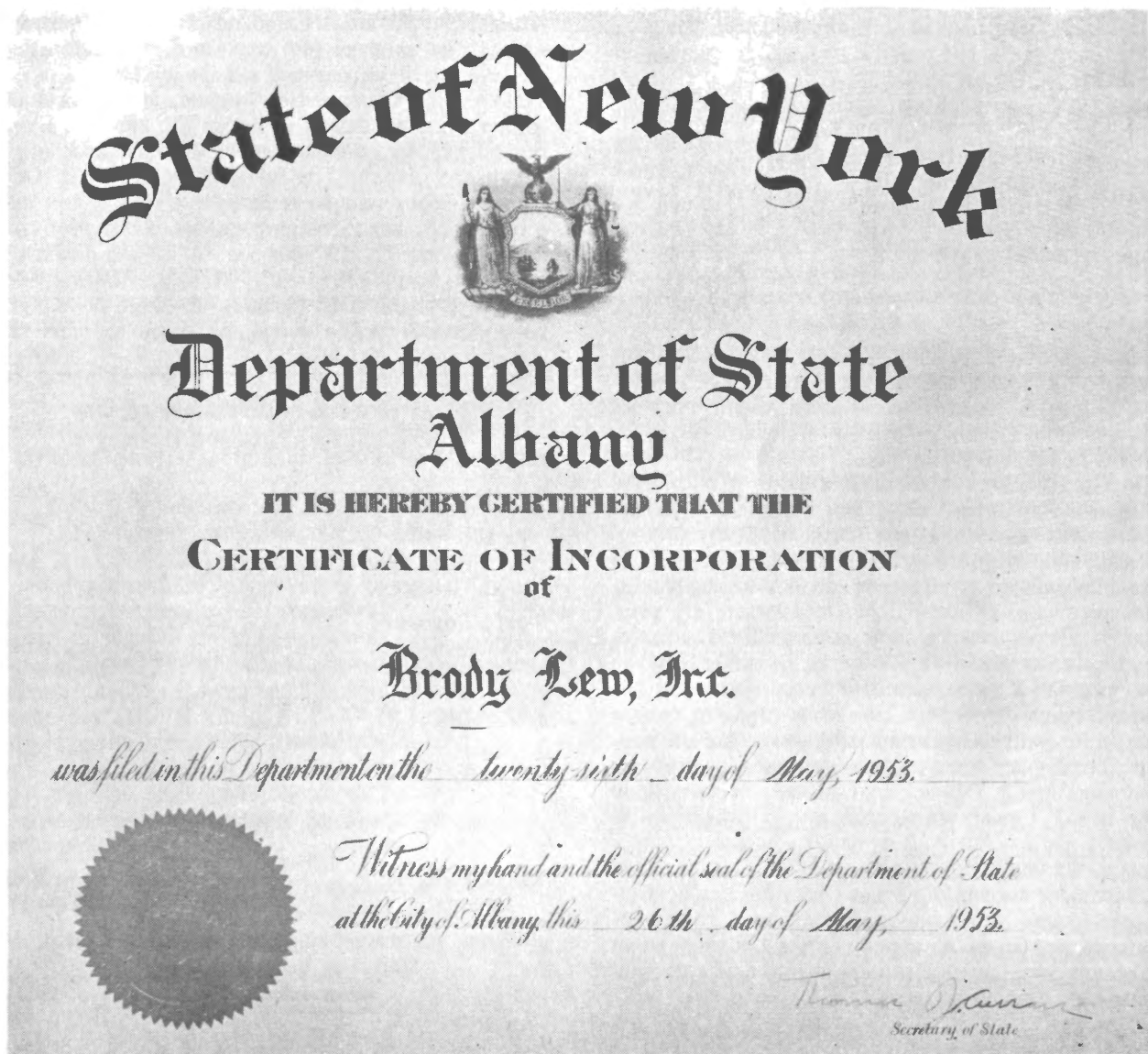
Дорогі Панове і Друзі!

Цим зверненням хочемо представити Вам положення української організованої Громади в Бельгії з її проблемою молоді, що чекає своєї успішної і неспізненої розв'язки, як рівно ж запросити Вас до активної участі в пропонованій нами розв'язці.

Потреба власної оселі. Почавши з 1952 р. КУ СУМ, при тісній допомозі УДК, організує Відпочинково-виховні літні табори і Оселі, на яких бере участь 120 до 170 дітей і молоді. Висліди тієї довголітньої

праці є незвичайно позитивні і корисні. Все ж таки факт, що за той час треба було змінити аж 7 разів місце Оселі, чи таборування, свідчить про складність і труднощі, які виринають кожного року в технічній підготовці і переведенні цих таборів. Це відбивається також і на самих вислідах виховного порядку. Це не дозволяє рівно ж на поступ в удосконаленні господарсько-технічного випosaження таборів, бо завжди треба зачинати спочатку. При перевозах нищиться також рухомий інвентар, не говорячи про кошти, які є пов'язані з перевозками і винаймом приміщень. На цьому терпить і атракційність таборування.

Потреба набуття власної Оселі, де наша молодь могла б почуватись, як у себе, де ніхто з чужих не встрає в наше життя, де кожний вклад праці скріплює почуття, що це є на покращення, чи збагачення нашої суспільної власності – все це було нашою турботою від довгих років. Гарні приклади в цьому відношенні в США, Канаді, Австралії й Англії дають запоруку, що тільки шляхом набуття власних Оселі і їх розбудовою можна буде скріпити спільного духа як поміж молоддю, так і поміж старшими. Це ж

бо й є той "клаптик України" у вільному світі, де ми можемо влаштуватись по-своєму, де з кожної стіни чи місця будуть до нас говорити пам'ятки нашої культури, де гомонітиме наша мова, де плекатимуться наші товариські звичаї і форми співжиття, де куватиметься дух нашої молоді до завтрішніх чинів і перемог.

Кошти набуття цієї Оселі wraz із потрібними ремонтами й інсталяціями винесе найменше півтора мільйона бельг. франків. На спільній Конференції УДК-СУМ-ОУБ, що відбулася 21.3.65 в Брюсселі, прийнято плян фінансування Оселі, а Комітет, вибраний тією Конференцією, уточнив способи переведення акції фінансування закупу і влаштування Оселі. За тим пляном береться до уваги в першу чергу акцію переведення підписки заяв поміж українським організованим громадянством в Бельгії. Ця акція має охопити мінімум 400 родин, згладно самотніх осіб, які відповідно до своїх спроможностей мали б підписати заяви, починаючи від 1.000 фр. для найнезможніших, з можливістю сплати на протязі двох наступних років з тим, що третина заявленої суми мусіла б бути виплачена негайно по проголошенні купна. Ця акція має принести понад 900.000 франків. До того приходять готівкові суми, які є призначені на ту ціль:

Фонд Оселі, дотеперішні відрахування	50.000 фр.
З Фонду Українського Дому УДК	50.000 "
Дар Аноніма, спонтанний даток одного самотнього українця	70.000 "
Секції ОУБ (Льєж, Лїмбург)	9.000 "
Філії УДК й Осередки СУМ	25.000 "
Інші готівкові заяви	11.000 "

	215.000 фр.

Забракне ще біля 400.000 фр., які треба буде зібрати всіма можливими способами: датки братніх установ і Добродіїв, пожертви колишніх членів громадських установ, що виїмігрували з Бельгії, пожертви наших приятелів Бельгійців.

Як показує вже тут наведений плян, ціла акція є поставлена під кутом **тотальної мобілізації наших матеріальних засобів**. Ніхто в тій акції не сміє бути поминений, ніхто не повинен відмовлятися, бо це є діло гідне наших зусиль і тривале у своїх наслідках.

Слово за Громадою. Вже скоро буде 20 літ від напливу більшого числа Українців до Бельгії. Були це повоєнні роки, в яких наша еміграція шукала за можливістю свого поселення. Не всі з тих, хто прибув до Бельгії, зміг залишитися з уваги на виїняткові умови копальняної праці. Більшість виїмігрувала до заморських країн. Однак залишилось поважне число наших людей; а зокрема молоді, що потребують піклування і національного виховання. За тих останніх двадцять літ наші громадські організації працювали в невідрадних умовах, не маючи засобів для всебічної розбудови суспільно-громадського і господарського життя. Однак ця праця велася і дозволила на збереження українства в цій країні. Це однак не висначально на майбутнє. Назрів час, коли наша суспільність в Бельгії мусить поставити кріпкі фундаменти під будо майбутнього. Без цих фундамен-

менти під будову майбутнього. Без цих фундаментів дальша наша праця буде натрапляти на чимраз більші труднощі, аж поки не зникне зовсім. До того нам допустити не вільно, коли хочемо залишитися в очах доростаючого покоління людьми, що думали не лише про сьогодні, але й про завтра, не лише про себе, але й про тих, хто прийде після них. Подібно — як старше покоління критикує своїх попередників за невдалу боротьбу в визвольних змаганнях, так і наше молоде покоління могло б мати право судити своїх батьків за прогавлений цінний час на еміграції. Бо і що ж ми залишимо їм крім доброї чи гіршої згадки про наші стремління, про те, що то ми могли б зробити "коли б..."

Тому пора до конкретного діла! Кожний з нас нехай дасть доказ, що справа майбутнього не є для нього байдужа, що справа молоді і її виховання в національному українському дусі — це справи, якими ми дорожимо, якими боїємо і за які й найвища ціна не буде для нас задорога. Деякі громадяни дали дійсно захоплюючий доказ своєї найвищої свідомості, жертвуючи всі заощадження свого життя, залишаючи для себе тільки скромну пенсію робітника (гляди: Дар Аноніма!), щоб тільки зберегти нашу молодь. Ідїм слїдами тієї скромної, але такої щедрої людини, якій не залежить на власному імені, щоб тільки жила Справа. Пам'ятаймо, що виложений кожного дня один франк дасть на рік 365 фр., а за три роки 1.095 фр. — сума, якої ми вимагаємо від найбіднішого Українця в Бельгії як даток на Оселю. Сподіваємося, що не забракне й таких, для яких 5 чи й 10 фр. денно на протязі трьох літ не буде багато. Чим більше зберемо на ту ціль, тим краще зможемо випосажити нашу Оселю, тим більш буде вона притягати нашу молодь до себе і з тим більшим успіхом зможе проходити наша виховна на ній праця.

За Виховно-відпочинковий Центр Української Молоді в Бельгії:

Мирослав Ходоровський
Голова

Григорій Ощипко
Ген. Секретар

За ГУ УДК:

Д-р В. Попович
Голова

О. Коваль
Секретар

За КУ СУМ:

Б. Бочан
Секретар

І. Левицький
Заст. голови

За ГУ ОУБ:

Інж. З. Витязь
Голова

Лїда Демчук
Член ГУ

Організаційно-правна пригадка

Братство "Броди-Лев", Інк.
в Нью Йорку, Н. Й.

Травень, 1966 р.

30 серпня 1963.

Наводимо два документи, оголошені й друкovanі своєчасно в нашій комбатантській пресі, а також в попередніх Однoднівках "В Дні Зелених Свят", як важливі і по сьогодні зобов'язуючі і регулюючі взаємовідносини — Братства І УД-УНА до Братства "Броди-Лев", Інк. в Нью Йорку, а саме: Обіжник Головної Управи з дати 31 березня 1960 р., Нью Йорк та Обіжник Краєвої Управи І УД-УНА в ЗДА з дати 12 травня 1963 р., Рочестер-Боффало, Обіжник ч. 75. Згідно з нашим внутрішнім правопорядком обидва вищеназвані документи є правно зобов'язуючим вузлом обох сторін по сьогоднішній день.

Д-р Богдан Левицький - секретар

Головна Управа Братства

Нью Йорк, 31 березня 1960 р.

О Б І Ж Н И К

Згідно з рішенням конференції представників Краєвої Управи Братства кол. вояків І УД УНА в США з відпоручниками Управи Братства Броди-Лев в Нью Йорку, яка відбулася 26 листопада 1959 р., а які апробувала Головна Управа Братства на своєму засіданні 24 січня 1960 р., Братство Броди-Лев в Нью Йорку перебало, в розподілі діяльності між двома згаданими товариствами, ведення опіки й охорони над могилами вояків Дивізії на терені дій Братства.

Пригадуючи Крайовим Управам це рішення, просимо у всіх справах, які стосуються опіки над могилами поляглих (збірки, влаштування різних імпрез, інші ініціативи), звертатись на адресу Братства Броди-Лев, яку подаємо нижче.

Одним із засобів ведення акції опіки над могилами є однoднівка, яку від кількох років видає в місяці травні Братство Броди-Лев. Крайові Управи Братства повинні замовити певну кількість однoднівки і розкольтувати їх поміж станиці.

Опіка над могилами наших поляглих товаришів зброї — це наш священний обов'язок, який виконаємо, підтримуючи діяльність Братства Броди-Лев, яке займається цією акцією.

Д-р Любомир Ортинський - голова

Одержують: Крайова Управа Братства в США, інж. І. Скіра,
Канаді: д-р Мирослав Малецький,
Австралії: Р. Гіжевський,
Німеччині: О. Кордуба,
Аргентині: Б. Литвиненко.

БРАТСТВО КОЛИШНІХ ВОЯКІВ

І-ї УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ УНА В ЗДА

КРАЙОВА УПРАВА

Рочестер-Боффало, 12 травня 1963.

ОБІЖНИК Ч. 75.

Зелені Свята — Свято поляглих Героїв України.

В минулому році Крайова Управа Братства кол. вояків І. УД УНА звернулася вперше до всіх Станиць та Уповноважених КУ з закликом відновити традицію нашого народу на рідних землях та відмітити Зелені Свята, як свято поляглих за волю України.

Більшість наших Станиць та Уповноважених КУ прийняла позитивно заклик Крайової Управи та згідно з традиціями нашого народу відсвяткувала Зелені Свята. Станиці Трентон та Чикаго перевели ці свята дослівно величаво з апелем українського вояцтва та молоді, зорганізованої в наших школах та молодечих організаціях, відповідними промовами та походом на могили українських вояків.

Теж і в цьому році закликаємо всі Станиці та Уповноважених Крайової Управи зорганізувати та перевести по своїх містах зеленосвяточні святкування. Пригадуємо, що повинні вони включати врочисті Богослужби в наміренні поляглих героїв з Панахидами, святочні сходи Станиць, апель вояцтва і молоді, святочні програми на радіопрограмах, тощо.

В цей день переводиться рівночасно і зеленосвяточна збірка на охорону могил українських вояків. Збірку треба переводити на зеленосвяточні відзначки виготовлені Братством "Броди-Лев" та розіслані Станицям та Уповноваженим КУ фінансовою референтурою Краєвої Управи. Збірку найкраще переводити під церквами в порозумінні та з допомогою місцевих отців парохів. Пригадуємо, що минулорічна збірка принесла суму понад 1.300.00 дол. На жаль не всі Станиці та Уповноважені КУ взяли в ній участь, що було частинно зумовлене запізненням висланням відзначок. Віримо, що при справній організації збірок вдасться нам цього року цю суму принайменше подвоїти.

Зібрані гроші прохаємо пересилати на адресу фінансового референта Крайової Управи кол. Атанаса Г. Кобрини найпізніше 20-го червня 1964 р.

Закликаємо всі наші Станиці та Уповноважених Крайової Управи поставитись до зеленосвяточних святкувань та збірки дуже сумлінно. Братство "Броди-Лев", що займається охороною могил наших друзів, не просить нас про ласку. Воно звертається до нас з закликом виповнити наш обов'язок супроти наших друзів, що полягли на полі слави. Нашим при-

БРАТСТВО КОЛ. ВОЯКІВ 1-ОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ

КРАЙОВА УПРАВА В ЗДА BROTHERHOOD OF VETERANS OF THE FIRST UKRAINIAN DIVISION OF UKR. NATIONAL ARMY

Ч.п. 83 / 65

Бофало, дня 31-го серпня 1965.р.

До Хвальної Управи
Братства "Броди-Лев", Інк.
в Нью Йорку, Нью Йорк

На Руки Фінансового Референта
Вп. Пана Григорія Яремчука

Вельмишановні Друзі !

В залученні наш чек ч. 260 на суму 647.24 дол. /словами: шістьсот сорок сім доларів і 24 центи/, які являються розчисленням Крайової Управи Братства в ЗДА з Зеленосвяточної Збірки 1965-го року. На повищу суму складаються слідуєчі позиції:

Станиця	Рочестер	300.00	дол.
"	Бофало	169.12	"
"	Ньюарк	100.00	"
"	Клівленд	80.00	"
"	Філадельфія	75.00	"
"	Ютика	21.00	"
"	Мілвокі	10.00	"
Уповноважений КУ	Бріджпорт	62.50	"
"	" Вашингтон, Д.К.	25.56	"
"	" Амстердам	25.00	"
"	" Ст. Люїс	11.50	"
"	" Норд Дакота	5.00	"
"	" Редінг	2.50	"
	Разом зібрано	887.18	дол.
	20% Адм. Видатки КУ	177.44	"
	Належність для Б-ва "Б-Л"	709.74	дол.

Вислано безпосередньо Уп.КУ в Бріджпорті	62.50	дол.
Чек КУ ч. 260 в залученні	647.24	"
Разом переслано	709.74	дол.

Стоячи перед 9-им Крайовим З'їздом Братства, який відбудеться в днях 4, 5, і 6-го вересня ц.р., члени теперішньої Крайової Управи уповноважили мене висловити цю дорогою найширшу подяку Керівним Органам і всім членам Братства "Броди-Лев" за якнайкращу співпрацю з Крайовою Управою на протязі останніх двох років. Віримо, що співпраця між нашими Братствами продовжуватися і надалі.

З вояцьким привітом,

За Крайову Управу Братства
Кол. Вояків 1-ої Укр. Дивізії УНА в ЗДА

Атанас Кобрин
Атанас Кобрин, Секретар

Зал.

Закінчення зі стор. 47

кладом та нашою жертвенністю покажимо українській громаді в ЗДА, що вміємо пам'ятати про тих, що боролись з нами рами в рами та які зложили свої голови в наші мандрівці до світлого майбутнього нашого народу.

З вояцьким привітом!

Краєва Управа 1-ої УД-УНА в США

**Зеленосвяточна збірка біля церкви св. Юра
в Нью Йорку дня 20-го червня 1965 р.**

36	по	дол.	1.00	разом	дол.	36.00
14	"	"	0.50	"	"	7.00
519	"	"	0.25	"	"	129.75
434	"	"	0.10	"	"	43.40
416	"	"	0.05	"	"	20.80
34	"	"	0.01	"	"	0.34

Р а з о м дол. 237.29

Григорій Яремчук
фін. реф.

Зеленосвяточна збірка 1965 року

1. 6. 20. 1965 р.	зібрано в Нью Йорку біля церкви св. Юра	дол.	237.29
2. 8. 31. 1965 р.	передала Крайова Управа 1-ої УД-УНА	"	709.74
Разом			дол. 947.03

Станиця Чикаго ще й досі не розчислилася.

Григорій Яремчук
фін. реф.

КАЛИНОВИЙ МОСТЕ

— Калиновий мосте, зелена гілко...
— За чим, юначе, бануєш гірко?
— Так мені тужно, так мені банно —
Зела багато на пні зрубано
Гіркою долею, і роками,
І закривавленими руками...
— О, не журися життям калини:
Таж пісня лине,
Таж пісня лине,
Бо кожна гілочка —
То сопілочка,
Кожен листочок —
Зелен місточок
Через негоди, через боління
Від покоління
до покоління...
А покоління із поколінням
В'яжу незримо своїм корінням,
Червоним соком — в зелену чашу —
на гибель вражу,
на радість нашу!
Вступай сміливо на міст калинний.
Хай пісня лине!
Хай пісня лине
Над рідним краєм,
Над білим світом,
Що пахне хлібом,
зірками,
цвітом!

Р. Л.

Свято 10-річчя Бою під Бродами, що відбулося дня 12-го липня 1955 року в Трентоні, Н. Дж. було започаткуванням організаційних, публічних виступів 1-ої УД-УНА в ЗДА.

Бл. пБ Є. Монастирський. Інгольштадт, Німеччина.

Зі святкувань 20-ліття бою під Бродами
в Нью Йорку

ПРОПАМ'ЯТНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

СТАНІЦЯ КОЛ.ВОЯКІВ 1.УД УНА НЬО ЙОРК
КОМІТЕТ БРОДИ-ЛЕВ, ІНК. НЬО ЙОРК

СТАНІЦЯ БРАТСТВА КОЛ. ВОЯКІВ 1. УД — У. Н. А.
ТА БРАТСТВО „БРОДИ-ЛЕВ” В НЬО ЙОРКУ
В 20 РІЧНИЦЮ БОЮ ПІД БРОДАМИ В ЧЕШЬ ПОЛЯГЛИХ ГЕРОІВ
ВЛАШТОВУЮТЬ :

В СУБОТУ 28 ЛИСТОПАДА ГОД. 7. ВЕЧ. НАУКОВУ КОНФЕРЕНЦІЮ

1. ген. штабу ген. полк. ПАВЛО ШАНДРУК
„Тактичне положення 1. УД — УНА в бою під Бродами”.
 2. сотн. ЗЕНОН СТЕФАНІВ
„1. УД — УНА і бій під Бродами в політичному аспекті”.
 3. ред. ОЛЕГ ЛИСЯК
„1. УД — УНА і бій під Бродами в літературі, і мистецтві”.
- Конференція під протекторатом Українського Військово-Історичного Інституту при Науковім Товаристві ім. Тараса Шевченка в ЗДА. Предсідник Конференції др. ВОЛОДИМИР КАЛИНА — директор УВП при НТШ.

В НЕДІЛЮ 29 ЛИСТОПАДА, 1964 Р. ГОД. 7. ВЕЧ.

КОНЦЕРТ = БРОДИ

Тетяна Шевчук

На вічну пам'ять героям

Цить,
не плач,
народе над героєм,
вбитім у розквіті життя.
Над борцем
поляглім в полі бою
за України державне буття!

Виродки хижі і лукаві,
зброя вбивча,
злоба нависла,
тіло земне замордували —
духа вбити в них сили нема!

Раз,
давно,
в Єрусалимі
юрба кричала:
"Розпни! Розпни!"
бо Він посмів
прогнати з святині
грабіжників
тієї ж товпи!

Раз,
давно,
в далекому краю,
злочин найбільший на весь
коївсь, / світ
щоб убити безсмертну Ідею
зупинити Новий Заповіт!

Ідеї тієї
убить не зуміла
смерть —
ні наклепи навесні.
Ідея стократні жнива зародила
в серцях відданих
по всій землі!

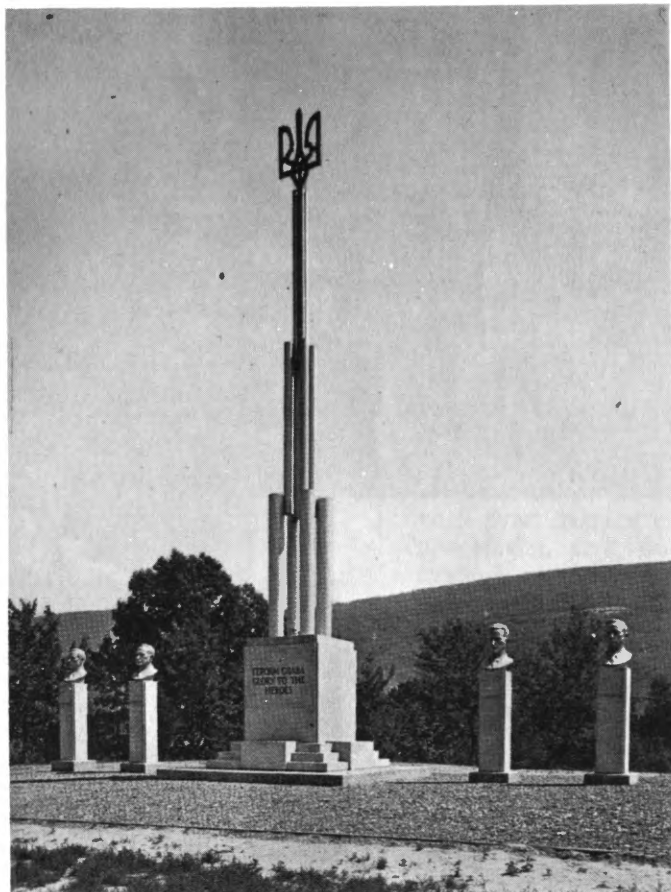

Цить,
не плач,
над Сином України.
Він не в могилі
на цвинтарі,
Він живе!
І кожної хвилини
Дух свій об'являє
в дальшій боротьбі!

Хто сказав,
що смерть людей рівняє —
ідіота і мудреця?
Смерть персональність
дійсну об'являє,
відкриває те,
що крилось за життя.

Плекання культу поляглих
деякими українськими громадами і організаціями
в 3'єдинених Державах

Погруддя:
Симон Петлюра
Євген Коновалець

Погруддя:
Тарас Чупринка (Шухевич)
Степан Бандера

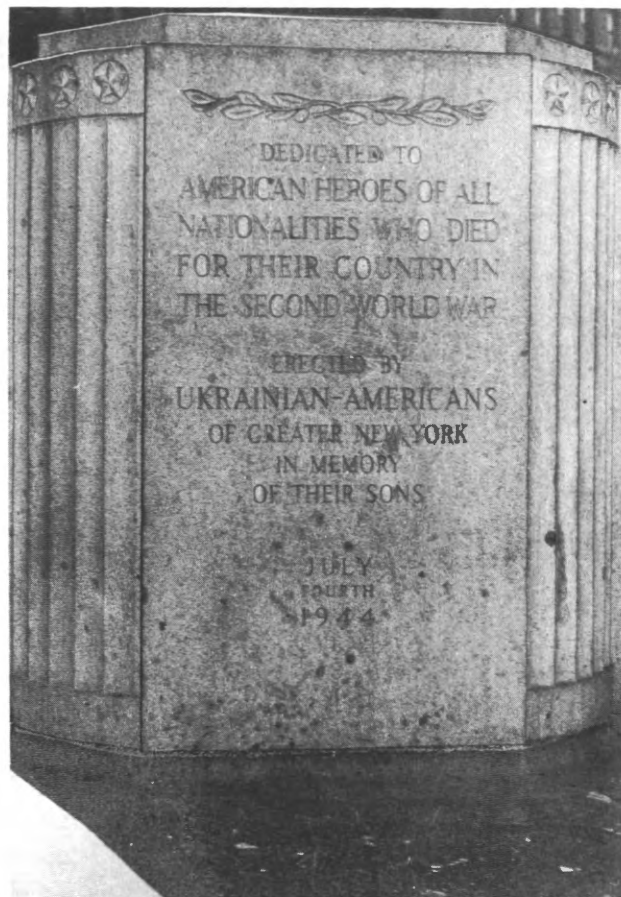
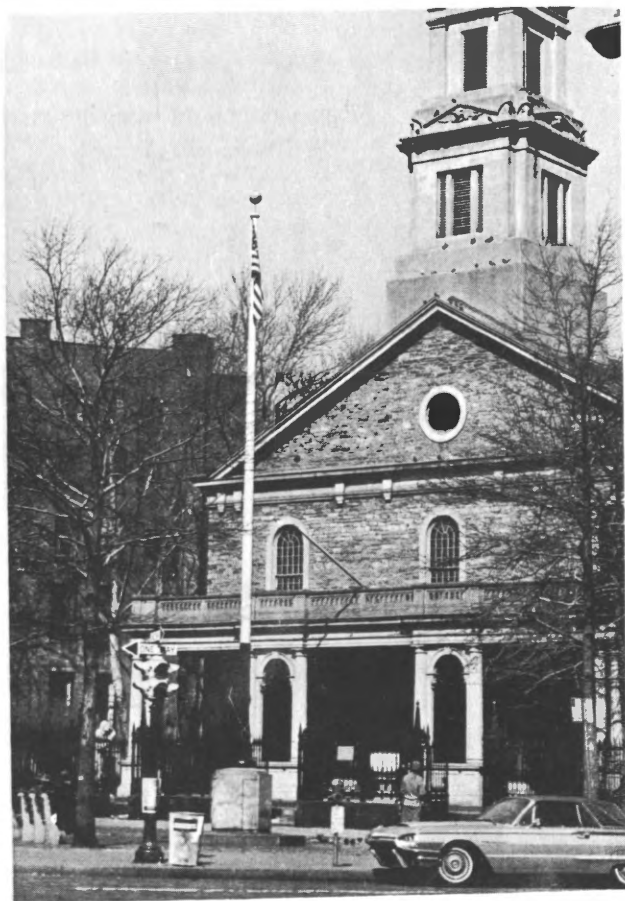
Скульптор М. Черешньовський

Спілка Української Молоді Америки відзначає щорічно "Свято Героїв на оселі СУМ-а в Елленвіл, Н. Й.

Бувші вояки 1-ої УД-УНА також беруть у цих святкуваннях організовану участь.

Українські Американські Ветерани в Нью Йорку' уфундували при допомозі Української Ньюйоркської Громади в 1944 році пам'ятник упавшим в Другій світовій війні воякам українського походження. Пам'ятник побудований при 2-ій Авеню і 10-ій вулиці в Нью Йорку. Кожнорічно в "Меморіал Дей" Українські й Американські Ветерани складають вінки і віддають салют поляглим.

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ ТИМ, ЩО ВІДІЙШЛИ

Славної пам'яті ОЛЕКСАНДЕР ГІРКА

Поручник Першої Української Дивізії — УНА, роджений 26 червня 1913 року на Україні, упокоївся 2 лютого 1966 р. в Нью Йорку, Н. Й.

Евлогія над Могилою Покійного Олександра Гірки, виголошена д-ром Богданом Левицьким.

Голосним відгомонам, всім нам доступними комунікаційними середниками мрачного лютого дня рознеслася вістка, що ненадіжно впав на шляху свого життєвого походу бл. п. Олександр Гірка, бувший воїн Першої Української Дивізії Української Національної Армії.

З припоручення наших ветеранських організацій, я стаю отсе сьогодні, щоб Тебе, Поручнику Олександр Гірка в останнє прикликати-зголосити на Прощальний Апель перед отут зібраних Твоїх товаришів по зброї.

Зібрались вони побіч Твоєї домовини, щоб в останнє прикрити прапором Твої тлінні останки та моїми устами промовити до Тебе, пригадати Твої дні воєнної завірюхи, дні святого горіння за справу, дні підйому, дні надій, а рівночасно дні терпінь, ран, дні холоду і голоду, дні розчарувань та поневір'янь.

Які б ці дні воєнної слави, терпінь і розчарувань не були, Ти полишався повсякчасно українським воїном і Ти ніколи духово не демобілізувався. Ти все в житті зберіг поставу і гідність та високо-характерні ціхи українського воїна, а це тому, що перед Твоїми духовими очима все увижався образ роз-

пняття Твоєї Батьківщини, розпнятої на Хресті світової зазріханости, самолюбства кожного народу, зосібна і пожерливої експлоатації, настільки людини — людиною, а здебільша народу — народом, та що перед Твоїми очима мріялася візія воскресіння Твоєї Батьківщини — України.

Ти, як людина реальна, а не мрійник, знав, що це не може статися припадком і чудом, бо ти вивчив слсва Гетьмана Івана Мазепи, які глибоко запали в Твою душу: "Же през шаблі маєм права" і тому Ти став українським воїном.

Просліджуючи Твої біографічні дані, стоїть записано: Олександр Гірка родився 26 червня 1913 року, в селі Доброводи, Повіту Збараж, в родині сільського учителя, гімназію закінчив в Тернополі, член Організації Українських Націоналістів від 18 року свого життя.

Як видно з цих даних, днів Твоєї Юности, літа, коли душа людини є найбільше чуттєва і найбільше приємлива, літа, коли формується світогляд і настанова на все будуче життя — припала якраз на час Визвольних Змагань, Великої Програші, на час, коли творилася легенда. Свята, на час, коли переоцінювалися старі соціальні і національні поняття та вартости, на час, коли наростала нова народня сила і тугість, а з нею непогамована народня наснага. Дні юности Твоєї припали якраз на добу, про яку писав сучасний поет: "Доба голодна мов вовчиця, голодне своє лоно нам подала".

Потім життя пішло, мов по фільмовій стрічці: світова завірюха, творення українських частин окупантом України. І знову питання практичної розв'язки з ідейним підходом і підложжям.

Ти свідомий, що нам потрібно не тільки воїнів-ентузіастів, не тільки месників, що вміють по-геройськи вмирати і жорстоко ворогові відплачуватися за народні кривди. Ти інтелігенцією своєї душі переконався, що війна — це мистецтво, наука, знання, і ти був свідомий, що нам треба фахово вишколених воєнків, мистців свого діла, що вміють боротися, перемагати, а навіть в програній дають відчутти ворогові свій залізний п'ястук і викликають респект у ворога не тільки до своєї мужности, але воєцької фаховости. І оце, Олександр, як тисячі інших Твоїх товаришів українців, ти надів чужий уніформ. І тому Ти став вояком 1-ої УД-УНА.

Ти зараз же відчув, що тисячі українських сердець під цим уніформом билися в унісон, так як Твоє. Ти був свідомий, по приповідці азійського мудреця Конфуція: "Так, як не може собі вибирати родичів, так не можеш вибирати союзників. Сама Вища Сила накидає Тобі союзників".

Наполеглива праця над своєю військовою освітою, навчання, вправи, старшинський ступінь, командний пост, а після вже прийшли змагання, криваві бої: Криваве Поле Бродів — Білого Каменя — Почопів, де залишив Ти своїх шість тисяч товаришів, ентузіастів. Сьогодні це поле заоране колгоспним трактором, а легенду-пісню про них зимою співають морозні Подільські сніговії, а літом клоняють

свої головки червоні маки, мов би в респекті до крові, на якій вони повиростали, яка стала їх погноєм...

А далі прийшла боротьба в переслідуванні червоних партизан в Словаччині та в Югославії, а опісля вже судорожні, але ще фронтові позиційні бої в Старії, в Австрії в Гназ, Сан Стефан, Фельдбах і багато інших.

А опісля Капітуляція, кінець війни. Полон. Голод, поневірки, зміна життєвих позицій, зміна життя, та не зміна ідеї, не зміна життєвого настанавлення Життя емігранта, але Ти, Олександр, далі стояв лицем і душею до проблеми, яка стала наріжним каменем Твого світогляду. Причиняєшся своєю активною участю до наростання нових національно-українських вартостей в українській діаспорі.

Далі читаємо в біографічних даних Спочилого Олександра: довголітній менажер Українського Спортивного Клубу в Нью Йорку, тому, що хотів присвятитися українській молоді, бо знав, що Україну в діаспорі передовсім треба почати будувати в душах нашої молоді, щоб була фізично туга і справна, побіч духового підготування до дальшого змагання за привернення повної суверенності Українській Державі.

Скоро плинуть кораблі синіми морями, ще скоріше мчатимуть поїзди широкими зеленими степами, а ще скоріше ширяють літаки блакитними небесами, а найскоріше мчатимуть серця матері-батька в пошукуванні думкою-почуттям за рідними синами, що залишили їх рідні святі прадідівські пороги. І ще напевно своєю інтуїцією вслухається серце старенького батька Олександра, що простраждав десять літ тяжкої неволі на далекому засланні за сина – націоналіста буржуазного.

Моїми устами Покійний Олександр просить: "Дорогий Батечку Прости, мій послідній синівський Тобі поклін, я не винен за Твої страждання і поневірвання. Цілую Твої руки і благослови на вічний шлях".

"Прощайте і Ви, мої Дорогі Браття, прощайте і простіть".

А тепер Ти, Сину Олегу: "Прощай і не забудь, що Батько Твій цупко держав зброю в своїх руках, зброю за Україну. Сину, не забудь, що я мав воєнних побратимів і як колись знайдешся в якихнебудь труднощах, підійди до них з відкритим серцем і ясними очима, так як колись до мене підходив".

А тепер Прощай Поручнику на віки! Спи спокійно, бо ми певні, що діла Твої, вложені в Сумаричний змаг української зброї, принесуть Тобі Вінець Слави, про який говорив поет Олег Ольжич:

"Щасливий той, що в полі бою рішає долю свою –
Він зникне, як ясна зоря,
Щоб жити на струнах співця-Кобзаря".

Нью Йорк, лютий 1966 року.

Олекса Стефанович

Вони злились в єдину гаму,
Єдиний витворили гуд –
Гук з-під Базару і з-під Крут,
Гук із Парижу й Роттердаму...

Славної пам'яті

РОМАН ОЛЕКСІЙ

Сотник Української Галицької Армії, командир батареї Сьомого Полку УГА у покійся в Бозі на 70-ому році життя дня 7 січня 1966 р. в Поствіллі, Пенсильвенія.

Покійний був учасником Визвольних Змагань, брав участь в боях за Львів проти польських боївків і наїзної армії Галера, в Чортківській Офензиві і в марші на Київ. Пережив тифозну гарячку, враз із своїми двома рідними братами, а саме: д-ром Євгеном Олексієм – бригадним лікарем УГА та другим братом Ярославом, т. зв. "Трикутник Смерти". Усі вони були синами українського католицького священника з Прошової, біля Львова.

По тяжких зусиллях, боях, але все ще не закінчених Визвольних Змаганнях, переходить з українськими частинами за кордон, до Чехословаччини, де їх інтернують в Юзефові. Відтак стає сотником українського гарнізону в Тренчині, а згодом в Зеліні на Чехословаччині аж до розв'язання 1924 року.

Покійний жив ціле своє життя поза кордонами України, але все для України з твердою надією до останньої хвилини життя – вернутися в рідні пороги, а якщо вже Бог цього не судить, то щоб бодай кості спочили на Рідній Землі.

Хай Всевишній буде ласкавим Його наболілій душі за утраченою Батьківщиною - Україною. Я благаю Всевишнього Його милости, щоб я міг сповнити останню волю Мого Найдорожчого Батька, щоб я діждав і зміг перенести Його кості на Рідну Землю в ім'я засади, яку Він завжди мені повторював як святий дороговказ на моє майбутнє життя: "Батьківщина назавжди залишиться Батьківщиною".

Осиротив Мою Стареньку Матір.

Дмитро Олексій – син

Пам'ятник сл. п. Ганни В. Совачевій.
Абондант, Франція.

Михайло Головчак

Із промови Голови Крaсвої Управи Братства
1-ої УД-УНА інж. Василя Заброцького
на похороні Михайла Головчака
у Філядельфії в дні 5 березня 1965 р.

Жалібна Громадо!

Помер наш Друг. Один з нас. Один з тих, що весною 1943 року йшли завітчані вулицями галицьких міст, їхали разом на вишкіл, зривалися ранком-світанком у вишкільних таборах, стояли на варті.

Один із тих, що йому, як і нам, скрипів на зубах пісок Нойгамеру, один з тих тисяч наших друзів, що літом 1944 року пішли під Броди боронити перед навалою Рідний Край.

Але Михайло, наш дорогий друг, наш товариш, почав боротьбу за Україну ще раніше: молодим хлопцем він іде за покликом Сурми на Срібну Землю — на Закарпаття, щоб стати до бою як вояк "Карпатської Січі" у її легендарних вже боях. Він не знав різниці між тим, у що вірив, і тим, що діяв. Наказ: "здобудеш українську державу або згинеш у боротьбі за неї" — був для нього життєвим шляхом.

Коли падають останні барикади на Срібній Землі і двома роками пізніше вирушають до бою Дружини Українських Націоналістів — "Український Леґіон" — уроджений вояк-борець Михайло Головчак вже знову в рядах і разом з Леґіоном переходить весь його боевий шлях.

І знову підводять надії — Леґіон розв'язують. Здалося би, що пора вже почати життя звичайної людини — досить уже того воювання...

Але Михайло не зневірюється. Він знає, що лише зброєю можна відвоювати волю. І по двох роках після Леґіону він знову в уніформі: на цей раз на рукаві його золотиться Лев Дивізії "Галичина" першої Дивізії Української Національної Армії.

Чи ж треба додавати, що, коли під Броди ідуть полки нашої Дивізії, в їх лавах є й Михайло Головчак — вояк, що не знає іншого способу життя.

Він взяв у своє серце глибоко Україну і поніс її на вістрі свого багнета аж до останнього набоя, аж до останнього зусилля у цьому найбільшому українському бою не лише Дивізії, а й усіх українських збройних сил у Другій світовій війні.

А коли замовкають фронти, коли настає так званий мир — він включається в наші ряди, в ряди Брат-

ства і отримує від нас, своїх друзів, другий з черги в нашій організації пост — Він стає заступником Голови Головної Управи Братства. Він бо один з найкращих з нас, він невтомний воїн, щирий і простий, як сталь багнета — невтомний і відданий справі, вірний і гордий як наш прапор — блакитний прапор із золотим Левом.

Пошадила нашого Михайла тінь кожного вояка — смерть, коли йшов він на кулі мадярських гонведів.

Оминула його й тоді, коли йшов з Леґіоном по шляхах Східного фронту в 1941-ому...

Не бралися його кулі й гранати, не забрали йому життя розривні набой катюш і кулеметні набой з літаків під Бродами, коли люди гинули і падали покітом...

І аж тут — на шпитальному ліжку, далеко від полів бою, що на них воював наш Друг, у далекому чужому місті, далеко від України, що її так палко любив він аж до кінця, тут перестало битися вояцьке серце...

Ми не плачемо. Ми горді за нього, за цього справжнього українця, цього справжнього вояка Дивізії — бійця Закарпаття, Леґіону й Дивізії!

Хай діти його пам'ятають про те, КИМ був їх батько. Хай не плачуть, а разом з матір'ю, разом з товаришами зброї гордо піднесуть чоло.

Іх батько, наш Друг Михайло Головчак — старшина української Дивізії, хоч не живе, проте він житиме вічно у наших серцях як Незламний Український Вояк.

Сьогодні я прощаю Тебе, Дорогий Михайле, від Головної Управи Братства 1-ої УД-УНА, прощаю Тебе від усіх товаришів Дивізійників, з якими ти працював і про яких Ти думав в останній хвилині свого життя. На цьому місці заявляю, що пам'ять про Тебе буде вічно серед нас.

Спи, Друже, спи, про волю України сни!

ВАСИЛЬ МУДРИЙ

редактор і провідний діяч в Україні і на еміграції помер у Йонкерсі на 73-му році життя в дні 19-го березня, 1966 року.

Покійний все прихильно був наставлений до організованого Ветеранського Руху на еміграції. Був великим прихильником нашого Братства і допомагав йому морально і матеріально.

Вічна Йому Пам'ять!

Невмірущий голос наших могил

Могила вістуна 1.УД УНА
Володимира Сидорз в Бірнбавм, Австрія.

Коли переходжу біля українця нашого часу, мимоволі відчуваю в душі дивне враження, що ця українська людина, не живе тут сама і не живе тільки для себе та свого особистого кращого майбутнього. Це і не диво: вже з перших слів розмови з цією українською людиною можна відчувати, що вона постійно перебуває в полоні глибоких настирливих споминів, в якійсь громаді близьких їй осіб, що десь з далеких світів, з страшно-го невідомого линути у важкій розлуці до нас своїми думками і своїм серцем нічче хочуть допомогти нам бути вірними силами своєї Матері.

Так ці неприязні, але водночас дорогі нам, особи наче йдуть постійно за нами, нічче перебувають з нами на різних наших зібраннях, наче намагаються впливати на хід наших дій, наряд, та висліді й ухвали. І не диво, — саме вони мусять і мають мати найбільше право голосу, якщо йде мова про спільну і дорогу для нас усіх справу.

Це вже наше спільне життя, що ведемо його тут і там, звжди в тісному колі рідних і дорогих нам знайомих, в широкій громаді неприязних і тісно злучених з нами в нашому серці осіб. Було б навіть прокляттям, якби було інакше в нашому житті і в житті цілої нашої організованої спільноти. Бо — як же жити з порожньою душею, без любови, прив'язання і без туги за своїм рідним, дорогим, за тим вчорашнім нашим світом...

До того духового світу неприязних і тихих нам близьких належать теж і наші могили. Ввесь кругозір української людини заповнений гробами. Біля них і поміж ними пройшов увесь життєвий шлях цілих поколінь, зокрема нашого покоління між останніми двома світовими війнами.

В кутку чи не кожного українського серця застромлений дорогий намогильний хрестик. В українській душі нашого часу, може, як ніколи й ніде, сходяться з собою життя й смерть. В кожній нашій пісні, здається, бринить якщо вже не виразний мотив, то щонайменше нотка розстання. Кожне око звогчене сльозою за тими, що їх уже нам ніколи не бачити...

І так з нашими могилами входить у наше душевне „святая святих“ вся Україна.

Ніщо так не в'яже нас з її розлогими просторами, як саме ті Шевченкові „свід-

ки слави - бувальщини“. За кожним намогильним хрестом розгортається безконечна їхня черга, що тягнеться по через тисячліття нашої невмірущої жаги до озмодійснення. Стократно розвиваються ті живущі скарбниці нашого минулого і вдесяте і соте стає перед нами поруч себе славна старинна княжа рать, завзята козацька січ та новітнє військо на всіх заставах нашого тисячлітнього змагу з Божу Істину і Божі права на нашій землі.

В цих хрестах лежить наша могутня слава і велика руїна, в них спочиває невміруща велич нашої перемоги і героїчні пориви осамітнених лицарів — величних носіїв та корифеїв нашої свободи. З їхніх могил пливе теплими струями святий наказ для кожного з нас, для нас усіх, дітей одної матері-України.

Тому й не диво, що кожного року, в часі Зелених Свят, коли Всевишній встелює нашу природу рясними квітами, ми йшли великою нашою всенародною та молитовною прощеною саме до тих освячених місць нашої рідної землі.

Виструнчені ряди намогильних хрестів, змаєні весняним клечанням, переносили нас серцем у славні дні наших визвольних змагань та додавали нам віри, надії і сили до дальшої праці та пожертви себе для добра свого народу. Але сьогодні тільки в молитві можемо переноситися в ті сторони і горнутися до зневажених святих знаків їхнього вічного спокою і життя в Бозі. Сьогодні лише духом линемо до них, цілуємо їхні збезцехені кості, викинені безбожними наїзниками з любих обіймів рідної землі та думкою припадаємо до незнаних могил сучасних лицарів, розсипаних по всіх побоевищах української нездоланої стихії.

Щоб однічче не перервався наш традиційний свято-зеленський похід до наших дорогих могил, ми всі запрошені на Зелені Свята взяти почесну участь у згальній прощі збірному милосердя на українські воєнні цвинтарі щонайменше по цей бік залізної заслони, тобто до тих наших могил, що їх ще не всотала в себе після десяти років від закінчення другої світової війни, чужа земля, — австрійська, німецька чи італійська.

Не можемо і не сміємо забувати те, що своїми тілами та ріками своєї дечої крови створили були тоді святою загороду для грізної повені зі Сходу, яка ось-ось була б і нас залила й потопила у своїх страшних бурунах.

По всіх шляхах ісходу сумують їхні осамітнені могили і ніхто довгими руками не мав би навідатися до них зі словами молитви, посадити в їх головах квітку-незабудку, заступити рідного батька й далеку родину в їхньому посмертному сирітстві?

Та ж в одне злучила нас разом з нашими поляглими бозлука з рідною землею, в одне лучить нас з ними далі велика спільна ідея, чиста українська ідея Істини, окуплена їхньою кров'ю і нашим скитальством по світу. То чи ж можемо ми позбавляти себе цих найвірніших товаришів на світових дорогах до спільної мети їхнього і нашого життя, — до вільної України?!

Ні! Ніколи, бо збереження українських могил на чужій землі — це доказ віри української душі на чужині у велику хвилину воскресення Христової Правди, це доказ нашого глибокого і наявного вияву пошани для тих, що станули в обороні нас і нашої великої історичної правди та нашого державно-національного права на Рідній Землі.

Поруч того ми не сміємо також забувати й про наших воєнних інвалідів, бо вони нарівні з поляглими, своїми ранами і своєю кров'ю ствердили в очах світу слушність та ідейну чистість збройних змагань нашого християнського народу і з Божою волі лишилися для нас прикладом посвяти та найвищої пожертви себе для великої спільної нам ідеї, для оброну нашої Правди.

Станьмо всі їхніми сердешніми братами й повірниками в їхньому осамітненні, вплиймо в їхні тілесні рани та душевні наріви наше українське щире милосердя та не дозволюймо вмирати їм повільно найстрашнішою смертю, смертю забуття збоку їхньої спільноти-народу.

Х-й Зелені Свята будуть для нас усіх дійсним відгомонам колишніх всенародних походів на рідні цвинтарі і подихом рідної землі в наше збирне життя поза межами нашої Батьківщини. Нехай у ті святі дні зійде на нас усіх Святий Дух любови, що „до єдності всіх призиває“, хай своїм благодатним подихом огорне наші серця та допоможе нам виконати великі слова св. Апостола Павла: „Добре ділати, багатитися добрими вчинками — бути щедрими і обділними, збирати собі скарб на майбутнє, щоб мати життя вічне“ (1. Тим. 6, 18-19).

ЖЕРТВОДАВЦІ

НА ЦІЛІ БРАТСТВА "БРОДИ-ЛЕВ": а) УКРАЇНСЬКИХ ВОЄННИХ ІНВАЛІДІВ, б) ВОЄННИХ
ВДІВ І СИРИТ, в) ОХОРОНИ ВОЄННИХ МОГИЛ, г) ВИДАННЯ І ПУБЛІКАЦІЇ
за час від 1-го січня 1965 до 31 березня 1966 року з таких держав, стейтів і місцевостей:

З'ЄДИНЕНІ ДЕРЖАВИ АМЕРИКИ

СТЕЙТ НЬЮ ЙОРК

дол. 43.50 д-р Левицький Богдан
дол. 40.05 Яремчук Григорій
дол. 35.00 Стеткевич Осип
дол. 30.00 д-р Мандзик Михайло
дол. 27.50 Шепарович Степан
дол. 27.00 Заліпський Мирон
по дол. 25.00 Силенко Євфрозина
д-р Стецьків Євген
"Самопоміч" Кредитівка
д-р Врецьона Володимир
по дол. 20.00 д-р Пасічник Володимир
Шумейко Віра і Антін, Агенція
Реаль Естате і Іншуранс
Лесів Андрій
дол. 16.00 Згоба Петро
по дол. 15.00 д-р Горбовський Богдан
д-р Каратницький Зенон
Об'єднання Прихильників УНР
по дол. 12.00 Мирошниченко Теодор
Кобрин Роман
дол. 10.50 Різник Павлина
по дол. 10.00 д-р Заріцький Мирон
Войчак Юрій
Федюк Семен
д-р Лисяк Роман
Волянський Никола
д-р Салабан В.

Закінчення зі стор. 43

раїнської Католицької Церкви, Кардинала Йосифа
Сліпого, письмовим зверненням за підписом голови
д-ра Ярослава Воевідки та інж. Ярослава Городець-
кого повідомляють, що Комітет уряджує в дні 5 чер-
вня 1966 р. в Нью Йорку Стодолярівий бенкет на по-
будову Українського Університету в Римі.

В склад цього Комітету від Братства "Броди-Лев"
входять: д-р Богдан Левицький та Мирон Заліпський,
які, крім загального запрошення від Комітету, вис-
лали на сто п'ятдесят адрес бувших вояків 1-ої УД-
УНА та членів і прихильників нашого Братства як
окрему дописку:

"Вельмишановні Панство, Дорогі Друзі!

Ми, члени Комітету урядування повище згаданого
бенкету, вповні попираємо цю акцію, а від себе про-
симо: будьте щедрими гістьми і конструктивними
спонсорами великої ідеї і справи. Зголошуйте свою
участь, як національну повинність".

Д-р Богдан Левицький, Мирон Заліпський

Спис учасників гостей бенкету, як рівно ж додат-
кових пожертв, появиться пізніше.

Заріцький Ілярій
Кіра Петро
Лішинський С.
Ярема Петро, Похор. Завед.
Хемич Степан
д-р Баран Остап
Березович Анна
д-р Цегельський Михайло
Кіналь Б.
Величковський Осип
о. Волошин Б.
Боднарчик С.
Лесавер Осип
Богун Де Ляре
о. Мицишин М. Й.
Куровицький Е.
Ступка Михайло
Залуцький Ілля
Швайковський Григорій
Згоба Петро
Лаба Стефан
Поритко Богдан
Гірка Александер
Лаба Степан
д-р Лисяк Роман
Мороз Богдан
Секрета Степан
ОбВУА Сиракузи
д-р Ничка Григор
Закревський А.
д-р Парфанович Теодор
Укр.- Амер. Клуб в Покіпсі
Гриньох Володимир
д-р Кокорудз В.
Союз Українок, Відділ. 64, Н.Й.
дол. 8.00 Мисак В.
по дол. 7.00 Онуферко М.
Бабій Осип
дол. 6.50 Лоза Михайло
по дол. 6.00 Андрушків С.
д-р Оришкевич Осип
Ташук Ілько
Кручовий Володимир
Ямрозик Іван
по дол. 5.00 Івасин Василь
Косович Дмитро
Сігач Ярослав
о. Івжків П.
Сидор Василь
о. Осідач Богдан
Гавриляк Роман А.
мгр. Стеткевич Лев
д-р Воевідка Я.
д-р Ленєць Володимир
дир. Мудрий Василь
Яремчук Іван
д-р Падох Ярослав

Іванишин Михайло
Скрибайло Степан
Керницький Роман
Литвиненко Надія
д-р Жовнірович Іван і Марія
д-р Крижанівський М.
Граб Михайло
Сидор Василь
д-р Лоза Михайло
Стефанишин Осип
Шевчук Стефан
д-р Гребеняк Ірина
Вербовський Пантелеймон
Хруник Володимир
Кулинич Мирослав
Король Роман
Ковальчик Юрій
Заброцький Семен
Данилюк Ольга
Вишиваний Іван
д-р Гуглевич Роман
Лотоцький Де Велігост
Гумович Євген
Головінський В.

Закінчення зі стор. 18

з'єдинення обох наших Церков. В 1943-45 роках був начальним духівником дивізії "Галичина", а потім 1-ої Дивізії УНА під командуванням ген. штабу генерал-полковника Павла Шандрука. За його жертвенну і повну посвяту працю під час другої світової війни став почесним членом Братства 1-ої Дивізії УНА.

Закінчивши студії в Інсбруцькому і Віденському університетах о. митрат В. Лаба був промований на доктора теологічних наук. Був професором Богословської Академії у Львові, катехитом у львівських середніх школах і соборним крілошанином львівської Митрополічної капітули. О. д-р Василь Лаба займає визначне місце в українській богословській науці. Він є автором тритомової "Патрології" і "Біблійної герменевтики". Його богословські статті і рецензії були друковані в різних фахових журналах. Написав він багато статей для часописів. Останньо видрукувано в Римі його "Священнічі духовні вправи". За свою наукову працю о. митрат В. Лаба став дійсним членом Наукового Товариства ім. Шевченка.

На еміграції після другої світової війни о. митрат д-р Лаба був ректором української духовної семінарії в Гіршбергу (Німеччина) і в Кулемборг (Голляндія) та з-під його рук вийшли десятки наших священників. Прибув до Канади в 1950 році до Едмонтону, де Преосв. Кир Ніль Саварин призначив його синкелом (генеральним вікарієм) Едмонтонської єпархії. Блаженніший Верховний Архієпископ Української Католицької Церкви Кир Йосиф Кардинал Сліпий назначив його проректором Українського Католицького університету в Римі.

Всесв. о. генерал, митрат д-р В. Лаба в історії наших Визвольних Змагань має найвищу рангу по Військовому Духівництву нашої Армії.

М. К.

("Свобода" ч. 69, 15-го квітня 1966 р.)

Юраш Михайло
Борицький Лаврентій
Кузьмин О.
д-р Жовнірович Іван
д-р Палідвор Василь
д-р Оришкевич Осип
Пінковський Нестор
Купчинський Юрій
Гуменюк І.
д-р Падюк І.
Костюк Г.
д-р Осінчук Роман
Лапчак Євген
д-р Штикало Микола
Халупа Лев Т.
Кареев Михайло
Дністрян Микола
Ровдич Самуїл
Григорович К.
Яртимець Василь
Цегельський Євген
Коструба Ярослав
Скоробогатий Роман
Паладій Ярослав
д-р Гребеняк Ірена
д-р Носковська-Гірняк Ірена
Кмета-Теребус Н.Д.Д.С.
Рожанковський Теодор
Оприся Пилип
Сливоцький Стефан
Гірний Іван
о. Кулинич Михайло
Скафарик Юліан
Дорожинський Іван
Фенчинський Роман, Фото-Заведен.
Черник Ярослав
Мач Мирослав
д-р Гудзяк Александер
Данилюк Ольга
Льех Андрій
Чупа Віліям Генер. Іншур.
Олексієнко Данило
Голуб Іван
Тріска Євгенія
Сумик Августин
Слюсар Михайло
по дол. 4.00 Зальчук Володимир
о. Городецький Стефан
Терлецький Михайло
Ламиш Лев
Фостяк Богдан
Терешук М.
Форостина Роман
дол. 3.00 Гумовський Іван
по дол. 3.00 Кокодинський Олег
Бойчук Еміль О.
д-р Волянський Олег М.
Семчишин Орест
Стецура Йосиф
Лозинський Григорій і Люба
Сворах Андрій
Жовнір Василь
Харчук Зван
Головід Богдан

Бубеля Юлія
 Ралка Петро
 Осідач Мирослав
 Копач В.
 інж. Гловач Зиновій М.
 Бокс Тарас
 Чорній А.
 Бойчук Дмитро
 Хомяк Стефан
 Черник Микола
 Білий Євген
 о. Стасюк Андрій
 Дідик В. А.
 Сворах Андрій
 Бурачок Осип
 Радоліцький Михайло
 Ржепецька Марія
 Ключас В. С.
 Кулинич Петро
 д-р Метіль Ігнатій
 о. Ткачук Іван
 Форович Ярослав
 Боднарчик Андрій
 по дол. 2.00 Курчак Микола
 Щерба Марія
 Білов Д.
 Пирожинський Семен
 Чорнодольський Володимир
 Стефанишин Іван
 Соляк Петро
 Миськів Микола
 Шипилявий Стефан
 Руснак Мирон
 Залеський Осип
 Ставнича Ярослава
 Гаврилюк Іван
 Боровський Йосиф
 Лемницька Дарія
 Гаврилюк Михайло
 д-р Вишиваний Василь
 Ліліпчук Лікерія
 Домчевський Р.
 Ярема Стефан Й.
 Комарницький Осип
 Івасиків Зенон
 Еміїв О. М.
 Михайлів Мирон
 Запаранюк Володимир
 Іваницький Роман
 Вишневський І.
 Луговський Іван
 Іванчук Йосиф
 Крижанівський Петро
 Винник Іван
 Балабан Василь
 Васильків Василь
 Мужний Ярослав
 Бехметюк Євстахій
 о. Ткачук Іван
 Бакалець Андрій
 Чорнодольський Михайло
 д-р Цегельський Євген
 Кокодинська Ольга
 Борковська Марія
 Дякун Г.

Ширий В.
 Михайлів Мирон
 Снігурович Володимир
 Чорномаз Ярослав
 Луценко Юліан
 Керницький Іван
 Цимбала Стефан
 Бачинський Юліан
 Бразник Р. А.
 Кузів Іван
 Григорків Н.
 Годимич Зенон
 Бережницький О.
 Швайковський Сергій
 Яримович Роман
 Дмитрюк В.
 Пирожинський Семен
 Остапук Теофіл
 Сімків Тарас
 Ключас Мирослав
 Яріш Петро
 Ройовський
 о. Середович Василь
 Завалюк Стефан
 Самойлів Петро
 Щерба Михайло
 Іванчишин В.
 по дол. 1.00 о. Мигоцький Д.
 Грудин Станлей
 Салик Олександра
 Сенишин Й.
 Щур Степан
 Михальчишин Анна
 о. Бабій Володимир
 Новіцький В.
 Хомин Іван
 Стельмах Петро
 Глух Анна
 Кунцо Микола
 Романчак Іван
 Коцик Роман
 Ковалик Богдан
 Громоцький Пилип
 Серафим Йосиф
 Гончаренко Іларіон
 Бродило Іван
 Зеркаль Савк
 Коцевалов Ольга
 Шевчук Т.
 Ключас Роман
 Савчинський Остап
 о. Рабій Володимир
 Кпушельницький Леонтій
 Стецько В.
 Воробець В.
 Шевчук Тиміш
 Мартинюк Михайло
 Мельниченко Г.
 Пінкас Микола
 Бігун Михайло
 о. Кравчук М.
 Гіба С.
 Школьний А.
 М. Г.
 Рабій Йосиф

СТЕЙТ НЮ ДЖЕРЗІ

дол. 63.05 д-р Дразньовський Роман
 дол. 50.00 Лиспгир Йосиф – През. У.Н.С.
 дол. 30.00 д-р Онуферко Володимир
 дол. 25.00 д-р Бих Ярослав
 по дол. 10.00 Юрчинський Степан
 Завицький Мирослав
 о. Гіль Марко
 д-р Гіль Зиновій і Володимира
 Гирило Андрій
 Магмет Валя і Степан
 Станко Йосиф
 д-р Шебунчак З. О.
 Пахолок Антін
 інж. Кузик Д.
 Т-во "Самопоміч"
 Галик Іван
 дол. 7.00 ген. Шандрук Павло
 дол. 6.00 д-р Самотулька Теодор
 по дол. 5.00 Леванісів Микола
 д-р Фараонів Б.
 д-р Карапінка І.
 Вірстюк Франко
 Стецьків Микола
 Жеребецький Б.
 о. Танчак Василь
 Солезаник Мирослав
 Зелінський Лонгін
 Ліховид Микола
 Загайкевич Роман
 Кришталович Д.
 Ревуцький Александер
 Кутни Богдан
 Зітинюк Олекса
 Цяпка Михайло
 д-р Малецький Юрій
 Кушнір Мирослав
 Цетенко Вячеслав А.
 Кобаса Александер
 Захар Анна

Стецура Володимир
 Яцусь Юрій
 Кузик Д.
 інж. Яворський Віктор
 Загайкевич Роман
 Терещук Фр. В.
 Левицькі Роман і Ірена
 Цимбала Генрі
 Ференцевич Юрій
 д-р Кисілевський Роман
 Білоган Осип
 д-р Філіпчак Б. А.
 Козар Павло
 о. д-р Колодницький В.
 Клапіщак Володимир
 Бойків Стефан
 д-р Терлецький Микола
 Микитюк Іван
 Склепкович О.
 д-р Кришталович Д.
 Шеремета Василь
 проф. Загайкевич В.

Бедрій Євген
 Столярчук Р.
 Зелінський Лонгін
 Самокіш Іван
 Яриспишин Олекса
 Бойчук Василь
 Шинкорчук Михайло
 Сендзік Теодосій
 по дол. 4.00 Бакалець Володимир
 Левицькі Роман і Ірена
 по дол. 3.00 Стецура М.
 о. Старух Микола
 Харченко Анастасія
 Хоменушко М.
 Король Стефанія
 Мащак Євген
 Волощук Михайло
 Василенко А.
 о. Старух Микола
 о. Федосюк Дмитро
 Оверко І.
 Проскурич Олександр
 Стецура М.
 Чипак Ярослав
 Шапочка Дмитро
 по дол. 2.00 Фединишин А.
 Андрушків Осип
 Ричок Роман
 д-р Криштальський Роман
 Питляр Зенон
 Стеців Стефанія
 Плешкан Михайло
 Цимбала Стефан
 Кульчицький Теодор
 Матвіїшин Г.
 Лобур Петро
 Поточняк М.
 Тарнавський Юліян
 Ліщинський Юліян
 Костів Михайло
 Групський Е.
 Харченко Анастасія
 Бігун Ярослав
 Поточняк Михайло
 проф. Кисілевський К.
 Савчук Ф.
 Михайлюк Василь
 Задорецький Михайло
 Плаксі А.
 Бодревич Іван
 о. Сулик Стефан
 Магальяс Семен
 Калашнюк Лідія
 Пастух Іван
 Островська Мирослава
 о. Клепарчук Степан
 Дерека Ігор
 Волинець Михайло
 по дол. 1.00 Фарбанець Михайло
 Островська Марія
 Постолук Петро
 Грабар Стефан
 Мишанич Г.
 Тихий Дмитро
 Панчук Марія

Мишанич Г.
о. Бачинський З.
Гончаренко Петро
Нечипорук С.
Запаранюк В.
Слонівський Йосиф
Фімас Катерина
Грабар Стефан
Вислоцька Надія
Паножук Марія
Стефанів З.
Гузар Д.
Гнатів В.
Дайиль Фесьо
Чварталький Ілько
Гунчак Тарас
Запар Іван
Галицька Д.
Поточняк М.
Рак Ярослав
Кердинський Александер
Турияський Ярослав
Роговський Мирослав
д-р Павлюк Орест

СТЕЙТ ПЕНСИЛЬВЕНІЯ

дол. 50.00 Батюк Антін, През. У.Р.С.
дол. 25.00 С. У. К. "Провидіння"
дол. 15.00 о. Стебельський Василь
по дол. 10.00 д-р Трібос Гастон Г.
інж. Нич Михайло, за 1964/65
Прончак Мирослав
о. Червінський Іван
Печерський Тарас
дол. 7.00 Сорока Теодор
по дол. 6.00 Дем'янчук Михайло
Мороз Микола
по дол. 5.00 Саюк Василь
Маланчук Зенон
д-р Я. М.
Процик Микола
Саюк Василь
Васлій Юрій Т.
Бориславський Микола
Саюк Василь
Цюк Ярослав
Тимків Микола
Запряло Іван
Кинік Франк
Слонівський Іван
о. Гриньох С.
д-р Войтович Микола
о. Олесь Богдан
о. Лободич Роман
інж. Василевський Гриць
Гаркан Андрій
Артимишин Богдан
Мартинюк І. і Н.
Петрусь Іван
проф. Гнатюк Богдан Т.

Танський Михайло
Кий Василь
о. Липин Петро
дол. 4.00 Харамбура Іван
по дол. 3.00 Турияська К.
Стефанишин Богдан
Кацюба Василь
о. Дашо С.
Генгало Оксана
Винницький Станлей
Іней Гаррі
Перчулин Микола
Риндич Володимир
Дзюнка Василь
по дол. 2.00 Ганяк Василь
Качур Павло
Тещук Тихон
Леськів Іван
Белей Іван
Повх Іван
Брик Михайло
Утрисько Мирон
Тимуш Євген
Головко Іван
д-р Сатковський Теодосій
Тещук Т.
Домбровський І. Б.
Бродич Петро
Чортик Іван Р.
Лимаренко Павло
Леськів Іван
Вомпель Роман
Ганяк Василь
Андрус Василь
Марк И.
Терлецький Іван
Чабан Іван
Турияська
Подоляк Степан
Кульчицька Клементина
Тритяк Іван Ос.
Рой Василь
Нескодименко А.
Зелінський А.
по дол. 1.00 д-р Яців
Семків
Верний Стефан
Гентиш Михайло
Струк Іван
Масюк Марія
Євсевський Сергій
Микита Степан
Гош Клавдія
Зарицький Осип
Кондра Богдан
Стефаник Василь
Мельник Г.
Возьней Юліяна
Жовнірів
Кривуша Іван

СТЕЙТ ІЛЛІНОЙ

дол. 25.00 д-р Кодельський Ігор Р.
 по дол. 15.00 д-р Фішер Слїж Марія
 д-р Демус П. Т.
 д-р Смик Роман П.
 по дол. 10.00 Марків Микола
 д-р Дорожинський О.
 д-р Мурський Лев
 Матвіїв Прокоп, касир ОБВУА
 Климкович Роман
 Відділ ОБВУА Америки
 Кульчицький Ярослав
 по дол. 5.00 Бородайко Корнель
 Богдан К.
 д-р Крупка Роман і Стефанія
 Вигідний Петро
 Гула Петро
 д-р Мацюк Петро
 Погорецький Роман
 д-р Мацюрак А.
 д-р Сениця Павло
 Куцан В.
 д-р Сосенко Роман
 д-р Пундій Павло
 Кутко Ігнатій
 Носевич Теодосій
 Марків Микола
 дол. 3.40 Гула Петро
 по дол. 3.00 Возняк Марія
 Винницький Осип
 по дол. 2.00 Ляшенко Микола
 Команишин Євген
 Літвін Осип
 Саламаха Петро
 Литвин І.
 Лозинський І.
 Бабак Павло
 Гандзюк Дмитро
 Весоловський Олег
 Фурманюк Стан.
 Куриляк Н.
 Кушинський Антін
 Білінський Олег М.
 Весоловський Олег
 Новицький Андрій
 д-р Слїж-Фішер
 Денисюк Микола
 по дол. 1.00 Дорош Г.
 Белей Л.
 Савчук Юстин
 Ребей Анна
 Верес Роман
 д-р Матковський Осип
 Стецюк Г.

СТЕЙТ МІЧІГЕН

по дол. 10.00 Інж. Цеплий Олег
 Ворик Петро
 інж Цеплий Олег Роман

по дол. 5.00 Лисий Микола
 Панчак Іван
 д-р Савдик Дарія
 Чикета Теодор
 Чапельський Орест
 д-р Лебедович Е.
 Захарків Богдан
 д-р Лебедович Євген
 д-р Флюнт Роман
 Ніньовський Михайло
 дол. 4.00 Богач І.
 по дол. 3.00 Кісломед Андрій
 Витвицький Василь
 Турянський Євген
 Гричишин Зенон
 ген. Крат М.
 Решетилів Ірена
 Тустанівський В.
 Голуб Ярослав
 по дол. 2.00 Білоус Іван
 Зубаль Ярослав
 Білінський Василь
 Заполух Іван
 інж. Кордуба Роман Я.
 Барановський М.
 Федак Е.
 Калитовський Олег
 Богонович Володимир
 Тиро Н.
 Сенік Корнелій
 по дол. 1.00 Лисий Андрій
 Вазевич Лев
 Ніньовський Михайло
 Кузьо Нестор
 Васирина Євген
 Лисий Андрій
 Бузяк Роман
 Ткач Павло
 Несторович Т.
 о. Боровський В.
 Рубаха Данило
 Вічорек Катерина
 Борискевич Володимир
 Кісілевич Т.

СТЕЙТ ОГАЙО

дол. 25.00 Тимків Михайло М. Парма Савінгс Ко.
 по дол. 20.00 д-р Сілецький Юліан
 д-р Панасюк Богдан
 по дол. 10.00 д-р Клос Александер
 д-р Решитило Теодор і Ольга
 Винницька Ольга
 Тарнавський Іван
 д-р Шкільник В.
 д-р Фаріон Дмитро
 по дол. 5.00 Клодій М. Й.
 Медицький Степан
 Олінкевич Марта
 Руденський І.
 Балко А.
 д-р Левіцький В. Г.
 д-р Гольонко Віталій

по дол. 3.00 д-р Стахура Роман
Пашин Е.
Жолтович Василь
Кавка Микола
Кріслатий Григорій
Сатворський Богдан
Коваленко М.

по дол. 2.00 Кулинич Т.
Фединський Олександр
Макогін О.
Гнатів Еміль
Фінк Євген
о. Оришкевич Й. Д.

по дол. 1.00 Бобер Михайло
Филипів Марія
Дедила Яро
Матляк Лев
Небошинський Юрій
Гребен Михайло
Горбачевський Р.
Садівничий Данило
Чайка О.
Бойко Петро
Галян Павло

СТЕЙТ КОНЕКТИКАТ

дол. 20.00 Чайківський М.
(10 дол. – 1964 р. і 10 дол. – 1965 р.)
по дол. 10.00 д-р Кизик Іван

Ходжай Роман
Креховецький Корнель

по дол. 5.00 Стасишин Володимир
Техловець МIRON
Загачевський Іван
Гачкевич В.
д-р Тацюх Михайло
Кольман Александер

по дол. 3.00 Скремета Стефан
Балко Володимир
Бойчук Петро
Гичар П.
Александер Роман
о. Гузар Любомир

по дол. 2.00 Тесля Володимир
інж. Жевко Юрій
Захарясевич Микола
Курник Василь
Тара Микола
Стасишин Володимир
Техловець МIRON
Пепюк Володимир
д-р Матвієнко К.
Стратичук
Дубно Григорій

по дол. 1.00 Савчук Юстин
Бандера Осип
Чайківський М.
Гайдук Г.
Лазор Ф.
Февмак М.
Турич Ю.

Мархоль П.
Котило Кость
Дзюбіна Теодор
Плаксії Андрій
Білінський В.
Близнюк Дмитро
Чернявський Дмитро

СТЕЙТ МЕРІЛАНД

дол. 20.00 д-р Сьокало Василь
дол. 10.00 Герасимович Роман
по дол. 5.00 о. Лебедович Іван
Козак Богдан
Поліщук Семен
Пісецький Данило
по дол. 3.00 Гелета Я. Н.
Вербянська Софія
Чорний А. Г.
по дол. 2.00 Ганас Олекса
Вацлавів М.
Ганас Александер Г.
Попович Теофіль
Романовський Володимир
Яремко Микола
по дол. 1.00 Траска Антін
Мацюрак Н.
Більчак Роман
Самутин Петро

СТЕЙТ МАССАЧУСЕТС

дол. 10.00 Чепига Андрій
дол. 5.00 Свистун Роман
по дол. 2.00 Дікан Василь
Бандера В. Н.
Лозінський Михайло
Флюнт Володимир
Мисишин Григорій
о. Гнатишин Юрій
дол. 1.00 Винник Юрій

СТЕЙТ КОЛЬОРАДО

по дол. 5.00 Колтунюк Орест
Кацюба Стефан
дол. 4.00 Оришин С.
дол. 3.00 Паньків Павло
дол. 2.00 Карпа Л.
по дол. 1.00 Майбутяк Анна
Колтонюк Л. С.
Олексієнко
Колтонюк Л. М.
Санко В.

СТЕЙТ ІНДІАНА

дол. 25.00 Возняк Микола
по дол. 20.00 д-р Стрільбицький А. Р.
д-р Стрільбицький А. Р.
по дол. 3.00 Німцович Юрій А.
Осінчук Зенон
Шевченко Володимир
дол. 2.50 Тарадайка Антон
дол. 2.00 Криса Іван

РОД АЙЛЕНД

по дол. 5.00 Чагарин Михайло і Ксеня
Шаль Антін
д-р Кюфас Є. Й.
д-р Веремчук Ю.
дол. 3.00 Флис Євстахій
по дол. 2.00 о. прот. Желехівський Йосиф
Клос Володимир

СТЕЙТ ВІСКОНСІН

по дол. 5.00 Гречило Микола
Вайда Йосиф
по дол. 3.00 Южин Петро
Богун Стефан
Каменяк Василь
дол. 2.00 Голобйовський Петро
дол. 1.50 Швець Ігор
по дол. 1.00 Дяченко Віктор
Дмитрашук Д.

СТЕЙТ НОРТ ДАКОТА

по дол. 10.00 д-р Жуковський Антін
Брездень Павло
по дол. 3.00 Когут Нестор
Попель Стефан

СТЕЙТ КАЛІФОРНІЯ

по дол. 5.00 Блишак Ярослав
Бенко Дмитро
дол. 3.00 Українська Православна Церква
Св. Володимира
по дол. 1.00 Зозоля Орест
Каменецький Юліан

СТЕЙТ НЕБРАСКА

дол. 10.00 Лобур Михайло
дол. 2.00 Ващишин Павло

СТЕЙТ МІННЕСОТА

дол. 10.00 Відділ У.К.К.

дол. 5.00 д-р Лисий Анатоль
дол. 4.00 д-р Павлишин Юліан
дол. 1.00 Рудавський Лев

СТЕЙТ ФЛОРИДА

дол. 10.00 Союз Українок ім. Олени Теліги.
Відділ ч. 17

СТЕЙТ АРІЗОНА

дол. 10.00 Панківський Кость

СТЕЙТ АЙДАГО

дол. 5.00 Філь Андрій

ВАШІНГТОН Д. С.

по дол. 2.00 Наконечний Василь
Сімянцев Валентина

СТЕЙТ ДЕЛАВЕР

дол. 2.00 Гавранко Мирон
дол. 1.00 Маєвський Володимир

СТЕЙТ МІССУРІ

дол. 5.00 Стефанишин Ю.
дол. 2.00 Гаврилюк Михайло

СТЕЙТ МОНТАНА

дол. 1.00 Кобзей Іван

СТЕЙТ ЛУІЗІАНА

дол. 7.00 Зазуляк Іван

БЕЛЬГІЯ, ЕВРОПА

дол. 2.00 Моклович Володимир

КАНАДА

дол. 10.00 Єпископська Канцелярія, В
Вінніпег, Манітоба
по дол. 5.00 інж. Дзвоник Михайло
інж. Роніш Йосиф
д-р Кухаришин М.
Бачинська Анна
Тарашук Павло

д-р Кухаришин Микола
 Шафранюк Михайло
 д-р Плітас Зоя
 о. Купранець Орест
 о. Федунік Ярослав
 дол. 4.00 о. Закревський Роман
 дол. 2.50 Залевська Стефанія
 по дол. 2.00 Брик Микола
 Мончак Мирон
 Ясінська Олена
 Скоропад В.
 д-р Славутич Яр.
 Фуртяк Осип
 Гірняк Г. Т.
 Савдик М.
 Хомяк Максим
 Стевен Студійо
 по дол. 1.00 Винницька Ярослава
 Гумницький Микола
 Дунець М. П.
 Маратон, Онт. Скритка 506

Замість квітів на могили:

У пам'ять Дорогого нам д-ра Степана Витвиць-

кого – Президента Укр. Нар. Республіки в екзилі, складаємо 50.00 доларів як Дар на Українських Воєнних Інвалідів.

д-р Волянський Олег і Людмила

Замість квітів на могилу бл. п. Стефанії Стеткевич складають 10.00 доларів на Укр. Воєнні Могили

Марія і Мирослав Лабуньки з дітьми

Союз Українок Америки, Відділ 64 в Нью Йорку замість квітів на свіжу могилу сл. п. Александра Гірки складає 10.00 доларів на цілі Б-ва "Бродилев" у Нью Йорку.

Б-во Колишніх Вояків 1-ої Української Дивізії – Станиця в Ньюарку, замість квітів на могилу бл. п. Михайла Головачака, складає 20.00 доларів на Українські Воєнні Могили.

У пам'ять Дорогого нам д-ра Степана Витвицького – Президента Української Народної Республіки в екзилі складаємо 10.00 доларів на Охорону Воєнних Моги.

Український Самостійний Золотий Хрест у Нью Йорку, голова – пані Голюка.

НЕ ЗАБУВАЙТЕ НАС!

МИ Ж БУЛИ
 ТАКІ, ЯК ВИ,

А ВИ БУДЕТЕ
 ТАКІ, ЯК МИ.

*Могила сл. п. о. Харитона Кононіва.
Інгольштадт, Німеччина.*

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ

302 - 304 West 13 Street
New York, N. Y. 10014

Відає поклін тіням Героїв,
які віддали своє життя на жертівнику Нації
за *УКРАЇНСЬКУ САМОСТІННУ СОБОРНУ ДЕРЖАВУ.*
Їхню пам'ять збережемо.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ
КОМІТЕТ АМЕРИКИ

УКРАЇНСЬКЕ ЛІТОГРАФІЧНЕ ПІДПРИЄМСТВО

Б & Д-іброва С-ка

Тел.: OR 3-6135

Б & Д — 112 East 7th Street New York, N. Y. 10009

- Виготовляє кольорові репродукції величини й кількості, різні релігійні, історичні й інші мотиви, впродовж 3-4 тижнів.
- На складі різдвяні, й інші кольорові листівки, роботи українських, мистців, календарі з українськими ілюстраціями для купців і підприємців.
- Кольорові портрети — Митрополит ІОСИФ СЛІПЧИЙ — Зустріч з Папою Іваном ХХІІІ (менший і більший розміри). Парохії мають 50% опушту.

Замовлення виконує швидко, точно й солідно.

Володимир Барагура

Найкращі дні вакаційні можна перебути в чудових горах

Кетскіл над річкою Скагарі

в Українському Готелі

Ціни: за тиждень від особи 55.00 доларів. Для родин з дітьми
особлива знижка.

Адреса і дпїзд:

“Lexington Hotel”
Lexington, N. Y.
Route 23 A Grene Cr.
Code 518 Tel. LE 989-9797

ЩИРО ЗАПРОШУЮТЬ

Марія і Олекса Шумило
Власники

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ
М'ЯСАРНІ “ILKO MEAT MARKET”
В НЬО ПОРКУ
ІЛЬКО ТАЩУК ВЛАСНИК

144 Перша Авеню Tel.: YU — 2-6499

НАЙКРАЩОЇ ЯКОСТІ КВІТИ НА ВСЯКІ ОКАЗИ
СОЛІДНО ВИГОТОВЛЯЄ

ГОЛІВУД-КВІТАРІ

127 — Сьома вул. Схід.
Tel.: GR — 5-7844

НАЙКРАЩЕ УКРАЇНСЬКЕ

ФОТОГРАФІЧНЕ ЗАВЕДЕННЯ
Романа Фенчинського
437 шоста вулиця Схід —
Нью Порк.
між Ав. А. і Ав. 1-шою

УКРАЇНСЬКЕ МИСТЕЦТВО:

кераміка, вишивки та різьби

поручає знана

ФІРМА ЕКО —

Універсальний склад гостинців
в Нью Порку.

145 Друга Авеню Tel.: AL — 4-0888

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

"С А М О П О М І Ч"

98 Second Ave., New York, N. Y. 10003

Tel. GR 3-7310

**Шадіть та позичайте гроші у нас.*

**Позички скоро полагоджуватимуться*

і на догідні сплати.

**Позички на реальності до висоти 15,000 дол.*

ОДИНОКА УКРАЇНСЬКО-ГРОМАДСЬКА РАДІОСТАНЦІЯ

СЛУХАЙТЕ АВДИЦІЇ КОЖНОЇ

СУБОТИ 8:15 — 8:45 РАНО

"ГОМІН УКРАЇНИ"

керівник: Др. Н. С. Чарторийський

238 Схід 6-та вулиця

Tel.: GR 5-0470

Пластова Корпорація "МОЛОДЕ ЖИТТЯ"

пластові однострої та виряд,

святочно побажаневі карточки,

народне мистецтво та інше.

Одинока Пластова Крамниця в Америці

"Molode Zyttia"

302 EAST 9th STREET

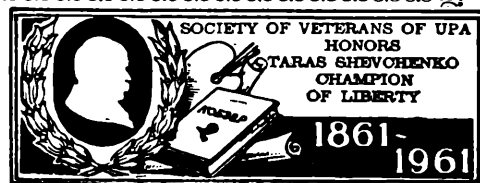
New York, N. Y. 10003

Tel. OR 3-9530

НАЩО ВИТРАЧАТИ ЧАС НА ПИСАННЯ АДРЕС? ПЕЧАТКИ

КІЛЬКА ВЗІРЦІВ...

різного роду * в різних мовах * з емблемами *
для організацій * установ * підприємств *

приватного вжитку

ПЕЧАТКА — 3 лінії на 2 інчі — \$ 2.50

виробляє

Roman Iwanuckij

2883 WILKINSON AVE. - BRONX, N. Y. 10461

BUS. TEL. TA 3-8407 - HOME UN 3-2035

ВИСИЛАЄМО ПОШТОЮ

Зимні і теплі перекуски, солодощі, шкільне і канцелярське
приладдя, цигарки, цигари, тютюн та часописи

В КРАМНИЦІ

“ВЕСЕЛКА”

144 — 2-га Авеню Нь. Йорк.

Tel. OR 49576-7-8-9

НАЙСТАРШЕ УКРАЇНСЬКЕ ВИСИЛКОВЕ БЮРО В НЬЮ ЙОРКУ

ROMAN PARCELS SERVICE

при 141 — 2nd Ave., New York, N. Y.

між 8—9 вул. напроти Українського Народного Дому — Tel. GR 5-7430

Відчинене щоденно від 8:30 рано до 7:00 вечором ● в суботи від 8:30 до 6:00 вечором ● а в неділі від 10:00 рано до 3:00 пополудні ● Посилки опаковуємо і висилаємо прямо з нашого бюро ● Висилаємо також харчеві пачки прямо з СССР, по дуже низьких цінах ● Приймаємо замовлення на автомобілі, машини до прання, холодильники, телевізії, ровери і машини до шиття виробу СССР. ● Рівнож приймаємо поштові замовлення з-поза Нью Йорку та інших стейтів. ● Всі посилки обезпечені повністю ● На складі маємо великий вибір товарів для висилки по приступних цінах.

Просимо заглянути до нас, а ми обслужимо Вас скоро і солідно.

Властители висилкового бюро: С. Секрета, З. Корчинський, Я. Ганкевич

З М І С Т

На свято квітання вояцьких могил. Ген. Шандрук	1
Квіти на могилу Симона Петлюри	2
Головному Отаманові. Л. Стеткевич	2
"Чуєш брате мій, товаришу мій!" (Звернення Управи "Броди Лев")	4
Червона лямпадка. Микола Пінкас	6
Останній салют. (Про смерть д-ра Степана Витвицького та репорт з його похорон)	7
Кардинал Йосип Сліпий та Архієпископ Іван Бучко	11
Лист Апостольського Визитатора Українців у Зах. Європі	12
Рудольф Ґрегоріч та його лист	15
"...Нічого крім Тернопілів..." Леся Храплива	17
Всесвітліший о. митрофорний протоієрей, полковник д-р Василь Лаба найменований генерал-хорунжим	18
Привіт генералам: Олександрові Загородському та Миколі Капу- стянському	19
О м а м о! (вірш). Богдан Бора	19
Лист Ф. Дорошенка	19
Могила-Пам'ятник в Ґлен Спей	20
Зіставлення рахунків за побудову Могили-Пам'ятника і протокол Контрольної Комісії	22
Листи від: "Пласту", "Провидіння", Головної Управи Євангельсь- кого Об'єднання та ген. Вишнівського	22 - 24
Устійнення і подяка	25
Двадцятьліття табору полонених в Ріміні	26
"С и н и ". Василь Стефаник	30
Комітет українських і американських ветеранів в Нью Йорку (п о д я к а)	32
Лист Архієпископа Мстислава	34
" Суспільної Служби Комбатантів	35
" Української Католицької Церкви св. Юра в Нью Йорку	35
З діяльності Б-ва "Броди Лев":	
Звідомлення про Збори Б-ва "Броди Лев"	36
Б-во "Броди Лев" та опіка над могилами. Д-р Дражньовський	37
Фінансовий Івіт приходів і видатків	38
До нас пишуть листи	39
Сповідь і відповідь	44
Комітет закупу вакаційної оселі для укр. молоді в Бельгії	45
Організаційно-правна пригадка	47
Зеленосвяточна збірка станиць 1-ї Укр. Дивізії в ЗДА	48
Калиновий міст (вірш). Р.Л.	49
Зі святкувань 20-ліття бою під Бродами в 6Н. Й.	50
На вічну пам'ять героям (вірш) Т. Шевчук	51
Плекання культу поляглих	53
На вічну пам'ять тим, що відійшли	55
Невмірущий голос наших могил. о. Михайло Ваврик ЧСВВ	58
Жертводавці	59

